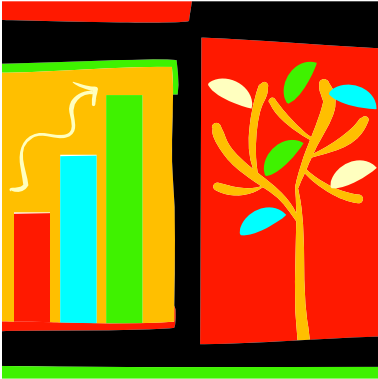

Đường về ôi quá dài

Ba anh em hấn đi làm về từ một hãng bán xe hơi khá lớn trong vùng, nơi mà hấn được mượn làm tài xế giao nhận xe từ dealer này qua dealer các làng xóm lân cận khác; còn hai chú em thì rửa xe và trong những giờ rỗi việc phụ hai bà Mễ già lo sạch sẽ hãng xưởng. Ngày làm 8 tiếng, được trả công \$2.00/g. Công việc đỡ vất vả hơn nhiều dù tiền lương hàng tuần có ít hơn; hai chú nhỏ tạm vui vẻ chấp nhận trong hoàn cảnh không còn chọn lựa nào hơn. Nghĩ tới cơn nắng Hạ vừa trải qua, chỉ có một tháng dài mà như vô tận. Cái nắng cháy da còn để lại dấu vết đen đúa trên hai tay trần và mặt mũi anh em hấn cũng thấy rùng mình!.

Buổi chiều mùa thu thật dịu yên, ánh nắng vàng chên chéch trải đều trên những khu dân cư thưa thớt, đường sá không rộn ràng như ở phố, thỉnh thoảng vài chiếc xe chạy thông thả trên con đường tráng nhựa phẳng lì. Lâu lâu lại thấy vài người cưỡi ngựa, buông lỏng dây cương, thông dong bên nhau một cách nhàn hạ. Hãng không xa nhà nhưng anh em hấn cũng dùng xe - chiếc Chrysler 8 máy, đời 68, được ông chủ vừa bán lại với giá \$600. Nhà là một cái cottage house

(loại nhà khách ngắn hạn) với một phòng tắm, một nhà bếp nhỏ, một phòng ngủ, một phòng khách. Nhà ở phía sau vườn nhà chính, đi qua một khoảng sân rộng trồng đầy hoa và những rau cỏ, nơi mà mỗi sáng ông bà chủ nhà vẫn bên nhau cặm cụi làm vườn. Những luống hoa đủ màu sắc làm tăng vẻ thơ mộng cho căn nhà hắt thuê cũng làm cho anh em hấn đỡ tủi thân. Đời sống của anh em hấn cũng âm thầm, lặng lẽ trong những nhớ nhung vời vợi. Anh em hấn cứ nêu lên câu hỏi mà không ai có thể trả lời được: "làm sao để biết tin tức gia đình". Thời gian nhàn hạ về đêm quá nhiều cho những xót xa, cho những xao động, cho những lo nghĩ tương lai! Không lẽ cứ thế này, cứ sống lặng lẽ âm thầm nơi hoang vắng này!?! Không biết bắt đầu từ ngày tháng nào mà cả ba anh em đều uống bia thay nước, thuốc lá cầm tay! Nhiều lúc hấn muốn nói với chú nhỏ không được uống bia, không được hút thuốc, mà biết nói làm sao trong khi hấn liền tay phì phà khói thuốc và đêm về cứ nốc bia khan? Bù lại, anh em hấn rất thương mến, nhường nhịn nhau, ai cũng muốn củng cố tinh thần người khác trong khi chính mình lại thấy bất định vô cùng! Hấn bao giờ cũng được hai chú em nhường ưu tiên tắm trước mỗi chiều đi làm về. Hai chú thường nói là hấn "quyền huynh thế phụ" nên mỗi mỗi đều nghe lời và luôn nhường nhịn. Ít da, hấn muốn dùng cái quyền này nói hai chú nhỏ đừng bày đặt uống bia hút thuốc như hấn nhưng không thể mở miệng được nên đành phải cười trừ! Hấn vẫn luôn ghi nhớ lời dạy bảo của Ba là tập tính công bình và trọng tinh thần dân chủ nên không bao giờ át giọng hoặc chiếm tiện nghi với các em. Quyết định gì cũng đem ra thảo luận để lấy ý kiến số đông; đi chợ thì hầu hết cùng đi cho vui, nấu ăn chia đồng đều, nhưng hai chú nhất định không để cho hấn rửa chén, quét nhà.

Trong khi hai chú chia nhau đưa đọc sách học tiếng Anh - người bạn Mễ ở sở thất nghiệp mang tới hôm qua cùng với cây đàn guitar cho mượn khi biết hấn thích ngẫu nhiên ngao đàn hát - đưa kia lo nấu cơm tối. Hấn ra ngoài tưới nước mấy cụm cúc vàng trước cửa nhà mà hấn đã theo ông bà chủ đi chợ mua về trồng vào cuối tuần qua. Hấn nhớ hoài câu thơ dễ thương của Nguyên Sa "áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc", vì không khác gì người thi sĩ tài hoa này viết giùm cho hấn (người con gái để lại Saigon vẫn hay mặc áo dài màu vàng mỗi lần đi chơi với hấn). Buổi chiều mùa Thu Pearshall khí trời dịu mát hấn ra. Nhìn những cụm hoa vàng lung linh trong gió Thu nhẹ nhẹ và giữa không gian thình vắng lạ lùng, từng chiếc lá vàng âm thầm rơi khiến lòng hấn bồi hồi, se thắt! Hấn nhớ cha mẹ, anh em đến xót xa! Hấn chợt nghĩ tới bản nhạc Lòng Mẹ của Y Vân và thèm hát quá chừng! Hấn trở vào lấy cây đàn ra ngồi trên chiếc ghế cũ trước cửa, lòng rưng rưng nhớ mẹ vô vàn:

"Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình rạt rào... Dù cho mưa gió không quản thân gầy Mẹ hiền. Một sương hai nắng cho bạc mái đầu buồn phiền. Ngày đêm sớm tối vui cùng con nhỏ một niềm. Tiếng ru êm đềm mẹ hiền năm tháng triền miên".

Hát đến đây hấn bỗng nghẹn ngào, giọng lạc đàn lời! Dạ phải Mẹ ơi! Lặn lội gieo neo nuôi chúng con tới ngày lớn khôn để chúng con đi làm lính, mong lũ con bảo vệ được quê hương gấm vóc; nhưng Mẹ có ngờ đâu hã Mẹ?! Đứa con lớn của Mẹ đã thua đau, thua đậm tưởng đã vui thây nơi chiến trường, còn hấn và hai em thì thân nay đất khách quê người, lữ cu-li, lữ học trò, trôi nổi bơ vơ, không một tin tức gia đình! Hấn chợt hồi tưởng lại khúc phim cũ về người anh ly

biệt!

*

Nhớ lại những tháng ngày cuối cùng của Quân đội Miền Nam thật là thê thảm. Anh lớn hấn BĐQ trấn giữ ở Hồ Bò, Trắng Bàng... ngày cuối tháng Ba 1975, giặc tràn vào, căn cứ thất thủ, anh gọi Không Quân yểm trợ và hấn ngẫu nhiên đang bao vùng ngay lúc đó.... được điều động tới giải vây... nhưng thật là vô dụng, giặc tràn ngập căn cứ, ông anh đã yêu cầu trút bom đạn thẳng xuống đầu, nghĩa là ngay giữa lòng quân ta, lúc đó đang đánh cận chiến trong vô vọng với biển người giặc cộng! Hấn nhớ như in trong đầu câu nói tuyệt vọng nhưng đầy cương quyết, dũng liệt của anh:

- Giặc đã tràn ngập căn cứ! Bạn phải trút ngay xuống đầu tôi, tôi thà chết chứ không muốn bị giặc Hồ bắt sống! Vĩnh biệt!

Tiếng máy "cụp" khô khan, căn cứ phía dưới bên cánh trái khói lửa mịt mù! Hấn đã vừa khóc vừa xông vào trận, trút hết hỏa lực xuống trận địa rồi thần thờ rời trận địa chết lịm trong nỗi đớn đau cùng cực trong đời!

*

Cuộc sống hấn xáo trộn tới bởi hết mấy tuần lễ nhưng vẫn đi bay gần như mỗi ngày. Hấn tình nguyện bay, hấn năn nỉ được bay, hấn sôi máu vì hờn căm không còn chỗ chứa. Hấn theo dõi chiến trường phía Tây, hấn mở rộng tai nghe ngóng tin tức. Đơn vị của anh hấn đã được báo cáo mất liên lạc! Hấn ước ao, hấn cầu nguyện một phép lạ cho anh hấn an toàn trở về!

Bỗng một hôm anh hấn tìm tới chỗ trọ của anh em hấn ngay trong lòng Saigon, với bộ quân phục rách bươm, người ngợm không giống ai, xanh như tàu lá! Hấn còn đang bàng hoàng, thẳng thốt, ngỡ như

chiêm bao thì anh hấn đã ôm chầm lấy hấn nói quẩn quít trong nước mắt! "Em ơi! Hết rồi! Nhà tan, nước mất!" Rồi anh nói luôn một hơi: "Anh về đây chỉ còn anh và thằng đệ tử truyền tin, thầy trò đã băng rừng, lẩn trốn suốt từ ấy đến nay. Anh nhục nhã quá, không giữ được căn cứ, không bảo vệ được đồng đội của mình, cả đơn vị hầu như bị tiêu diệt, số còn lại thất lạc nơi đâu không rõ! Rất tiếc anh không đủ can đảm chết theo anh em, anh vẫn nghĩ còn nước còn tát, vẫn hy vọng gỡ lại mối nhục này! Anh đã về lang thang ở Saigon mấy hôm nay, dự định trình diện để tìm cơ hội phục thù, nhưng thấy tình hình hiện nay không còn hy vọng nữa, anh đến thăm các em xong tìm cách trở về với gia đình, với cha mẹ, anh đã xa lìa gia đình khá lâu rồi!" Đó là ngày 27/4/1975!.

Anh em hấn đã ôm nhau khóc sụt sướt! Hấn biết anh lớn là người không sợ trời, không sợ đất, anh đã tình nguyện đi bao nhiêu binh chủng dữ dằn khác nhau, gan lì và dũng mãnh lắm. Trong đời hấn chưa bao giờ thấy anh ấy khóc! Hấn đã năn nỉ anh ở lại với hấn vì tình hình nguy ngập quá mà đường về quê thì đầy bóng giặc thù! Anh bảo hấn yên tâm, nếu anh đã về từ cõi chết thì không còn gì để sợ nữa, anh cần về với cha mẹ và gia đình giữa cơn loạn lạc! Anh em hấn ăn với nhau bữa cơm chia tay đầy nước mắt!

*

Dòng tư tưởng bị đứt đoạn bởi hai bàn tay vịn nhẹ trên vai hấn, hai chú em đã đứng đó từ hồi nào! Thấy mắt chúng đỏ hoe, hấn cũng không thể kiềm giữ được những giọt nước mắt của chính hấn! Ba anh em ôm chầm nhau để mặc hao dòng nước mắt nối nhau lăn dài!

Một lúc lâu cơn đau buồn lắng đọng, chú em nhỏ mượn cây đàn

dạo tiếp bản nhạc lỡ chừng, ba anh em cùng hát trong sụt sùi ngán lệ...

"Lòng Mẹ chan chứa trên bao xóm làng gần xa. Tình Mẹ dâng tới trăng ngàn đứng lặng để nghe. Lời ru xao xuyến núi đồi suốt rừng rặng tre. Sóng ven Thái Bình im lìm khi tiếng Mẹ ru.

...Dù ai xa vắng trên đường sớm chiều về đâu. Dù khi mưa gió tháng ngày trong đời bể dâu. Dù cho phai nắng nhưng lòng thương chẳng nhạt màu. Vẫn mong quay về vui vầy dưới bóng mẹ yêu".

Vâng Mẹ ơi! Chưa lúc nào trong đời bằng lúc này chúng con mong ước được về nương tựa mẹ cha! Chưa lúc nào trong đời bản nhạc này đã làm chúng con vun tràn niềm xúc động!

Anh em hấn đứng dậy tính đi vào dùng cơm tối nhưng cả ba cùng khựng lại vì một cô nương tóc vàng xuất hiện phía cửa sau đang vẫy tay chào. Có lẽ thấy anh em hấn ngỡ ngàng và nhìn mình chăm chăm, cô bé tiến về phía anh em hấn, cất giọng tự nhiên:

- You guys hát tiếp đi, tôi rất thích nghe loại âm nhạc you guys vừa hát, đó là loại nhạc gì mà tôi chưa từng được nghe. Lời nhạc nói về cái gì mà nghe rất là buồn bã?

Hấn chưa kịp trả lời thì cô bé đã liếng thoăn nói tiếp:

- Tôi chắc đó là nhạc Việt Nam phải không?

- Ủa cô nói chưa từng nghe bao giờ sao cô biết đó là nhạc Việt Nam?

- Tôi nghĩ người Việt Nam chắc phải hát nhạc Việt Nam! Cô bé nheo một mắt.

- Làm sao cô biết chúng tôi là người Việt Nam mà không là Tàu, Nhật, Đại Hàn?

Cô bé nhoẻn miệng cười ranh mãnh, chỉ vào hấn nói tiếp:

- Tôi còn biết you guys đang hát bản homesick (nhớ nhà) và tên you

là Twan, là anh lớn trong 3 người, you guys là người tỵ nạn mới tới, mượn căn nhà này được gần hai tuần lễ và đang làm cho hãng bán xe Ford gần đây nữa.

- Tôi chắc là ông bà chủ nhà đã nói với cô. À mà cô liên hệ ra sao với ông bà chủ nhà?

- Họ là ông bà nội của tôi. Buổi trưa tôi vừa đến đây cùng với ba mẹ để thăm ông bà Nội vài hôm trước khi trở lại trường.

Hai chú em hẳn nói chuyện sợ mỗi tay nên hẳn tự nhiên làm phát ngôn viên cho cả ba. Cô nhỏ tự giới thiệu tên Deana Tricks. Hai chú em cũng lần lượt tự giới thiệu tên và cô nhỏ đưa tay ra bắt tay từng người. Khi bắt tay hẳn dường như cô nhỏ cố ý giữ hơi lâu, ngó thẳng vào mắt hẳn làm hẳn ngại ngừng ngó lảng chỗ khác. Thấy cô nhỏ linh mẫn và thân tình, lại thông minh, lanh lợi, bạo dạn có thừa làm hẳn cảm thấy vui vui:

- Cô đến từ đâu, và ở lại bao lâu?

- Chúng tôi ở Houston đến. Phải lái xe hơn bốn tiếng đồng hồ. Mỗi mùa nghỉ hè Ba Mẹ tôi thường cho tôi về thăm Nội trước khi nhập học. Ở đây yên tĩnh và buồn quá, toàn nông trại bao la, tôi chưa bao giờ thích ở lâu nhưng nghe Ba Mẹ tôi nói sẽ ở lại tới Chủ Nhật mới về!

- Cô tới đây được mấy lần rồi?

- Dường như mỗi năm từ lúc tôi có thể nhớ được. Đến nỗi tôi biết mọi ngõ ngách ở đây.

- Ở đây có gì... "hay" không?

- Nông trại bạt ngàn, chả có gì hơn ngoài một con suối nhỏ có thể tắm được, câu cá được và mấy nơi cho mượn ngựa cưỡi đi chơi! Chúng tôi chưa kịp nói gì hơn thì cô bé tiếp lời:

- You guys thích đi câu, đi tắm suối và cưới ngựa không?
- Câu thì được, thích tắm suối nhưng chưa từng cưới ngựa!
- Tôi thích cả ba vì đó là niềm vui duy nhất tôi tìm được ở đây.
- Cô có dự tính làm những công việc đó lần này?
- Dĩ nhiên, Ba Mẹ tôi tính sáng mai đi cưới ngựa, còn tắm suối thì lúc nào thích lại đi, cách đây không xa lắm; câu cũng được nhiều cá nữa. Có thể hôm nào tôi xin Ba Mẹ dẫn you guys đi tắm suối, đi câu, đi cưới ngựa. You guys nghĩ sao?

Cô nhỏ này quả nhiên rất ư tự nhiên và thân tình, nói những điều muốn nói, làm những điều muốn làm. Hấn đã được học hỏi trong sách vở về phong tục, tập quán, và con người dân Mỹ, và năm xưa cũng đã du học hơn một năm ở bên này, nhưng cũng không khỏi bối rối về sự thân tình của cô nhỏ, nhất là chỉ mới gặp nhau lần đầu. Hấn nghĩ nếu gặp cô nhỏ trong cương vị ngày xưa chắc là dễ chịu hơn hoàn cảnh bây giờ!

-Cám ơn Deana nha, để cuối tuần sẽ tính!

-Còn tính gì nữa, hẹn sáng thứ Bảy nha?

Đang bối rối chưa biết trả lời ra sao thì chú em nhắc hấn đã hơi muộn. Hấn ngó đồng hồ tay, cô bé vọt miệng:

-You guys chưa ăn tối hờ? Okay, tôi cũng đi về hẹn ngày mai được nghe you guys hát tiếp nha! Mong sẽ không hát bản homesick nữa nha, nhạc tình thôi! Cô nhỏ nheo mắt chìa tay.

Hấn mỉm cười bóp nhẹ bàn tay xinh xắn đưa ra, chào tạm biệt! Chờ cô nhỏ khuất bóng đằng sau khuôn cửa sau khi vẫy tay chào lần nữa, hấn ngồi vào bàn ăn cùng hai em. Chú em kể vừa bới cơm vừa nói:

- Chết anh Tư rồi, dường như nghe có tiếng sét... hmm, hmm... đâu

đây! Dành nói suốt, không cho em út "tập" nói tiếng Anh gì hết!

Nói xong cùng chú nhỏ cười rộ lên. Hấn giơ tay dọa đánh, chú em rút đầu le lưỡi làm trò hề.

-Tại anh sợ hai đứa nói mỗi tay tội nghiệp đó mà!

-Trời! Người ta đi làm hãng Mỹ rồi à ghen.

-Okay, vậy chiều mai anh làm thịnh cho hai chú "tập" hén! Không đòi hỏi viện trợ nha?

Nói xong hấn xô nhẹ vai chú lớn. Chú nhỏ lại nói:

-Ui trời ơi, còn ăn hiếp mấy em nữa. Mới xa chị Ngọc Anh mấy tháng mà đã muốn phụ tình rồi! Em liên lạc được sẽ méc chị ấy biết!

Hấn bỗng tắt biến nụ cười khi nghe nhắc cái tên thân thuộc. Hấn cố nuốt trôi miếng cơm mắc nghẹn ở chùng. Chú em biết lẽ lẽ nên hai chú cũng lặng yên ăn cơm. Xong chén cơm, hấn âm thầm đứng lên tới tủ lạnh lấy xách bia ra ngồi trước cửa. Chú nhỏ nói theo:

-Anh Tư à, em lỡ lời nhắc nhớ, xin lỗi anh!

-Chú đâu có lỗi gì. Anh vẫn luôn nhớ nghĩ đến chị đó mà. Cũng chỉ là nỗi buồn bất chợt mà thôi!

Ngoài trời màn đêm phủ tràn khắp nẻo, vẻ hoang sơ quanh quẽ khôn lường. Hấn nghĩ tới Ngọc Anh, nhớ xót xa con người tưởng rằng đã cùng hấn nên duyên nên phận. Nếu chiến tranh không leo thang cao độ thì đã gắn bó nhau một đời! Phải chi hấn không khờ dại như con tràu non, không cả tin là Saigon không thể nào rơi vào tay giặc một cách đường đột, bất ngờ; phải chi hấn liêu lĩnh như mấy đứa bạn mang vợ con vào doanh trại ở những ngày cuối thì giờ này có thể nàng đã cùng hấn chia sẻ ngọt bùi, tân khổ; cùng nhau trôi nổi gian truân, trên bước đường hoạn nạn có nhau thì đâu đến nỗi cô tịch dường này! Bây giờ nghĩ lại hấn giận mình sao ngu hết biết! Hấn

thở dài thườn thượt, nỗi muộn phiền dâng cao chất ngất: "Ngọc Anh ơi không biết bây giờ em ở đâu, làm gì, có được bình an?". Hấn đắm chìm trong niềm thương nhớ bật lên câu hát mơ hồ: *"Không còn ai, đường về ôi quá dài, những đêm xa người. Chén rượu cay, một đời tôi uống hoài, trả lại những tin vui cho nhân gian đợi chờ!"*. Lời nhạc trong bài "Phôi Pha" của Trịnh Công Sơn tự nhiên ăn sâu vào tiềm thức của hấn chỉ chực trào dâng trong hoàn cảnh bùi ngùi! Hấn không ưa gì họ Trịnh, nếu không nói là căm giận cho sự ngu muội, đâm sau lưng chiến sĩ của người nhạc sĩ thiên phú này; nhưng có một điều hấn không thể phủ nhận họ Trịnh phải là một thiên tài âm nhạc! Phải chi họ Trịnh dùng khả năng thiên phú đó để phục vụ cho ước muốn khiêm nhường của quân dân cán chính miền Nam là được sống trong thanh bình, trong cơm no áo ấm, được hít thở không khí tự do dân chủ. Vâng! Phải chi!!! Cứ quay đầu nhìn lại đoạn đường đi qua hấn thấy mình chao đảo quá, ngu ngơ quá! Cứ phải nghĩ đến cái câu vô nghĩa... phải chi, phải chi!!!

Hấn cứ ngồi miên man chìm sâu trong vũng buồn rầu vô tận với bao nhiêu điều thuốc, bao nhiêu chai bia. Trong tâm tư lẫn nhấm hát lời ca buồn: "Thôi về đi, đường trần không có gì, tóc xanh mấy mùa. Có nhiều khi tựa vườn khuya bước về, bàn chân ai rất nhẹ tựa hồn những năm xưa"! Hấn ngủ quên trên ghế trước hàng hiên lúc nào không biết, cho tới khi chú em kéo ra dìu hấn vào phòng, hấn mới thấy thấm lạnh, sương đêm ướt đầm cả tóc tai áo quần! Hấn vừa khật khưởng đi vừa lẫn bầm hát, giọng nhừa nhựa như âm thanh vọng về từ cõi nào xa lắm: *"Không còn ai, đường về ôi quá dài, những đêm xa người! Chén rượu cay, một đời tôi uống hoài, trả lại từng tin vui cho nhân gian đợi chờ!"*

Yên Sơn

Khúc khủy dòng đời

Buổi sáng thứ Tư trong tuần mà điện thoại trong phòng làm việc của hắn reo liên tục, vừa hết cú này sang qua cú khác! Trong lúc hắn đang tìm mọi cách để giải quyết trục trặc hệ thống server của một khách hàng “nặng ký” qua điện thoại thì thằng Quản Đốc tới bảo là lên văn phòng gặp hắn sau khi giải quyết xong vấn đề của khách. Hắn giật mình nhưng đang nói chuyện với khách nên gạt đầu ra dấu “nhận hiểu” và tiếp tục cuộc điện đàm.

Gác máy điện thoại xong, hắn ôn lại cuộc điện đàm vừa qua để kiểm soát thử mình có nói điều gì vi phạm “guideline” của hãng hay không. Chuyện “lỡ lời, thiếu kiên nhẫn, mất bình tĩnh” với các ông bà nội khách hàng cứng đầu, ta đây, mất lịch sự vẫn không tránh khỏi mặc dù công ty đã có những biện pháp nghiêm cấm nhân viên làm mất lòng khách hàng ở bất kỳ hoàn cảnh nào, khía cạnh nào hoặc hình thức nào. Tất cả các kỹ sư trong Technical Department này đều được cấp trên tặng cho những “sản phẩm” làm bằng mủ nhẹ, để “hả giận” nếu gặp nhầm những khách hàng khó ưa, xấc láo. Dù vậy, chuyện các “ngài kỹ sư” đá thùng rác, động bàn, động vách, hoặc những tiếng kêu trời sau khi “mute” đầu dây điện thoại, rồi vò đầu bứt tóc,

than vẫn như bông vẫn xảy ra trong “khu phố” như cơm bữa... Gọi là “khu phố” vì mỗi giám thị trông coi một khu, có khoảng chừng 20 văn phòng lữ (partition) nằm sát vách nhau. Công ty có “auditting department” để kiểm soát tất cả các cuộc điện đàm của nhân viên với khách hàng. Rất nhiều khi giám thị hoặc quản đốc cũng theo dõi nhân viên dưới quyền tại văn phòng của họ. Việc Giám thị hoặc Quản đốc bỗng nhiên xuất hiện mời lên văn phòng cũng không phải là điều xa lạ gì đối với nhóm kỹ sư trong department này. Bản thân hắn cũng đã vài lần bị sao quả tạ. Nhất là có một lần thằng khách hàng trời đánh gọi hắn là “stupid Chinaman”! Vốn liếng tiếng Mỹ của hắn đâu có tệ nhưng có lẽ nước mắt đã ướp đầu lưỡi hắn cứng cáp hơn nên dù có sửa đổi cách mấy cũng không thể qua mặt những người sành sỏi âm giọng ngoại quốc. Ngoài ra, lâu lâu cũng có đồng nghiệp chửi khách hàng thẳng tay, chửi luôn cấp trên xong tự động ra về nghỉ việc. Ôi! Cái thời buổi thị trường Computer cạnh tranh nhau một cách gắt gao; thời buổi mà các công ty điện toán đua nhau đưa “job” ra nước ngoài để có thể cắt giảm chi phí tối thiểu, để có thể hạ thấp giá thành sản phẩm tối đa mong bảo tồn market share, quả thật vô cùng chua cay cả cho chủ lẫn người làm. Ôi! Quả là thời buổi gạo châu củi quế!

Dò đi dò lại không thấy có vấn đề gì rong những cuộc điện đàm từ sáng tới giờ, hắn yên tâm logged out, đứng lên đi về phía văn phòng. Vừa đi vừa suy nghĩ lung tung. Không biết có chuyện gì đây, không lẽ được báo tin nghỉ việc?!? Không thể thế được mặc dù công ty đang dần dần sa thải nhân viên! Không thể có chuyện sa thải hắn trong lúc department còn quá nhiều đồng nghiệp “non tay ấn”, nhiều nhân viên có tiếng lưỡi biếng, hoặc có thành tích “con rùa”! Hắn nghĩ

là hẳn sẽ phải là nhóm người ra đi cuối cùng của department nếu việc cắt giảm nhất định phải xảy ra. Hẳn tự tin lắm vì ngoài tài giải quyết vấn đề cho khách hàng nhanh chóng, giải quyết nhiều vụ khó khăn mà nhóm kỹ sư “tiền tuyến” đầu hàng. Hẳn lại có thâm niên công vụ nữa, đã từng được nhiều tưởng thưởng từ cấp trên với thành tích siêng năng - không bao giờ từ chối làm giờ phụ trội, làm cuối tuần; tình nguyện làm ngày lễ hoặc có ai yêu cầu làm thế - Hơn thế nữa, hẳn đã từng được tuyên dương là “nhân viên xuất sắc của tuần, của tháng” - mặc dù cũng có vài lần bị giám thị bắt gặp quả tang hẳn đang ngồi miệt mài viết email riêng tư mà không bị khiển trách. Trên tất cả những điều như đã kể, hẳn còn hơn đồng nghiệp về tính tình vui vẻ lẫn chuyên môn. Luôn sẵn lòng giúp đỡ đồng nghiệp khi họ gặp khó khăn dealing với khách hàng! Hẳn đã có trong tay những chứng chỉ đòi hỏi trong ngành nghề; đặc biệt nhất, hẳn đã lấy xong bằng MCSE (Microsoft Certified System Engineer) tháng rồi, sau hơn một năm dài miệt mài vừa học vừa ngủ gục sau giờ tan sở. Hẳn hãnh diện lắm vì hẳn là một trong số bảy người có bằng cấp này trong cả technical support department hơn hai trăm mạng. Trời ơi, thi xong bảy cái test khác nhau của cấp bằng này là cả một cố gắng phi thường cho một người vừa làm toàn thời gian, vừa đi học chứ phải dễ dàng gì đâu. Cả tháng nay hẳn vẫn trông chừng bao giờ được tăng lương mặc dù có sự cắt giảm nhân viên đang xảy ra! Chỉ cách năm bảy năm trước, ai có được bằng MCSE cũng được bảo đảm số lương tối thiểu là sáu chục xấp. Dù bây giờ có phổ thông đi nữa, giá trị của nó cũng còn là niềm hãnh diện và phúc lợi cho người sở đắc trong lãnh vực điện toán. Hẳn tự trấn an “không thể nào đâu” khi bước vào văn phòng Quản đốc.

Trong văn phòng đã có thằng Giám thị khu vực của hắn ngồi đó. Quản đốc lịch sự mời hắn ngồi đối diện với thằng Giám thị, xong tự đứng lên đóng cửa văn phòng. Dù việc đóng cửa văn phòng bao giờ cũng xảy ra để giữ riêng tư cho cuộc thảo luận, nhưng bỗng nhiên làm hắn hồi hộp lạ thường, nhất là không khí nghiêm trọng trong văn phòng lúc này. Hắn ngược mắt nhìn gương mặt của thằng Giám thị rồi hướng về phía người Quản đốc! Trong đầu hắn bỗng nhiên mất cả tự tin “không thể như thế được!” Anh chàng Quản đốc là một người Mỹ trắng khoảng 40 tuổi, bình thường nói năng nhã nhặn, lịch sự, tính tình phóng khoáng và vui vẻ. Từ lúc anh chàng về làm Quản đốc department này đến nay, cũng đã hơn bốn năm rồi, dường như hắn chưa bao giờ thấy anh chàng nghiêm nghị như hôm nay. Lòng hắn xao xuyến khi nghe anh chàng hỏi:

- Anh nghĩ là chúng ta sẽ nói chuyện gì hôm nay?
- Chắc chắn không phải tôi có vấn đề gì với khách hàng phải không?
- Cứ đoán đại thử (take a rough guess)!
- Tôi được tăng lương?
- Không! - anh chàng Quản Đốc tránh ánh mắt hắn.
- Các anh đừng nói với tôi là tôi sắp phải ký giấy nghỉ việc đó nha!
- Thật là điều không may mắn, nhưng đó là sự thật! – anh chàng Quản đốc nghiêm nghị.

Hắn mở to mắt như không nghe, không tin điều hắn vừa nghe:

- Tôi hy vọng các anh không đùa dai với tôi đấy chứ?
- Rất tiếc! – anh chàng nói giọng đưa đám - Chúng tôi cũng ngạc nhiên như anh!
- Tại sao? – hắn cao giọng như muốn gào lên.
- Lệnh của cấp trên và không có giải thích!

- Là Quản đốc, là Giám thị các anh hẳn phải biết họ cho nhân viên nghỉ việc dựa trên căn bản nào chứ?
- Chúng tôi ao ước có được câu trả lời thỏa đáng cho anh! Nhưng tôi biết chắc một điều anh cũng biết là department này sẽ dần dà đóng cửa. Việc chúng ta đang làm sẽ là việc của một công ty bên Ấn Độ mà anh đã giúp huấn luyện cho họ từ mấy tháng qua.
- Thì ra là vậy! Nhưng sao tôi lại là người đi sớm?
- Anh biết mà! Lương bổng của mỗi người chúng ta bằng lương của năm, bảy người kỹ sư bên Ấn Độ làm cùng công việc!
- Tôi thật sự không tin là tôi bị nghỉ việc vì lương cao. Các anh biết đó, tôi đã hoàn tất văn bằng MCSE mà vẫn chưa được tăng lương tương xứng!
- Nếu anh được giữ lại chắc là người ta phải trả lương tương xứng. Tôi chỉ đoán vậy thôi nha, và nên giữ điều đối thoại này tại văn phòng này.
- Tôi hiểu rồi!!! Department này trước sau gì cũng đóng cửa và người ta không muốn có thay đổi gì trong ngắn hạn?
- Không ý kiến!

Vừa nói, chàng Quản đốc vừa đưa ra xấp hồ sơ và chỉ cho hắn ký vào những nơi cần ký. Hắn ngớ ngàng như người đi trong mộng, e dè cầm bút mà trong đầu vẫn tự hỏi tại sao. Vừa ký giấy vừa hỏi cả hai tên những câu hỏi không ai có câu trả lời. Liệu hắn có bị đối xử bất công, hay bị kỳ thị chủng tộc hay bị phân biệt tuổi tác gì không? Hắn chỉ là một trong hai người kỹ sư Việt Nam trong department này, mà anh bạn kia đã bị cho nghỉ cả tháng rồi. Sau cùng, cả hai ông xếp bắt tay và chúc hắn may mắn. Cho hắn biết là hắn từ từ dọn văn phòng, hắn vẫn được trả lương cho đến thứ Sáu. Chiều thứ Sáu,

trước khi ra về, giao chìa khóa văn phòng và công việc cho Giám thị.
Và còn nói thông một câu:

- Nếu anh tin rằng anh bị đối xử không công bằng thì cứ liên lạc với
sở lao động!

Điều phải đến đã đến!

Ai cũng biết chuyện gì tới sẽ tới, nhưng thường “những sự tới” hay xuất hiện bất thành linh, rất đột ngột làm người ta hụt hẫng, chới với, bàng hoàng và không biết phản ứng ra sao hết! Bước chân ra khỏi văn phòng, hấn đã thấy có vài cặp mắt nhìn hấn như dò hỏi. Hấn thản nhiên bảo đồng nghiệp là việc gì chúng ta lo sợ xảy ra thường xảy ra rất mau, thế thôi! Về lại văn phòng, hấn gieo mình xuống ghế, đầu óc nặng trĩu những u hoài. Một vài người bạn sát bên qua thăm hỏi và chia buồn với hấn. Hấn trực nhớ lại những tiếng xầm xì, thương hại cũng có, phiền trách chê bai cũng có của một số đồng nghiệp về một đồng nghiệp khác bị nghỉ việc vào đầu tuần (anh ta ký giấy nghỉ việc rồi về văn phòng đập phá sau khi khóc lóc là mới mua nhà, mua xe... bị an ninh của hãng công tay dẫn đi), hấn quyết định chọn thái độ phớt lờ, nói cười tự nhiên dù trong lòng là những tư vương trăm mối. Không trăm mối sao được khi kỹ nghệ điện toán càng ngày càng sa thải nhân viên, khi những kỹ sư trẻ ra trường rất khó khăn để tìm được một công việc trong ngành nghề này, nhất là hardware; nếu có được thuê mướn cũng chỉ được đồng lương không tương xứng! Không trăm mối sao được khi ngành hardware điện toán được các hãng xướng đua nhau đem ra nước ngoài! Dù có MCSE, nhưng bao nhiêu kinh nghiệm của hấn đều thuộc hardware! Không bi quan sao được khi tuổi đời đã quá giới hạn để cạnh tranh công việc với sinh viên mới ra trường với số lương tối thiểu; hoặc

can đảm nào để “làm lại từ đầu”! Nghĩ tới bốn chữ này tự nhiên hấn rùng mình! Từ ngày qua Mỹ tới nay, 28 năm có dư, hấn đã phải năm lần bảy lượt “làm lại từ đầu”!? Khi còn trẻ người ta không ngại lắm, nhưng ở Mỹ, qua tuổi bốn mươi rất khó bon chen, hưởng hờ chi... Dù không một hãng xưởng nào đặt điều kiện tuổi tác khi thuê mướn nhân viên (nghiêm cấm là đảng khác. Ở Mỹ, luật sư nhiều tương đương với kỹ sư, bác sĩ.... ở một đất nước mà hở ra một chút là có thừa có kiện, dễ đáo tụng tiền đình), nhưng luật bắt thành văn ai ai cũng hiểu, cũng áp dụng. Kinh nghiệm này hấn học được qua các khóa Quản Trị sơ cấp và Trung cấp của hệ thống nhà hàng hamburger Wendy’s International khi làm supervisor rồi manager cho một nhà hàng ở miền Bắc California. Cũng như trong các khóa Quản trị nhân viên, khi làm International Sale and Marketing Assistant Director cho hãng Schwan’s Asian Foods.

Hấn muốn gọi điện thoại cho vợ để thông báo tin buồn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại là không nên làm nằng phiến muộn trong lòng đang khi làm việc. Hấn ngồi thừ người suy nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia, đầy những âu lo, và bấp bênh trước phiên mắt! Không âu lo sao được khi cả hai đứa con lớn đang học đại học, đứa nhỏ đang ở cấp trung học! Không âu lo sao được khi hai vợ chồng đều phải đi làm tất bật mỗi ngày để thanh toán cuộc sống vật chất với hàng trăm thứ nợ, để con cái khỏi phải vay mượn tiền học, tránh được cho con những số nợ khổng lồ sau khi ra trường. Thế mà bây giờ chỉ còn lại một người! Liệu với số tiền dành dụm lâu nay và số bồi hoàn nghỉ việc sẽ chống đỡ được bao lâu. Đời sống của hấn chắc chắn sẽ vô cùng xáo trộn. Nhưng trên tất cả, câu hỏi vẫn lớn vồn trong đầu “rồi mình sẽ làm gì, đời sống sẽ ra sao”?! Hấn không đủ tự tin là sẽ dễ tìm được việc làm

trong ngành nghề này. Càng suy nghĩ càng tức và tiếc. Khổ công chăm chỉ sách đèn cả năm trời, vừa thi đậu đã thành vô dụng! Nếu biết thế, tội gì!

Nếu biết thế, tội gì! Hấn bỗng bật cười! Dường như câu này rất ư thân thuộc, nhất là ngày bỏ nước ra đi! Khi bỏ nước ra đi để lại một người nguyện ước trăm năm mà hấn vẫn trân quý, yêu mến, giữ gìn sau bao nhiêu tháng năm thân thiết. Nếu biết là sẽ chạy thực mạng thì đêm trước đó hấn đã bỏ sở chạy ra Saigon đón nàng cùng đi. Khi bỏ nước ra đi, trong nhà băng hấn để dành hơn nửa triệu bạc. Hấn đã phải giới hạn chi tiêu tối đa, dè sẻng từng đồng để dự định với nàng một đám cưới cho rõ ràng với bạn bè hai bên! Chưa kể “nếu biết thế” đã rất nhiều lần đến với hấn trong những tháng trầm cuộc sống tha hương!

Hấn bước ra khỏi văn phòng tính đi lấy café. Hấn vẫn uống café cả ngày đó mà, nhất là sau những cú phone hóc búa! Đồng hồ đã chỉ 3 giờ chiều, hấn sực nhớ là hấn đã bỏ cơm trưa mà không thấy đói. Hấn tự hỏi “mình ở lại làm gì, mình đã là free man rồi mà, đâu có ai bắt buộc mình phải tiếp tục làm việc khi đã được thông báo cho nghỉ việc!” Hấn thu xếp rời văn phòng sau khi chào thẳng giám thị.

Con đường dài cả tiếng đồng hồ với tốc độ trung bình 70 dặm một giờ đã đưa hấn đi về mỗi ngày hai bận, ròn rã hơn 5 năm qua, hôm nay xe cộ dường như thừa thớt! Thói quen nghe nhạc trên đường cũng trở thành ồn ào khó chịu. Hấn tắt máy, mở toang các cửa sổ cho gió lộng ào ạt vào xe. Dù là tháng cuối cùng của mùa xuân ở Houston, Texas nhưng khí hậu đã có vẻ oi nồng như đầu hạ, không như ở vùng “Thung Lũng Hoa Vàng” phía bắc, hoặc Orange County phía nam của California - những nơi mà hấn đã từng ở qua. Hấn cố

không nghĩ tới chuyện không vui hôm nay, nhưng không thể nào đẩy lui những ưu tư đang dày xéo trong tâm thức được! Không biết gia đình hắn sẽ phản ứng ra sao! Nhất là gương mặt sầu não của “con gái rượu” - nó vẫn gọi nó là daddy’s girl. Nhớ lần thất nghiệp trước, con bé mới có 14 tuổi mà đã cảm nhận được nỗi vui niềm buồn của bố nó. Nó cứ quẩn quít một bên, khi nào gặp hắn ở nhà, sau giờ về học mỗi ngày. Nó cứ nói: “ bố đừng buồn nghe bố, bố sẽ tìm được việc sớm mà”. Hoặc: “con sẽ không đòi học lái xe khi con 16 tuổi, con sẽ không đòi mua xe mới, con sẽ học giỏi, sẽ rất ngoan, sẽ không đi học đại học xa nhà...” Mới đó mà nó đã học năm thứ ba rồi, vẫn như ngày còn bé, vẫn là con gái rượu, vẫn loanh quanh chuyện trò với bố những vui buồn hàng ngày, đã giữ lời hứa chỉ học lái xe để đi học đại học trong thành phố, đã không vòi mua xe mới khi ra trường “top ten”. Hắn thật sự không sợ vợ hắn buồn mà chỉ lo con gái!!!

Hắn lắc đầu thật mạnh, cố xua đuổi hình ảnh không vui làm tay lái chao đảo. Chiếc xe lạng qua bên trái một chút, tiếng bóp kèn cùng với tiếng va chạm đụng xe... Hắn điếng người, tìm cách tấp nhanh vào lề phải cùng lúc với chiếc xe kia. Người tài xế là một anh trung niên da màu, mặt mày giận dữ, dùng tiếng Đức xả láng với hắn khi hắn vừa bước xuống xe. Thấy tài xế không việc gì hắn thật hứ vớ, ngỏ lời xin lỗi! Hắn nói là hắn có bảo hiểm, đề nghị trao đổi chi tiết không cần chờ cảnh sát nhưng tên tài xế không chịu, nhất định gọi cảnh sát. Trong khi anh chàng gọi cảnh sát, hắn có dịp quan sát cả hai xe. Ở cửa sau bên trái của xe hắn đã như chiếc bánh tráng nhúng nước trong khi đầu bên phải xe anh chàng cũng bể hết đèn và móp thật sâu. Cả hai xe đều là xe Nhật Bản! (người miền nam nước Mỹ rất chuộng xe Nhật Bản trong khi dân miền bắc bao giờ cũng rất

bảo thủ, 90% người dân chỉ mua xe Mỹ).

Nỗi bực bội càng thêm bực bội khi nắng chiều vẫn còn rọi xuống chang chang. Đứng ngoài nắng chờ cảnh sát tới biên phạt quả là không thể không phiền! Mãi tới gần tiếng đồng hồ sau mới lãnh xong cái giấy phạt về tội bất cẩn (reckless driving). Càng phiền não hơn khi sực nhớ là xe mình chỉ có bảo hiểm một chiều! (khi có tai nạn mà mình là người có lỗi thì hãng bảo hiểm chỉ đền cho người ta). Chao ôi nào là đóng tiền phạt, tiền sửa xe, bảo hiểm sẽ tăng giá... và sự bất an của gia đình trong những ngày tháng tới!!!

Đang ngủ ngon giấc thì con bé vào gọi dậy ăn cơm tối. Nhìn đồng hồ thấy đã 8g. Trên bàn ăn có đông đủ mọi người, nhất là thằng con trai lớn rất ít gặp. Rất ít gặp vì nó đi chơi với bạn bè nhiều hơn ở nhà. Học bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa tới đâu, trong khi bạn bè trang lứa của nó đã xong đại học, đứa học thêm, nhiều đứa đã đi làm! Ít gặp vì khi nào gặp cũng bị hấn la rầy nên tránh mặt! Đang muốn hỏi chuyện nó nhưng thấy tia nhìn khác lạ của vợ khiến hấn chột nghĩ lại thân phận mình! Hấn im lặng ngồi xuống, cảm nhận như có điều bất thường.

Xong bữa cơm, đang khi mấy mẹ con dọn bàn, thằng con lớn mời mọi người ngồi lại vì nó có chuyện muốn nói. Hấn ngạc nhiên lắm, không biết chuyện gì mà trông nó nghiêm trang chưa từng thấy. Trục nghĩ tới vẻ mặt nghiêm trang của thằng Quản đốc hôm nay ở sở, hấn nhột nhột trong lòng, ngồi yên lặng. Hấn đã tính khi mẹ con dọn bàn xong thì hấn sẽ nói về chuyện hôm nay, chưa kịp lên tiếng thì thằng con đã làm hấn lên ruột:

- Thừa Ba Mẹ, con xin lỗi đã làm phiền lòng Ba Mẹ từ mấy năm nay, con không thể nào chú tâm vào sách vở được! Những điều con sắp

nói ra đây, hy vọng không làm Ba Mẹ và các em thất vọng. Con đã suy nghĩ nhiều về đề nghị của Ba Mẹ năm trước là nếu con không thể học được thì nên đi vào quân ngũ một thời gian! Lúc đầu con rất buồn lòng Ba Mẹ, nhưng càng ngày con càng thấy là con không còn lối thoát nào hơn! Con đã lên Ba Mẹ nộp đơn vào quân đội, muốn làm pilot như Ba hồi xưa nhưng họ nói con cao quá (6 feet 5), vì thế con làm đơn xin gia nhập Bộ Binh từ nhiều tháng nay. Con đã hoàn tất việc khám sức khỏe và xong phần điều tra lý lịch cá nhân. Hôm nay con nhận được giấy báo trình diện nhập ngũ. Con phải đi ngày thứ Bảy tới đây. Con sẽ đi về ngành thẩm vấn điều tra Quân đội. Đó là tất cả những gì con muốn nói hôm nay. Một lần nữa con xin lỗi Ba Mẹ đã không học hành thành đạt như Ba Mẹ mong ước!

Thằng con nói một hơi, nửa Việt nửa Mỹ, nhưng mạch lạc, rõ ràng. Mẹ nó với nét mặt âu lo và phảng phất buồn, hỏi chương trình huấn luyện ra sao, ở đâu? Nó cho biết là 3 tháng huấn nhục (boot camp) và căn bản quân sự ở Fort Sil, Oklahoma; 4 tháng tiếp học ngành chuyên môn ở Fort Huachuca, Arizona; xong sẽ về trường Sinh Ngữ Quân Đội ở Monterey, California để học tiếng Trung Hoa 2 năm. Sau đó sẽ được bổ nhiệm đi Châu Á!

Hắn ngồi yên lặng từ đầu tới cuối, lòng đắm chìm trong những buồn vui lẫn lộn, mắt ngó thằng con chăm chăm. Vui vì cuối cùng nó đã thấy được những lối làm và có thể tự quyết định điều đúng đắn.

Nhưng buồn ơ thấy con như chim chưa đủ lông cánh đã bay vọt vào giông bão cuộc đời! Mặc dù cả năm qua ít thấy mặt nó ở nhà nhưng dù sao nó cũng còn đi đi về về, chỉ ham chơi hơn sách vở chứ không có rượu chè hút xách gì cả. Hắn thấy như có chút hụt hẫng, mất mát!
- Anh nghĩ sao mà không nói với con một lời như vậy? – Mẹ nó hỏi.

Không hiểu sao hắn lại trả lời cụt ngắn:

- Thì dù gì nó cũng đã tự quyết định rồi mà!

- Ba không giận con chứ? – thằng con e dè phân trần - Con chỉ muốn surprise Ba Mẹ và các em thôi chứ không cố tình dẫu điểm Ba Mẹ đâu!

Mẹ nó vội đỡ lời:

- Thì mấy năm trước anh đã không khuyến khích nó đi Quân Đội là gì?!

- Ba không có gì để nói, chỉ muốn mọi sự tốt lành cho con! Ba không giận con nhưng thấy không được vui trong lòng, cảm thấy có cái gì mất mát!

Nói xong hắn đứng dậy rút vào phòng đọc sách. Không muốn nói gì thêm trong lúc này khi thấy mặt mấy mẹ con buồn dàu dàu và không khí khá buồn tẻ! Một ngày thôi! Một ngày ngắn ngủi mà có bao nhiêu là điều oan trái xảy ra! Dù sự nhập ngũ của con trai lớn không hẳn là sự mất mát nhưng sao cảm giác cứ bùi ngùi! Dù sự mất việc không là một điều mới mẻ trong tình trạng kinh tế chung hiện nay, nhưng kéo theo tai nạn đụng xe quả nhiên là một đại họa trong lúc này! Nếu người ta hay ví “Sông có khúc, người có lúc” thì đây quả là một khúc khuỷu nguy hiểm của dòng sông, là một trong những lúc khó khăn nhất trong đời tỵ nạn của hắn vậy!

Một chút mặt trời trong nước lạnh

Sau chuyến đi giao nhận xe ở San Antonio về khoảng gần 6 giờ chiều, sở đã đóng cửa, chỉ còn lại mấy anh chàng bán xe đang gạ giá với khách hàng. Thằng Joe, con ông chủ cho hắn biết là hai em hắn đã đi bộ về nhà từ lúc 5 giờ chiều. Hắn lái xe ra về, lòng mênh mang với mùa thu chung quanh.

Buổi chiều mùa Thu Pearshall vẫn êm đềm, lờ lững như những áng mây trắng bay lững đặng cuối trời. Hắn cho xe chạy thật chậm, mở hạ tất cả cửa kính xuống cho gió lộng tự do, miệng khe khẽ hát khúc "ngàn thu áo tím" của nhạc sĩ Hoàng Trọng với lời nhạc từ viện bảo chế thiên nhiên của hắn: "từ khi xa em, anh vẫn thương và nhớ, mà em yêu ời anh chắc không về nữa, chiều xuống thấp thoáng buồn ngẩn ngơ, ngóng trông về xứ xa, xót thương hình bóng ai. Chiều xuống trống vắng thường viếng thăm, tháng năm thì lướt nhanh, biết bao giờ thấy em". Hắn vừa hát, vừa lắc lư với điệu luân vũ trang đài, vừa miên man hình dung từng đôi từng cặp xoắn vào nhau trên sàn nhảy của một vũ trường thân thuộc trong nhạc phẩm Dòng Sông Xanh với giọng ca Thái Thanh cao vút. Dĩ nhiên loáng thoáng bóng dáng nàng nhip nhàng từng bước đài các trong vòng tay hắn ở câu

lạc bộ Huỳnh Hữu Bạc trong dạ tiệc mừng Xuân! Ôi mới mấy tháng qua mà tưởng chừng như lâu lắm, cũ lắm!

Đang mải mê hồi tưởng bỗng hấn giật bắn người khi nghe tiếng đập vào hông xe bên phải. Hấn điếng hồn tưởng đâu vì lơ đãng xe bị đụng vật gì bên lề đường, chưa kịp hoàn hồn thì thấy một cô nương tóc vàng trên lưng ngựa kè sát bên cửa hông, nghiêng người đưa tay vẫy gọi và ra dấu cho hấn ngừng lại. Hấn chưa kịp nổi quạu đã nhận ra cô nương cháu ông chủ nhà vừa gặp đêm qua.

Hấn bước xuống xe cùng lúc với cô nhỏ rời yên ngựa. Cô bé đưa tay cho hấn bắt, miệng nhoẻn cười thân thiện:

- Xin lỗi Twan nha, rất có thể tôi đã làm cho anh giật mình!

Miệng nói "không có chi" mà trong lòng hấn rửa thềm "không đứng tim còn may".

- Buổi chiều đẹp quá phải không?

- Vâng, buổi chiều rất đẹp! Cô cưỡi ngựa đi dạo một mình?

- Phải! Anh có muốn cưỡi ngựa không?

- Muốn, nhưng chưa từng cưỡi!

- Anh đi với tôi, tôi sẽ dạy anh!

- Sắp tối rồi! - Hấn gãi đầu gãi tai bối rối.

- Vẫn còn sớm! 7 giờ mới phải trả ngựa!

- Tôi tưởng cô cưỡi ngựa sáng nay với gia đình rồi, theo lời cô nói tối qua?

- Dạ phải, buổi sáng đi với Ba tôi rồi nhưng chiều nay trời mát và đẹp nữa! - Anh không nghĩ lúc này cưỡi ngựa sẽ thích thú lắm sao, nhất là chúng ta cùng đi với nhau?

Trong thoáng chốc hình ảnh ngồi chung lưng ngựa với cô bé, phóng ngựa trên cánh đồng bao la trong buổi chiều sắp tắt... thật là hấp

dẫn, lẳng mạng, trữ tình! Hấn toan gật đầu nhưng ý tưởng ngại ngần với gia đình ông chủ nhà làm hấn lắc đầu ngoài ngoài, ngó về hướng nhà tìm kế hoãn binh:

- Không được đâu, tôi vừa đi làm về, quần áo hôi hám lắm! Hơn nữa....

- Cô bé nhìn hấn từ đầu tới chân rồi mỉm cười, nheo mắt, làm hấn càng bối rối, cảm tưởng nhột nhạt, mặt nóng bừng:

- You look good, không sao đâu! Chắc là anh ngại gia đình tôi chứ gì? Chúng ta đi một lúc trở lại có ai biết!

Hấn mở tròn đôi mắt chưa kịp nói lời thán phục, cô bé tiếp lời:

- Ông bà Nội tôi nói you guys tử tế lắm, Ba Mẹ tôi cũng sẽ chẳng nói gì đâu!

- Nhưng mà....

- Tốt hơn nữa, anh đậu xe bên lề đường kia rồi chúng ta cùng đi một lát trở về!

- Không được đâu Deana! - Hấn phân vân - mà đi cách nào?

- Anh sẽ ngồi ngay đằng sau tôi! Thôi đi kéo muộn!

Hấn chưa kịp phản ứng gì thì cô bé đã thót lên lưng ngựa, đưa tay cho hấn nắm để kéo lên. Trong thoáng chốc hấn quên tất cả mọi chuyện trên đời, theo lời chỉ dẫn, lên ngồi sau lưng cô nhỏ, lọng cọng, e ngại; nhưng yên ngựa chỉ dành cho một người ngồi, nên buộc lòng phải ngồi sát rạt, hai tay vịn hờ bên hông cô bé.

- Nhớ ngồi tự nhiên, thoải mái, đừng gồng mình dễ bị té! - cô bé dặn chừng hấn.

Thực ra, khi xưa khi vừa qua căn cứ Không quân Lackland để kiểm tra sinh ngữ trước khi đi trường bay, hấn cùng với Phát, người bạn thân, rất mê cưỡi ngựa nên thường cuối tuần đi theo John, con trai

bà mẹ nuôi, về nông trại thuê ngựa cưỡi. John đã chỉ dạy hần cách thức cưỡi ngựa, cách điều khiển dây cương khi chạy nhảy trong khu nông trại bao la của gia đình. Nhưng kể từ đó đến nay, 6 năm dài chỉ còn là mơ ước chấp nối! Thay vì cưỡi ngựa thì cưỡi 3, 4 loại chim sắt khác nhau, cùng với nắng mưa, vui buồn trên khắp vùng trời miền nam nước Việt.

Ngựa chạy nước kiệu, lúp xúp, nên có buông tay cũng không hề gì. Khi ngựa ra khỏi khu dân cư, đến con đường mòn hướng về nông trại bao la, cô bé bắt đầu cho ngựa phóng nước đại, hần có cảm tưởng như lần đầu tiên ngồi trong phòng lái chiếc vận tải cơ C.123K cất cánh với ông thầy ở Lockbourne năm nào. Hần quên hết ngại ngùng hai tay ôm chặt lưng cô bé. Cô bé có vẻ thích chí càng ra sức phóng ngựa như bay, quay đầu lại cười nắc nẻ, bảo hần qua vai:

"Anh nên ôm chặt tôi hơn kẻo té!"

Sợ cô bé chê mình nhát gan, hần bảo cô bé cho chạy nhanh hơn nữa cũng không sao! Được thể, cô nhỏ hò hét, phóng ngựa tới đă, bụi đất vể một đường dài mịt mù phía sau lưng ngựa. Những luống đậu, bắp, hoa màu hai bên đường biến thành hai vệt màu xanh liên tục chạy vù vù ngược chiều. Hần đâm bạo dạn ra, tựa hết người vào lưng cô bé, ôm chặt hơn, mơn man nghĩ đến những phim truyện "Cao Bồi" với chàng tài tử favorite, Clint Eastwood... Buổi chiều đẹp tuyệt vời, từng vạt nắng vàng như dải lụa mềm mại trải khắp đó đây. Thỉnh thoảng một vài chiếc xe truck chạy ngược chiều về xóm. Hần nghĩ chuyện ngồi chung lưng ngựa với cô bé tóc vàng, chỉ có hai người chạy như bay trong chiều vắng y như chuyện trong mơ. Hần bắt đầu thở hít mùi da thịt, mùi mồ hôi của cô bé với những cảm giác lạ lùng, cảm giác lâng lâng...

Bỗng nhiên cô nhỏ cho ngựa dừng lại rồi đề nghị với hấn:

- Bây giờ đổi chỗ, anh ngồi đằng trước tôi đằng sau!

- Tôi không biết điều khiển ngựa! - hấn làm bộ nói.

- Tôi giúp anh!

Hấn chưa kịp nói gì thì cô nhỏ đã nhảy phóc xuống đất, ra hiệu cho hấn ngồi nhích về phía trước, xong cô leo lên lưng ngựa một cách thuần thục. Vòng hai tay hai bên hông hấn, nắm hai bàn tay hấn đang cầm cương ngựa:

- Anh cứ theo tay tôi nha. Không cần chạy nhanh, ngựa cũng cần được nghỉ!

Cô nhỏ ngồi áp sát người hấn, với nhịp bước đi của ngựa, hai thân người cọ xát vào nhau làm hấn bấn loạn, hơi thở dồn dập, rung động trong lòng, tim đập như muốn vỡ tung lồng ngực. Cảm giác lâng lâng, rạo rực như vừa uống vài ba chung rượu mạnh. Vì cô nhỏ tựa sát người nên hấn cũng cảm giác thấy tim cô nhỏ đập chẳng thua gì mình, cô nhỏ chắc cũng đang say sưa như hấn! Tiếng cô nhỏ nhẹ như ru:

- Twan! Anh thích chúng ta đi như thế này không?

- Deana! Tôi thích lắm! - Tiếng hấn nghe đến thì thầm, mơ hồ như sợ khuấy động trời chiều, hoặc sợ làm choàng tỉnh cơn mơ. - Tôi muốn được đi hoài như vậy!

- Twan! Anh muốn hôn tôi không?

Bất giác Deana ghì cương ngựa đứng lại, chồm lên xoay mặt hấn lại rồi hôn vội vã trên môi. Hấn chơi với muốn té. Deana buông ra, nhảy xuống ngựa, hấn cũng xuống theo và hai người quấn chặt nhau, môi gắn liền môi bên hông ngựa.

Hai người đứng ôm nhau chìm đắm trong những nụ hôn nồng nàn

không dứt cho tới khi nghe tiếng ngựa hí khể và dậm chân, hai người mới rời môi nhau. Trời đã nhá nhem tối. Hấn giật mình nhìn lại đồng hồ thấy đã gần 7 giờ, hấn hốt hoảng:

- Deana! Chắc chúng ta cần phải đi trả ngựa rồi về kéo gia đình cô trông.

Cô nhỏ vui vẻ lên ngựa trước và đưa tay cho hấn nắm kéo lên, cho ngựa chạy và nói:

- Tôi đưa anh trở lại xe trước, xong mang ngựa đi trả, rồi tôi sẽ lái xe về sau.

Trên đường lái xe về nhà, đầu óc hấn tự nhiên thấy băng khuâng, xao xuyến. Hấn lướt nhẹ mấy ngón tay trên môi, cảm tưởng những nụ hôn nồng nàn còn để lại dấu vết, mùi hương con gái còn lẫn quất đâu đây. Nhớ vòng tay ôm của cô nhỏ, nhớ cảm giác của những đường cong áp chặt vào người! Đang lan man tơ tưởng, mỉm cười với bóng tối bắt đầu phủ xuống con phố buồn, lòng hấn bỗng nhiên quặn thắt! Từ trong tiềm thức một hình ảnh thân thiết hiện lên với đôi mắt đắm lệ buồn! Hấn tự vả vào má hấn thật đau khi chạnh lòng nghĩ tới Ngọc Anh, niềm ân hận lan tràn. Hấn tự xỉ vả hấn... ôi con người bội bạc làm sao! Hấn nghĩ ngay đến câu ngạn ngữ "xa mặt cách lòng" mà thấy đau nhói trong tim! Hấn thốt thành lời: "Ngọc Anh ơ cho anh xin lỗi!"

Hấn đỗ xe vẫn chỗ cũ như mọi ngày nhưng hôm nay sao thấy trống trải quá. Lối vào nhà phải đi ngang sân sau nhà bếp của ông bà chủ, nơi đang có ánh điện sáng trưng! Hấn ngó vào đó với tâm trạng ngại ngần! Hấn ôn lại cách đi đứng bình thường mỗi ngày rồi e dè bước qua sân rộng với những cụm cúc vàng và những luống hoa đủ sắc

màu. Hấn kín đáo ngó vào cửa sau nhà ông chủ. Qua cửa kính thấy mọi người ngồi quanh bàn ăn. Hấn vội vào nhà, nói cho hai chú em biết là hấn vừa ở San Antonio về, xong vội vàng lấy nước ra tưới mấy luống hoa, cố tình cho nhà ông chủ thấy là hấn đang có mặt ở nhà. Một lúc sau nghe tiếng xe đỗ sân trước, rồi thấy bóng dáng cô nhỏ ngồi vào bàn ăn làm cho hấn thêm hồi hộp. Dù vậy không nghe thấy điều gì khác thường xảy ra, hấn thở phào nhẹ nhõm trở vào nhà dùng cơm tối vì các em hấn đang chờ.

Trong suốt bữa cơm hấn không nói gì mà trong lòng thì như một trận chiến. Hình ảnh tươi vui của cô bé, hình bóng u sầu của Ngọc Anh cứ lớn vờn ngay trước mắt. Hấn nén tiếng thở dài... Một đằng thì bạo dạn tự nhiên, một đằng thì đoan trang, thùy mị... Nhớ tuổi tóc đen huyền của nàng chảy xuống hai bên bờ vai mảnh khảnh. Nhớ tiếng nấc khẽ và tấm thân nàng ngã trọn vào vòng tay hấn sau nụ hôn đầu đời bất chợt trao nhau trong con hẻm tối, lối vô nhà, khi đưa nàng về từ một đêm dạ vũ Không Quân. Nhớ gương mặt hồng hào của cô bé sau nụ hôn ban chiều, nhớ như in cảm giác nhột nhạt, lâng lâng, nóng bừng từ sự cọ xát của hai thân thể đầy sức sống trên lưng ngựa khi hoàng hôn chập xuống chung quanh...

Hấn thẳng thốt lắc đầu làm hai chú em cùng giương mắt ngó! Chú lớn hỏi dò:

"Anh có sao không?" -

"Không! Không việc gì đâu!"

Lý trí hấn thì muốn quên cái nụ hôn với Deana, trong khi lòng hấn thì cứ xao xao xuyên xuyên. Hấn cố kêu gọi sự hiện hữu của Ngọc Anh trong vô vọng! Hấn ăn không thấy ngon miệng khi thần trí mệt mỏi vì những dao động khôn khuây trong tâm. Hấn giận hấn hết sức và

hắn nghĩ hắn phải giận hắn giùm cho Ngọc Anh nữa. Quanh quẩn, nhấp nhòem một lúc, hắn lại lấy đàn ra hiên trước... như mọi hôm - hắn cố cho như vậy, nhưng kỳ thật... Ôi! Hắn chán hắn quá!

Không cần đợi lâu khi hắn đàn hát bài "Mộng Dưới Hoa", thơ của Đinh Hùng do nhạc sĩ Phạm Đình Chương phổ nhạc, cô nàng đã xuất hiện! Miệng cười tươi, nheo một mắt khi tới gần hắn:

- Wow! Chắc là anh đang hát một bản tình ca?

- Hi Deana! Chào cô buổi chiều! - Hắn cũng làm tỉnh như không có gì xảy ra, cũng nheo một mắt biểu đồng tình.

Nghĩ tới tính tự nhiên của Deana, hắn thấy cần có người... giúp hắn. Hắn ngó vào trong gọi hai chú em ra chơi. Cô nhỏ đặt mình ngồi xuống bên hắn trong chiếc ghế sofa cũ đặt trước hiên nhà trước khi hai chú em mang ra hai chiếc ghế:

- Bài nhạc anh hát vừa rồi nghe trữ tình lắm! Anh có thể giải nghĩa cho tôi nghe nó nói về cái gì không?

- Tôi không đủ khả năng chuyển ngữ chính xác theo ý của bài hát được mà chỉ có thể giải nghĩa đại khái cho cô biết thôi!

- Thế cũng tốt!

Sau khi tóm lược xong, cô nhỏ cắc có hỏi:

- Chưa gặp mà đã nghĩ nàng đẹp như trăng, vậy khi gặp rồi thì ông nhạc sĩ thấy ra sao?

- Nếu ông Đinh Hùng và Phạm Đình Chương ở đây thì chắc họ sẽ nói: "nàng đẹp như buổi chiều mùa Thu ở Pearshall!"

Hắn nhìn thẳng mặt cô bé trả lời sau khi ngó hai chú em. Trong bóng tối lờ mờ hắn như thấy gương mặt cô nàng rạng rỡ hẳn lên.

- Anh có thể hát lại đoạn nói cái gì "tôi cùng em... ước nguyện gì đó" không?

Hắn dạo đàn, lắng đọng tâm tư, say mê hát: "Tôi cùng em mơ những chốn nào. Ước nguyện chung giấc mộng trăng sao. Sánh vai một mái lầu phong nguyệt. Hoa bướm vì em nghiêng cánh trao..... ôi chưa gặp nhau, như đã ước thề. Mây hồng giăng kín ngả sơn khê. Bóng hoa ngả xuống bàn tay mộng. Và mộng em cười như giấc mơ!"

- Thật là tuyệt vời! Cảm ơn Twan nha! - cùng với lời nói là tiếng vỗ tay đơn lẻ.

- Chú nào hát cho cô ấy nghe không? - hắn đánh trống lắng với hai chú em.

- Come on you guys, no more homesick! - cô nhỏ nhìn hai chú em khuyến khích.

Hai chú cùng hát bài Tình Em Biển Rộng Sông Dài của nhạc sĩ Thông Đạt: "Hòa bình ơi! Tình yêu em như sông biển rộng, tình yêu như lúa ngoài đồng, tình yêu em tát cạn biển Đông. Hòa Bình ơi, ơi hòa bình ơi sao em nhớ lòng kẻ đợi người trông? Sao em nhớ lòng lúa khô ngoài đồng. Sao em nhớ lòng?..... Hòa bình ơi, ơi hòa bình ơi! Ba mươi tuổi đời thoát từ vành nôi! Ba mươi năm trường khổ đau nhiều rồi. Về đây hỡi người ơi! Về đây hỡi người ơi...!"

Bài nhạc đã hết mà không ai nói một lời! Hắn nghe đoạn "Ba mươi tuổi đời thoát từ vành nôi, ba mươi năm trường khổ đau nhiều rồi, về đây hỡi người ơi" trong lòng bỗng nghẹn đắng! Bên tai mơ hồ nghe tiếng gọi của quê hương, của mẹ cha. Ôi làm sao về được khi lũ Cộng sản điên cuồng khát máu đang dày xéo, chiếm đoạt giang sơn. Ôi có nỗi buồn nào hơn cho những kẻ có quê hương mà không thấy lối quay về!!!

- Trời ơi you guys làm cái gì vậy? Chắc lại ca bài homesick rồi phải không? Âm điệu nghe buồn bã lắm!

Hắn đang buồn mà cũng phải phì cười khi nghe cô nhỏ la lên như vậy. Vừa lúc đó có tiếng người đàn bà gọi tên Deana từ cửa sau và bảo cô nhỏ về đọc kinh. Deana nói với anh em hắn là bà mẹ gọi về. Trước khi đứng dậy, Deana còn choàng tay ôm hắn nói lời giã từ, còn hẹn gặp ngày mai sau khi chúc mọi người ngủ ngon.

Khi cô nhỏ khuất dạng sau cánh cửa, chú lớn hỏi hắn:

- Anh Tư ơi! Em thấy dường như anh với cô ấy thân mật khác thường! Tám ơi! Chú có thấy như anh không? Chắc anh chạy trời không khỏi rồi anh Tư ơi! Coi bộ cô nhỏ mét anh rồi đó nha!

- Bậy bạ! - hắn cố chối biến - Có lẽ người Mỹ sống tự nhiên, thoải mái thôi! Cũng có thể cô ấy cảm thương hoàn cảnh của anh em mình. Anh thích cô ấy vì cô chứng tỏ rất thông minh lại vui tính.

Nhưng dù gì cũng chỉ còn vài hôm nữa là cô ấy đi rồi!

- Sao em nghi quá! - chú nhỏ góp vào - Ờ mà chỉ gặp lần thứ hai ngắn ngủi nhưng sao thấy cô ta thân mật với anh Tư lắm lắm!

- Ờ thôi đúng rồi anh Bảy ơi! Chiều nay anh Tư về muộn... hèn gì!!!

- Ờ anh cũng nghi vậy, nhất là trong bữa ăn tối nay thấy anh Tư có vẻ mơ mơ màng màng, lâu lâu lại lắc đầu, lại mỉm cười vu vơ nữa! Hắn cảm thấy mặt nóng bừng, lúng ta lúng túng như kẻ ăn vụng bị bắt quả tang. Hắn cố chống chọi một cách yếu ớt:

- Hai đứa đều biết anh đi San Antonio giao nhận xe hôm nay mà!

Thôi nha, đừng nghi bậy bạ nha!

- Vậy mà chắc trúng tùm lum tà la mới chết chứ!!! - chú lớn nói xong cả ba anh em cùng cười rộ...

- Thôi không nói chuyện với hai đứa nữa, anh đi ngủ đây!

- Đêm nay chắc có người trần trọc khó ngủ!

Hắn cảm thấy quê quê với hai chú nhỏ, vội leo vào giường trùm mền,

giả vờ ngủ. Mà đúng thật, hấn trần trọc tới khuya lắc khuya lơ vẫn không tài nào chợp mắt được. Tư tưởng cứ rối tung lên. Hấn nghĩ về mối tình cảm mới lạ này và cho đó chỉ là một giai đoạn ngắn ngủi, một thứ lãng mạn bất ngờ mà thôi. Vài hôm nữa cô bé sẽ rời xa nơi này để trở lại trường với sách vở và bè bạn. Và rồi hấn và các em cũng sẽ tiếp tục cuộc sống lành đềm khốn khó này với tương lai ở tận cuối đường hầm chưa thấy ánh sáng!

Và cứ thế, trận chiến nội tâm vẫn âm ỉ kéo dài. Hình ảnh lộn xộn, ngồn ngàng có kẻ cười người khóc! Có tiếng vó câu phóng đều trên thảm cỏ xanh tận chân trời, bao la với nắng vàng như lụa. Có tiếng suối róc rách đâu đây, nghe tiếng nói vui tươi trong trẻo của Deana thoát biến thành những lời hờn trách cùng với hình bóng Ngọc Anh chợt ẩn, chợt hiện, chập chờn đắm lệt.

Thình lình, súng nổ ran tứ phía. Hấn chạy thực mạng vì giặc Cộng rượt nà sau lưng. Càng lúc càng đuổi sức! Trong đầu hấn cái chết cứ lớn vồn. Phải chi còn được khẩu súng! Hấn vô cùng tuyệt vọng nhưng nhất định không đầu hàng địch quân. Hấn tiếc khẩu Ruleau P.38 đã rớt mất khi nào không biết. Lúc đầu chạy với hấn còn có mấy thằng bạn, tới lúc này thì không còn bóng dáng nào cả khi hấn quay lại sau lưng. Khoảng cách của hấn và lũ giặc càng ngày càng thu ngắn, nhất là bày chó dữ truy đuổi gắt gao! Hấn hoảng hốt dừng lại trước vực thẳm! Thế là hết! Không suy nghĩ gì thêm, hấn nhắm mắt nhảy xuống cùng lúc nghe tiếng súng nổ ùng ùng ùng...

Hấn hét lên, choàng tỉnh giấc, mồ hôi vã ra như tắm! Hấn sờ khắp người rồi thở phào mừng rỡ... Trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, hấn chưa biết mình đang ở đâu! Đang phân vân thì lại nghe tiếng nổ quen thuộc... không, tiếng đập cửa liên tục!

Hắn tức mèn lên tiếng: "Đợi một chút!" Hắn đi vào phòng rửa mặt qua loa, vừa đi vừa nhìn đồng hồ tay rồi thẳng thốt chạy vô phòng lay gọi hai chú nhỏ:

- Bảy nè, Tám ơi! Ngủ quên trễ giờ làm rồi, dậy mau, đã 8 giờ sáng, chắc ông chủ cho người đi gọi kìa!

- Anh à, hôm nay thứ Bảy mà!!! - Chú lớn lầu bầu, kéo dài chữ "mà" trong cơn ngái ngủ.

Tiếng đập cửa mạnh hơn, hắn gãi đầu, gãi tai trong khi đi nhanh ra cửa. Cửa vừa mở đã thấy cô nhỏ mỉm cười:

- Chào buổi sáng! Trời ơi tôi gõ cửa đã sưng hết tay!

- Chào buổi sáng! Có việc gì sớm vậy, Deana?

- Tối qua anh đã hẹn với tôi trong bàn tiệc, trước mặt mọi người là 8 giờ sáng nay chúng ta đi cưới ngựa rồi đi câu, đi tắm suối nữa, anh quên rồi sao?

- Ủa! Tôi có hẹn hở? - Hắn ngạc nhiên.

-Ồ! Chắc đêm qua anh uống nhiều quá nên quên mất chứ gì?

Cô nhỏ hạ thấp giọng, nói tiếp:

- Anh có còn nhớ anh đã ôm hôn tôi dưới bếp khi anh theo tôi vào tủ lạnh lấy thêm đá không?

- Trời! Thiệt sao?

Bây giờ thì hắn tỉnh thật. Ủ ờ nhỉ! Sao hắn lại dám hứa lung tung với cô nhỏ trước mặt mọi người?! Lại còn dám liêu lĩnh ôm hôn cô nhỏ nữa! Chắc cũng tại cái chai "Johnny Walker Black Label" một lít mà hắn và thằng bạn Mễ ở sở thất nghiệp cưa gọt gọt vì hai chú em chỉ uống được bia! Tự nhiên hình ảnh Ngọc Anh lại hiển hiện trong tâm tư hắn làm hắn hối hận, hắn tìm cách chống chế:

- Tôi còn mệt quá chắc không đi nổi đâu!

Trên khuôn mặt thanh tú sự thất vọng lẫn buồn phiền xuất hiện, cô nhỏ mím môi:

- Anh không đi thật sao? Ngày mai tôi phải về lại Houston rồi!!!

Thấy vẻ mặt phụng phịu của cô nhỏ hấn toan gật đầu, cùng lúc trong đầu hấn, gương mặt Ngọc Anh tối sầm lại làm hấn lúng túng:

- Xin lỗi! Tôi còn chóng mặt quá, sợ ngã ngựa nguy hiểm lắm!

- Vậy khoảng trưa mình đi câu và tắm suối với gia đình tôi nha? Hôm nay là ngày cuối cùng của tôi mà!

Thấy cô nhỏ nhấn mạnh chữ "với gia đình tôi" cùng với đôi mắt khẩn khoản, hấn tự quyền cho hấn một lý do để gật đầu:

- Okay! Tôi ngủ một lát nữa chắc sẽ đỡ đi nhiều! Xin lỗi Deana nhé!

- Tôi sẽ trở lại khoảng 11 giờ nha?

- Okay! Lúc đó tôi sẽ sẵn sàng!

Hấn trở vào giường cố dỗ giấc ngủ trở lại mà có được đâu! Cái trận chiến nội tâm quái đản cứ làm hấn miên man đắm chìm trong suy tư. Những yêu dấu Saigon đua nhau về khắc khoải. Những ngày mưa tháng nắng lúc thiếu thời lẫn lộn hiện ra. Cứ thế vùng tâm tư như những cánh đồng thênh thang của hoa và mộng lôi kéo hấn về vùng ấu thơ không mạch lạc, thuở vào đời chao đảo với mộng mơ. Rồi cuộc chiến, rồi tháo chạy, những ngày tháng buồn tênh, đầy âu lo trong các trại tỵ nạn... loanh quanh cũng trở lại cô bé tóc vàng! Hấn lơ mơ biết tại sao hấn lại nhận lời! Chính vì cái mơ hồ đó làm cho hấn ghét hấn tưởng rằng thậm tệ. Từ thứ Hai tới nay, một tuần lễ đi khá nhanh, nhưng dường như cảm tình của cô nhỏ đối với hấn có đà tăng nhanh hơn nữa. Thấy cô nhỏ gấn bó đôi khi làm hấn cảm động, mặc dù trong thâm tâm vẫn nghĩ rằng tình cảm của các cô gái Mỹ rất tự nhiên và hời hợt. Hấn nghĩ hấn cũng chỉ "hời hợt" với cô nhỏ.

Những rung động của hắn cũng là lẽ đương nhiên của một gã con trai đang ở tuổi xuân với sức sống bùng bùng. Không ngày nào là không gặp, thế mà hắn vẫn chưa biết cô nhỏ học trường nào, ngành nào; cô nhỏ bao nhiêu tuổi! Theo sách giáo khoa, ở Mỹ, không nên hỏi tuổi phụ nữ, và càng không nên tò mò về đời tư của họ nếu họ không tự nói ra. Hắn đoán già đoán non cô nhỏ chắc đã đôi mươi, chắc đang học Đại học nào đó. Tâm tính cô nhỏ rất ư vô tư, hành động như người lớn nhưng cử chỉ như học trò nhỏ. Nhiều lần hắn muốn tìm cách hỏi cô nhỏ nhưng lại phì cười tự hỏi "để làm gì, sẽ chỉ là cơn gió lạ mang mùi thơm của biển qua vùng nông trại mênh mông". Hắn nghĩ lại thân phận tỵ nạn của hắn và chỉ còn một ngày nữa thôi, hắn tạm an lòng!

- Anh Tư à! Thấy anh lặn lội hoài, mớ cả đêm, chắc tại uống nhiều rượu quá, anh có khỏe không? - Chú lớn chột hỏi.

- Còn nhức đầu chút đỉnh!

- Sáng nay anh không đi cưới ngựa như đã hứa đêm qua với Deana à?

- Không! Cô ấy nói lát nữa sẽ rủ anh em mình đi câu và tắm suối với gia đình cô ấy.

- Đi câu vui đó anh Tư, nhưng mình đâu có cần câu?

- Chắc ông bà chủ nhà sẽ cho mình mượn!

Trời trong và cao vút, nắng tháng tám vẫn còn chói chang, vài đám mây trắng trôi lơ lửng cuối trời xa. Khi Deana hướng dẫn anh em hắn đến công viên, chỗ gia đình ông chủ nhà đang đóng lều dưới tàng cây lớn, mặt trời đã nằm giữa đỉnh trời. Có một số lều bên cạnh của cư dân trong vùng, họ đang nướng thịt và chuyện trò vui vẻ. Không có ai ở trong lều gia đình. Deana chỉ cho biết hai người đàn ông đang

câu, cùng với một số người, phía xa dưới những lùm cây rợp bóng mát trên thượng nguồn. Mẹ và bà của nàng đang tắm suối. Deana biểu anh em hấn ra bờ suối để "say HI" với gia đình nàng. Thấy vẻ ngại ngùng trùm lên anh em hấn, cô nàng nắm tay hấn kéo đi và ra dấu cho hai chú em tiến về bờ suối:

- Hi Grandma, hi Mom! Anh em Twan xin chào bà và Mẹ!

Bà Susan, mẹ Deana, bước lên bờ, với lấy chiếc khăn tắm trên bờ quần hờ ngang thắt lưng, rồi bắt tay cả ba anh em, trong khi bà Nội đưa tay vẫy. Bà Susan trông rất trẻ và thân thiện, tóc của bà cũng óng ánh vàng che hờ hững đôi mắt xanh lơ tuyệt đẹp. Đứng bên bà, Deana chỉ là một cô em nhỏ tuổi, giống hệt. Bà mặc bộ đồ tắm hai mảnh bó sát thân người làm tất cả các đường cong lồ lộ như một cô gái đương xuân. Qua bà, hấn như đang nhìn ngắm hình hài Deana. Mặt hấn bỗng nóng ran, vội vã ngó tránh đi.

- Twan, anh nghĩ là Mẹ tôi đẹp lắm phải không? - Deana hãnh diện hỏi.

- Phải! Nhất định là như vậy! Bà rất xinh đẹp! - Hấn ngó thẳng bà Susan, nói tiếp - Nếu hai mẹ con bà đi ngoài đường, người ta sẽ lầm tưởng là hai chị em!

- Cám ơn Twan! Bố chồng của bác nói cháu là Pilot phải không?

- Da,ĩ chỉ là cựu Pilot!

Bà Susan nở nụ cười tươi thắm, bảo rằng ngôn ngữ của hấn cũng giống như mấy chàng Pilot của Mỹ "mau mắn, nịnh đầm"! Hấn e thẹn nhìn về hướng hai ông đang câu phía xa xa.

- Chào mừng các cháu tới nước Mỹ. Các cháu sẽ "appreciate" đời sống thanh bình và hoàn toàn tự do ở đất nước này. Trời hôm nay thật tuyệt vời! Hy vọng các cháu "enjoy the day" với gia đình chúng

tôi. Deana! Đưa họ tới giới thiệu với Ba con đi!

Theo đôi chân vui của cô nhỏ, anh em hẳn được hai người đàn ông bắt tay niềm nở. Ông Stephen, Ba của Deana có vẻ nghiêm trang, đạo mạo như một ông thầy giáo khác hẳn vẻ tươi trẻ, thân thiện của bà Susan. Ông hỏi anh em hẳn muốn câu cá hay muốn đi tắm. Ông nói câu cá để thưởng thức sự yên lặng, để thư giãn tâm hồn chứ không có nhiều cá đâu. Phần vì không có quần áo tắm, phần e ngại nên ba anh em xin được câu cá với hai ông mặc dù Deana muốn hẳn đi tắm với cô nàng. Cô nhỏ lại phụng phịu bước về bến tắm trong khi hai ông giúp anh em hẳn sửa soạn đồ câu.

Câu cả tiếng đồng hồ mà chẳng ai câu được con cá nào. Lâu lâu ai cũng kéo lưỡi câu trống lên móc mồi tiếp!. Có vài lần chú em giựt mạnh rồi cuộc chẳng được gì! Sức nóng càng lúc càng oi ả. Hẳn ngó xuống dòng nước thềm thường, nhất là khi nghĩ đến cô bé chắc đang tắm với bà và mẹ. Nghĩ đến thân hình bốc lửa của bà mẹ để liên tưởng tới thân hình Deana, trắng nõn nà với những đường cong tuyệt mỹ... mặt hẳn lại nóng bừng cổ xua đuổi những ý nghĩ hẳn cho rằng bất chính. Khổ nỗi cái thân thể cường tráng, căng đầy nhựa sống của một gã thanh niên trên hai mươi cứ muốn sổ lồng! Hẳn hít một hơi dài và cổ thấy khát đắng. Hẳn rất muốn đi tìm nước uống nhưng lại ngại ngùng, áy náy trong lòng. Khi này, khi đang soạn đồ ăn thức uống mang theo mà cô nhỏ nhất định không cho, nói rằng ba mẹ cô nàng đã mang theo không thiếu một thứ gì.

- Máy bạn trẻ ơi! Chúng ta nên nghỉ đi ăn trưa nhé!

Tiếng ông chủ nhà thốt lên như một luồng gió mát khiến hẳn reo vui trong lòng. Cả năm người tiến về hướng lều. Cô bé thấy mọi người trở lại hỏi han lẫn nhau. Giống như bà mẹ, Deana quàng chiếc khăn

tắm màu trắng ngang thắt lưng, phần trên chỉ là chiếc áo tắm màu hồng nhạt không che hết nổi bộ ngực căng đầy nhựa sống. Đường như thấy hấn ngó trộm, cô bé liếc nhìn hấn cong môi với cái nheo mắt khiêu khích. Hấn ngượng ngùng ngó ra xa:

- Mùa Thu mà trời vẫn nóng quá sức!

- Ờu đây thường là nóng tới cuối tháng 9 mới dịu lại! - Ông Nội Deana tiếp lời.

Sau khi ăn uống qua loa, mọi người lại rủ nhau đi tắm. Hấn ngập ngừng nói rằng cả ba anh em không mang theo đồ tắm nên xin đi cầu tiếp.

- Các cháu mặc quần đó tắm cũng được mà, không sao đâu! - Bà Susan khuyến khích.

- Dạ chúng tôi thích... cầu hơn! - Hấn đỏ mặt vì dối lòng.

Cô bé cũng xin đi theo cầu. Khi đi ngang qua lối mòn sát bên bờ suối, bỗng nhiên cô bé vấp chân ngã bổ vào người khiến hấn mất thăng bằng cùng cô bé chới với ngã vào lòng suối. Hấn hoảng hốt, ôm chầm lấy cô bé, nhuyển người, xoay nghiêng tránh đập lưng vào mặt nước, đồng thời vừa đủ để tránh gây nguy hiểm cho cô bé. Nếu là bờ cao hấn có thể lộn một vòng thì đỡ biết mấy! Cô bé bám chặt vào hấn, rướn người hôn lên môi hấn say đắm khi hai người chìm sâu dưới dòng nước. Cũng may lòng suối không quá sâu, hấn đạp chân đứng lên, mực nước chỉ ngập tới cổ. Trong lúc các chú em lo lắng thì cô bé vẫn ôm chặt, ép sát người vào hấn cười nắc nẻ. Thế là hấn biết bị mắc lõm cô bé một cách thú vị. Trong lúc thăng thót đó, hấn cố đẩy cô bé ra một cách ngượng ngập. Sự va chạm vô tình đã khiến bàn tay hấn dừng trên đôi gò ngực của nàng. Hấn có cảm giác tê điếng hơn khi bàn tay nàng giữ chặt lấy bàn tay của hấn trên vòng

ngực rồi đẩy xuống thấp dần. Mặc dù hai chú em đã tiếp tục bước đi nhưng hấn vẫn lo sợ quay nhìn hướng ông bà cha mẹ của cô nàng đang tắm ở cách đó khuất tầm nhìn.

- Twan! Ôm chặt em đi, hôn em đi! Mai mình xa nhau rồi, không biết bao giờ gặp lại! - Cô nhỏ nói trong hơi thở dồn dập làm tâm tư hấn càng thêm bấn loạn và sợ hãi.

- Không được đâu, Deana! Gia đình cô và mọi người chung quanh... Lời hấn nói bị đứt quãng vì đôi môi nóng bỏng của cô nhỏ đang hôn hấn đắm đuối. Vòng tay của nàng ôm siết hấn chặt cứng mà dường như hấn cũng không còn muốn buông ra. Trong phút chốc, hấn quên hết tất cả chuyện trên đời, quên luôn mình đang ở đâu. Dòng nước cũng đồng lõa dấu khuất đôi bàn tay rạo rức tìm nhau bên dưới...

Bỗng nghe có tiếng cười nói lao xao trên lối mòn tiến về phía họ, hai người hoảng hốt buông nhau ra. Chờ mấy người đi qua, cơn chấn động cũng đã ngưng lại, sẵn dịp hấn phóng lên bờ, đi nhanh về phía hai chú em đang câu. Đầu óc vẫn còn bàng hoàng, ngây ngất nhưng hấn lại thở phào một cách nhẹ nhõm...

Khi anh em hấn trở lại lều, mặt trời đã ngã về phía tây. Cá vẫn không cắn câu. Mọi người đang ở trong lều dường như chuẩn bị ra về. Hấn không dám nói thẳng cô nhỏ, và cô nhỏ dường như đang hờn dỗi!

- Các cháu muốn về chưa? - Bà Susan hỏi.

- Vâng! Câu không được con cá nào! - Hấn đáp tỉnh queo.

- Sáng mai gia đình bác sẽ về lại Houston để Deana có dịp nghỉ ngơi, sửa soạn vào lớp 11. Chúc các cháu may mắn. Hy vọng có cơ hội gặp lại các cháu lần tới.

- Deana học lớp 11? - Hấn tóa hỏa, trố mắt - Trời ơi! Cả tuần nay cháu cứ tưởng Deana đang ở bậc Đại học!

- She wishes! - Bà mỉm cười xoay qua con gái.

- Mommy! Mẹ đâu cần phải nói những điều đó!

Cô bé nói với mẹ mà đầu môi, lườm hấn sắc lẹm. Lòng hấn bối rối lắm, hấn không biết mình nên buồn hay vui. Con gái tuổi vị thành niên bên đất nước này... ôi thật là nguy hiểm!

"Con gái vị thành niên"... cụm chữ nghĩa này giúp hấn giải thoát những lẩn cấn trong lòng, có mãnh lực làm hấn bừng tỉnh cơn mê; như bóng tối đã trả về cho ly nước lạnh khi tia mặt trời đột ngột tắt ngấm. Hấn nhìn Deana thẳng thắn với nụ cười buồn:

- Well Deana, lớp 11 và 12 sẽ là ngưỡng cửa cho bậc đại học mà tôi đã làm tưởng cô đang ở trong! Hy vọng những ngày ở Pearshall sẽ làm cô ghi nhớ như một kỷ niệm vui, sẽ giúp cô thanh thản tâm hồn trước khi trở về với trường lớp và sách vở.

Cô bé dường như đỏ mắt quay đi. Ông Stephen bắt tay anh em hấn rồi mọi người chia tay, ai lên xe nấy.

Như cuốn phim chiếu thử chớp qua mau lẹ, mớ hình ảnh ngổn ngang, lộn xộn trong đầu... một tuần lễ thoáng qua như giấc mơ choáng ngập đường về. Hấn biết là khó thể quên hình bóng mỹ miều đầy nguy cơ đó trong một ngày một bữa, khó cho giấc ngủ hấn không mộng mị vào những tháng ngày bấp bênh phía trước, ở một nơi chốn mà hấn nghĩ muôn đời vẫn sẽ là người khách lạ! Hấn quyết định không về nhà đêm nay như một trốn chạy cô nhỏ, đưa hai chú em đi thăm gia đình một người bạn ở đó hơn một giờ lái xe mà hấn vừa liên lạc được.

Hấn thở dài khi hình dung khuôn mặt đầy thất vọng của cô nhỏ khi thấy cửa nhà hấn đóng im lìm đêm nay, nhất là sáng mai khi lên xe về lại Houston, cô bé cũng chẳng nghe được một câu giả từ của hấn.

Deana! Cô như tia nắng mặt trời vô tình đậu trong ly nước lạnh đời tôi!

**Tựa đề bài viết, mượn ý một tác phẩm nổi tiếng Un Peu de Soleil Dans l'Eau Froide hay "Sunlight on Cold Water" của Sagan, Françoise. Xuất bản năm 1970.*

Một Thoáng Hương Xưa

*Ta ngồi chép lại pho tình cũ
Gọi trái tim đau nhỏ mực buồn
Yên Sơn*

Thư hấn nhận được trong một buổi chiều tháng 12/77, sau một ngày làm việc mệt nhọc. Hấn vô cùng sung sướng khi thoáng thấy phong bì có viền xanh đỏ chung quanh trên tay anh Khang, người bạn cho hấn thuê phòng, hấn biết chắc đó là thư đến từ Việt Nam. Hấn gần như giật lấy lá thư. Anh Khang nheo mắt cười nói với hấn: “Thư của bà bác nào đó mà làm gì dữ vậy?” Nhìn địa chỉ người gửi, thấy tên mẹ của Thu Dung, hấn càng hồi hộp hơn! Hấn nhủ thầm “Thu Dung ơi! Hơn một năm rồi không có tin tức nào của em”! Hấn không kịp thay quần áo, chưa cởi cả giày, hấn cẩn thận mở thư ra đọc... Vừa đọc hàng chữ đầu: “Tuần thương mến, Bác viết thư này báo tin

cho con rõ là con gái của Bác, Thu Dung, đã lập gia đình rồi!", mắt hắn đã như hoa lên, trước mặt tối sầm lại! Hắn vội vào phòng riêng đóng cửa, buông mình trên giường, căng mắt đọc lại từng dòng, từng chữ!

Sàigòn, ngày... tháng... năm...

Tuấn thương mến,

Bác viết thư này báo tin cho con rõ là con gái của Bác, Thu Dung, đã lập gia đình rồi. Dù lập gia đình với người không yêu mà chỉ là một ân nhân cứu mạng. Cậu ấy là một bác sĩ, thuộc chế độ cũ, làm việc tại bệnh viện Chợ Rẫy, đã cứu giúp Thu Dung sau một tai nạn xe cộ tưởng đã nguy hiểm đến tính mạng.

Bác biết gần một năm dài chắc cháu lo lắng lắm vì không thấy thư hồi âm của Thu Dung sau cái thư đầu tiên nó gửi cho cháu. Bác nghĩ là cháu phải lo lắng lắm, mong đợi ghê lắm! Bác đã rất vui mừng khi được tin cháu còn sống, nhưng vô cùng hoảng hốt khi biết Thu Dung liên lạc với cháu. Sau lần đó, Bác đã dặn ông phát thư, vốn là người quen biết trong xóm, chỉ đưa thư của cháu tận tay Bác, vì Bác sợ lọt vào tay chồng của nó sẽ làm tan vỡ gia đình. Bác đã nhận đầy đủ thư của cháu gửi về, dù địa chỉ đã thay đổi. Thu Dung cũng nhiều lần gắng hỏi Bác có nhận được thư từ gì của cháu gửi về không, Bác đành lòng nói dối nó! Bác xin lỗi đã đọc hết thư của cháu, những lời lẽ thống thiết, chân tình đối với Thu Dung làm Bác rất nhiều lần rơi nước mắt! Bác không dám đưa thư cháu gửi cho Thu Dung chỉ vì muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình của nó. Bác cũng không biết ăn nói với cháu ra sao nên không trả lời.

Tuấn ơi! Cháu tha lỗi cho Bác vì đã nuôi hy vọng cho cháu cả năm

nay. Cháu thông cảm cho sự khổ tâm của Bác, cháu nhé? Tuấn ơi! Ngoài bốn phận làm Mẹ muốn bảo vệ tương lai, hạnh phúc cho con, Bác cũng rất yêu mến cháu nên Bác nghĩ rằng thật là không công bằng cho cháu nếu cứ để cháu nuôi hy vọng mà lỡ làng cả tương lai, sự nghiệp của cháu. Thế nên Bác cũng không thể giữ yên lặng hoài, tội nghiệp cho cháu!

Viết đến đây lòng của Bác vô cùng thương cảm, không cầm nổi nước mắt! Cầu xin Chúa ban phước lành cho cháu và hai cậu em. Cháu cũng nên nghĩ đến tương lai, nên lập gia đình và cứ xem như Thu Dung đã chết! Vĩnh biệt cháu!

Bác Đoàn

Hắn bàng hoàng, đau đớn đến nghẹt thở! Hết năm, tới ngòi, đi đi lại lại quanh phòng, đọc tới đọc lui nhiều lần như muốn lật tung những dòng chữ khắc nghiệt để tìm kiếm những điều khả dĩ cho hắn niềm tin là bà Cụ đã viết cho hắn những điều không thật. Bức thư đã nhàu nát, suy tính đến quản trí mà có tìm thấy chút hy vọng nào đâu! Càng suy nghĩ càng thấy vô vọng vì hắn biết bà Cụ rất mực thương yêu con, quý mến hắn. Hắn ngã sấp lên nệm, lấy chiếc gối phủ kín đầu, để mặc cho những đau thương dày xéo! Thế là bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu đợi chờ đều tan biến! Hắn dấu mình trong phòng bỏ cả buổi cơm tối khiến anh chị Khang rất lấy làm lo lắng, lâu lâu lại hỏi thăm cho hắn méo mó cười, nói dối là mình không đói bụng!

Hắn nằm miên man suy nghĩ. Có suy nghĩ gì khác hơn ngoài hình bóng của Thu Dung và thời gian bên nhau trong những ngày xưa cũ! Mà có xưa cũ gì cho cam?! Chỉ mới đây, hơn hai năm mà sao vời vợi mơ hồ! Nụ cười tươi thắm, ánh mắt dịu hiền như đang thấp thoáng

mong manh; tiếng nói hồn nhiên tuổi học trò như còn văng vẳng bên tai nhưng sao bỗng nhiên nghe chừng xa lạ! Phải! Xa lạ rồi! Xa lạ vĩnh viễn như nguồn nước cạn sau cơn địa chấn kinh hoàng! Bây giờ em đã làm vợ người ta! Anh và em mỗi bên bờ đại dương có bao lần mây che núi chắn! Những lời hẹn ước cũng tan như bọt nước biển khơi; cơn bão lốc đã đưa em về bến lạ để riêng anh ngơ ngẩn cuối trời! Ngả rẽ cuộc đời dù em đã chọn lựa trong đón đau và nhiều nước mắt nhưng cũng đã kết thúc mối tình đắm thắm đôi ta! Anh thông cảm với em đã không thể thổ lộ khi viết lá thư duy nhất cho anh năm rồi, vì anh tự đặt anh vào hoàn cảnh của em chắc anh cũng không có đủ can đảm nói lên sự thật!

Không nhận được thư em, anh đã nghĩ có lẽ em đã rất bàng hoàng khi biết anh còn sống, em đã rất đau lòng cho hoàn cảnh chúng ta, có lẽ em đã sống qua một thời gian xáo trộn nhất trong đời. Anh cũng nghĩ tại hoàn cảnh nghiệt ngã của đất nước mình, đâu có ai biết ai còn ai mất sau cuộc bể dâu, nên anh thấy thương em nhiều hơn hơn trách, cho dù con tim anh đang rướm máu! Không, anh không buồn trách gì em, chỉ thương cho anh với bao nhiêu hoài vọng! Chỉ thương cho em trước phong ba bão táp của cuộc đời!

Những suy tư triền miên làm hấn cay mắt, chập chờn đi vào giấc ngủ muộn phiền với bao nhiêu mộng mị! Trong mơ hấn thấy đã vượt tay nàng khi nhảy lên phi cơ vội vã rời thành phố đầy những tiếng bom đạn khắp nơi. Hấn tính nhảy xuống trở lại nhưng bị trượt chân, đập mặt xuống sàn tàu khi máy bay cất cánh. Dường như có bàn tay ai đó lôi lưng hấn lại, khi hấn cố nhoài người ra ngoài cửa nhìn cánh tay vẫy gọi trong tuyệt vọng của Thu Dung càng lúc càng nhỏ dần, ở một

khoảng trống đầy sương mù nhưng lỗ nhỏ tại nón cối đang chĩa nhiều họng súng về hướng phi cơ, giữa một cánh đồng bạt ngàn lau sậy...

Đang mơ mơ màng màng bỗng hần nghe tiếng gõ cửa dồn dập, rồi tiếng anh Khang nói lớn:

-Tuần ơi dậy đi! Sắp tới giờ lên phi trường đón người tỵ nạn rồi nè! Hần không hiểu tại sao anh Khang lại biết hần cần đón người hôm nay, nhưng hần cũng ngồi bật dậy, chạy vào phòng rửa mặt, xong vội vã ra đi. Chị Khang kịp lúc dúi vào tay hần mấy cái bánh sandwich trét bơ đậu phộng biếu hần ăn cho đỡ đói.

Cũng như những lần trước đón người tỵ nạn, hần đến phi trường San Francisco sớm hơn cả tiếng đồng hồ. Những chuyến bay có đưa người tỵ nạn vào nội địa Hoa Kỳ thường đến rất khuya và thường không đúng giờ. Lên đến phi trường, hần xem chuyến bay qua màn ảnh mới biết sẽ đến trễ cả tiếng đồng hồ. Dù phi trường lúc nào cũng đông đúc người tới kẻ đi, nhưng càng về khuya càng thấy thời gian như càng chậm lại. Hần uống hết mấy ly café rồi mà vẫn bị cơn buồn ngủ đè nặng lên mi mắt. Hần cố nuốt mấy miếng sandwich nhưng sao đắng ngắt đành vất bỏ đi!

Hần đã tình nguyện làm bán thời gian với Hội Thiện Nguyện USCC (United States Catholic Charity) này từ đầu năm nay, 1977, khi mấy anh em hần mới chân ướt chân ráo dọn về đây từ vùng nắng cháy

San Antonio. Làm ở đây với hy vọng tìm biết được tin tức gia đình, bè bạn. Vì lẽ đó, chuyến đón người Việt tỵ nạn nào hấn cũng là người đầu tiên tình nguyện. Lại nữa, hấn cũng rất lấy làm sung sướng làm người hướng dẫn cho những gia đình mới tới mà không nề lao nhọc. Cũng có rất nhiều lần hấn cùng rơi lệ sung sướng với người mới tới, khi họ biết chắc gia đình họ đã thật sự đặt chân an toàn xuống vùng đất hứa.

Cuối cùng, chuyến bay cũng vào bến đậu! Hấn đứng bật dậy đưa cao tấm bảng có hàng chữ Trần Phi Thọ khi thấy hành khách bắt đầu xuất hiện ở cổng ra. Tấm bảng hấn vừa vẽ vội vẽ trên một bìa giấy cứng hấn lượm được trong thùng rác khi nãy.

Hấn nóng ruột nóng cổ đợi chờ, hết người này tới người khác vẫn chưa thấy bóng dáng một người Việt Nam. Hấn bỗng nghiệm ra một điều là hầu hết những người tỵ nạn, luôn là người cuối cùng rời khỏi phi cơ? Theo kinh nghiệm của hấn, ngồi sau đuôi bao giờ cũng mệt hơn nhiều trong những lần phi cơ chuyển hướng hoặc đổi cao độ. Hấn tự nghĩ có thể đó là giao kèo giữa hãng hàng không và Cao Ủy Tỵ Nạn chăng? Hành khách tỵ nạn chắc phải là ưu tiên sau cùng cho đầy chuyến bay!

Gia đình hấn đón lại là những người rời máy bay sau cùng trong một chuyến tàu có cả mấy trăm hành khách. Cặp vợ chồng rất trẻ dắt đưa con gái nhỏ đi chập chững vừa ra khỏi cổng, mắt ráo dác tìm kiếm đầy vẻ lo âu. Hấn vội bước tới:

- Thưa chắc đây là gia đình anh Nguyễn Phi Thọ?
- Dạ xin chào anh, chúng tôi là Nguyễn Phi Thọ tới từ trại Songkla! - người chồng mừng rỡ.

- Chào anh chị! Tôi là Tuấn, nhân viên của hội USCC, đặc trách đón gia đình anh chị về nơi tạm trú! Anh chị yên tâm, mọi chuyện sẽ đâu vào đó!

Hắn bắt tay người chồng thật chặt như cổ tình duyên cho anh sự an tâm. Hắn xoay qua, cúi mình một chút, chào cô vợ. Hắn khựng người khi bắt gặp đôi mắt ngó hắn đăm đăm! Chỉ một thoáng thôi, rất vội vã, rồi bối rối ngó xuống đất, nói lí nhí một điều gì đó nghe không rõ. Hắn bế đứa con gái nhỏ trên tay, tính đưa mọi người ra xe về lại Oakland. Nhưng dường như có cái gì thúc giục, hắn lại xoay qua ngó người đàn bà. Hắn lại bắt gặp đôi mắt quen thuộc đang vừa đi vừa nhìn hắn trần trối và cánh tay đưa lên đầu gỡ kẹp cho mớ tóc dài phủ bênh bồng xuống đôi bờ vai nhỏ. Hắn thẳng thốt gọi lớn:

- Thu Dung!

- Anh Tuấn!

Thu Dung nước mắt ràn rụa, buông xách tay xuống đất. Hắn trao tay đứa con gái nhỏ cho Thọ rồi quay qua Thu Dung, hai người ôm nhau chặt cứng trong khi hai cha con Thọ ngơ ngác đứng nhìn. Hắn run lên vì sung sướng, quên cả hiện tại. Phi trường bỗng nhiên im vắng lạ lùng, chỉ nghe tiếng tim đập liên hồi như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Giọng Thu Dung sưng đầy nước mắt, thương cảm gọi tên hắn liên hồi. Hắn cũng không cảm nổi nước mắt với bao nhiêu xúc cảm nghẹn ngào. Hắn bồi hồi đặt môi hôn lên vùng tóc rối, ân cần hỏi:

- Anh mới nhận thư của Má em hồi chiều, nói rằng em đang có chồng Bác sĩ, làm việc tại bệnh viện Chợ Rẫy mà sao gặp lại nơi đây?

- Dạ anh Thọ là Bác sĩ chồng em đây, tụi em vượt biển qua tới Thái Lan hồi đầu năm nay.

Thu Dung xoay về hướng Thọ, tay vẫn ôm chầm lấy hắn. Rất ngỡ ngàng, hắn buông lỏng hai tay, nhẹ nhàng gỡ tay Thu Dung, nhìn Thọ với cảm giác tội lỗi:

- Xin lỗi anh Thọ nha! Gặp lại Thu Dung tôi mừng quá quên cả ý tứ! Đường như ánh mắt Thọ thoáng một chút khó chịu:
- Không sao anh, tôi hiểu! Chuyện rất dài, khi nào có dịp chúng tôi sẽ kể anh nghe.
- Thôi chúng ta ra xe, tôi đưa gia đình anh chị về nơi tạm trú.

Vợ chồng Thọ và đưa con gái ngồi cả phía sau. Rất im lặng! Hắn muốn gọi chuyện nhưng sao cũng ngại ngừng sau mấy lần hỏi chỉ để nghe câu trả lời ngắn gọn gần như cụt ngắn. Dù vậy, hắn cũng được biết rằng, một bệnh nhân của Thọ vốn là cán bộ cao cấp của quân đội Bắc Việt, đã móc nối và tổ chức vượt biên cùng với gia đình Thọ. Chuyến đi rất may mắn, suông sẻ đến Thái Lan. Ở trong trại không đầy 6 tháng, gia đình Thọ được Hội USCC bảo lãnh đi Hoa Kỳ.

Xa lộ về khuya đường vắng. Từng ngọn đèn đường chiếu màu xám xịt trong sương đêm dày đặc. Hình dạng chiếc cầu Bay Bridge cũng mờ mờ ảo ảo, ẩn hiện trong sương. Hắn rung mình vì thấm lạnh, vội vàng quay cửa kính lên và bật máy sưởi. Sự im lặng làm cho hắn thấy ngọt ngọt khó chịu. Hắn nhìn vào kính chiếu hậu thấy hai người đang dán mắt vào cửa kính nhìn ra ngoài.

- Mình đang qua cầu Bay Bridge, chiếc cầu nối liền San Francisco với Oakland. Cầu này dài hạng nhì ở trong vùng. Cầu dài nhất là cầu San Mateo, nằm ở phía Nam, dài khoảng 12 dặm, sát mặt nước, cách đây không xa lắm; và cây cầu nổi tiếng nhất vẫn là cầu treo Golden Gate, bên phía Tây Bắc thành phố. Nếu không có sương mờ,

mình có thể nhìn thấy rất rõ từ Oakland.

- Rồi đời sống trong những ngày tới của chúng tôi ra sao anh Tuấn ?

- Thọ hỏi với vẻ âu lo.

- Anh chị đừng lo. Dù thế nào cũng không thể tệ như ở trại tỵ nạn, và chắc chắn tốt hơn cả trăm lần so với Việt Nam bây giờ. Chuyện tương lai thì từ từ tính. Chuyện trước mắt là Hội USCC đã nhờ tôi thuê cho gia đình anh chị một căn chung cư hai phòng ngủ, đầy đủ tiện nghi. Tiền đã trả trước ba tháng. Ngày mai tôi đưa anh chị vào văn phòng làm giấy tờ. Họ sẽ cấp cho mỗi đầu người ba trăm đồng, một lần một, để chi dụng. Người ta hy vọng sau ba tháng anh chị sẽ có thể tự lập. Tôi sẽ tận lòng hướng dẫn cho anh chị như đã từng giúp đỡ người khác. Mong anh chị yên tâm.

- Chúng tôi thật may mắn gặp được anh! Cảm ơn Thượng đế và xin cảm ơn anh trước!

Thọ mau mắn nói. Hấn cố tình gọi chuyện với Thu Dung:

- Cháu Thảo được bao nhiêu tuổi rồi Thu Dung?

Thời gian ngưng đọng lại để nghe câu trả lời. Hấn lại liếc vào kính chiếu hậu thấy Thu Dung cúi đầu xuống thấp, kéo vạt áo lau vội nước mắt. Tiếng Thọ đỡ lời vợ: “Dạ sắp hai tuổi!” Câu trả lời làm hấn ngờ ngợ tự hỏi: “mới lập gia đình hơn một năm mà sao đã có con gần hai tuổi?” Nghĩ như vậy nhưng hấn không tiện mở lời.

Những giọt nước mắt của Thu Dung làm hấn xốn xang trong lòng. Hấn băng khuâng nhớ về khung trời cũ, kỷ niệm xưa. Cũng những giọt nước mắt sụt sùi đã rơi thánh thót trong buổi chiều ở vườn cây ăn trái Lái Thiêu, khi hấn nói với nàng nếu một mai hấn không còn hiện hữu, ở lần gặp gỡ sau cùng! Nàng đã khóc vui, thốt câu: “em sẽ

phải sống ra sao nếu không có anh”. Hấn thầm nghĩ: “Thu Dung ơi, anh mừng cho em vì bây giờ em đã biết sống ra sao khi bên em đã có một người đàn ông khác”. Phải, với nàng, hấn kể như đã chết! Hấn đã không chết tan xác cùng với con tàu trên vùng trời quê hương đất nước, như hấn đã chuẩn bị, mà chết trong đời sống của nàng, chết trong sự chia lìa bất chợt!

Bỗng nghe tiếng kèn inh ỏi, hai vệt đèn sáng chói, rọi thẳng vào mắt làm hấn không nhìn rõ phía trước nhưng biết chắc xe hấn đang trước đầu một xe khác ngược chiều. Tiếng thắng bánh xe kêu rít trên mặt nhựa làm đầu óc hấn tê cứng. Theo phản ứng tự nhiên, chân hấn đạp mạnh lên thắng, lách nhanh tay lái qua bên phải, nghe tiếng va mạnh vào thành cầu, rồi chiếc xe lao thẳng xuống khoảng không gian đen ngòm bên dưới. Hấn cảm thấy nhẹ lâng lâng trong trạng thái chơi vơi chơi vơi. Hấn nghe hai tiếng thét hãi hùng bên tai quỵện lẫn vào tiếng hét kinh hoàng của chính hấn. Trong phút giây vô vọng đó, hấn bỗng nhiên thấy bình tĩnh dị thường, vội buông tay lái, xoay người ra phía sau cố nắm bàn tay Thu Dung đang chơi vơi đưa về phía hấn, nhưng có lẽ sức rơi của chiếc xe quá nhanh khiến hấn không tài nào nắm được!

Hấn mở choàng mắt ra thấy anh chị Khang đứng trước khung cửa mở toang. Hấn tự vả vô mặt mình để biết mình quả thật còn sống. Bây giờ hấn mới nhận ra rằng mình đang nằm dài trên sàn, tay nắm bức thư nhàu nát, cả người ướt đẫm mồ hôi! Hấn bỗng bật ngồi dậy

mừng rỡ như điên trước hai cặp mắt kinh ngạc của anh chị Khang.
Anh Khang ôm hai vai hấn lắc mạnh:

- Chú Tuấn, chú Tuấn! Chú có sao không, chú đừng làm tôi sợ đó nha!

- Dạ thưa không sao ạ! Tuấn vừa trải qua cơn ác mộng hãi hùng! -
Hấn mỉm cười và lả đứng dậy ngồi ở mép giường. Anh Khang buông hấn ra, thở phào. Chị Khang nhẹ nhàng lên tiếng:

- Trời đất! Cái chú này ngủ mơ thấy gì mà la hét um trời, khiến anh Khang phải tông cửa xông vào vì tưởng chú... ! Hay là lại thấy Việt Cộng rượt đuổi như anh Khang vẫn bị?

- Dạ không, Tuấn thấy sắp bị “head-on” với một chiếc xe chạy ngược chiều trên cầu Bay Bridge, rồi lao thẳng xuống biển đen ngòm!

- Cầu Bay Bridge có từng đi qua, từng đi về riêng biệt làm sao head-on cho được?

- Chắc cha tài xế say rượu chạy lộn đường!

- Dường như chú còn trong mơ!?

- Ừ nhỉ!!!

Hấn mỉm cười tổn tên, với chiếc khăn vắt trên đầu tử, lau mồ hôi nhễ nhại và nói:

- Thôi anh chị đi ngủ lại đi, Tuấn xin lỗi! Chắc khuya lắm rồi phải không ạ!

- Khoảng 4 giờ sáng rồi! Tối nay chú vẫn chưa ăn. Chú có đói không chị đi nấu cho chú tô mì gói? - Chị Khang ái ngại hỏi.

- Dạ cảm ơn chị, Tuấn vẫn không đói! Anh chị đi nghỉ đi, mai còn đi làm sớm!

Hắn tắt đèn nằm vật xuống nệm, vắt tay lên trán, suy nghĩ về giấc mơ như thật vừa qua mà cũng cảm thấy lòng dạ bùi ngùi. Hắn lại bật đèn mở thư ra đọc tiếp dù đã thuộc nằm lòng! Hắn thì thầm trong bóng tối: “Thu Dung ơi, em đã vượt khỏi tầm tay anh ở cuộc sống bon chen này; mỗi chúng ta đã thực sự bước vào ngã rẽ. Em đã quay lưng bước đi, chỉ riêng anh đứng lại trông theo với nhiều nuối tiếc! Anh cầu xin đấng thiêng liêng ban cho em thật nhiều hạnh phúc và may mắn trong đời! Anh biết chắc, rất khó để anh có thể quên được hình bóng của em. Anh cũng chưa biết anh sẽ bắt đầu từ đâu trong cuộc sống tha hương khắc khoải này, sau những hoài mong diệu vợi!”

Hắn cố dỗ giấc ngủ trở lại nhưng không thể nào chợp mắt được. Tiếng kim đồng hồ gõ từng nhịp giữa đêm thanh vắng nghe rõ mồn một làm hắn sốt ruột vô cùng. Hắn ngồi dậy lấy bút viết vội những trào dâng trong tâm khảm:

*Ta ngồi chép lại pho tình cũ
Gọi trái tim đau nhỏ mực buồn
Sâu đọng chân mây trời viễn xứ
Vo tròn hoài niệm góc quê hương*
Yên Sơn

Mưa tháng bảy

Cuối tháng Bảy, ở Kingwood, Texas trời mưa!
Cuối tháng Bảy, trời mưa ở cái xứ nổi tiếng nóng bức là một hiện tượng lạ! Mưa rất nhẹ như mưa bụi mùa Thu quê nhà. Hạt mưa đậu lại trên tóc, trên vai áo, trên hoa lá. Hạt mưa làm trở giấc những ký ức nhạt nhòa đã ngủ yên từ trong sâu thẳm. Mưa chỉ đủ để làm ướt mặt như mồ hôi rịn trong những ngày nắng Hạ Saigon! Mưa rất dễ thương như mưa Xuân của những ngày tháng cũ, tay trong tay một thuở học trò. Tôi nghe người ta nói “tháng Bảy mưa ngâu” nhưng tôi chưa hề biết mưa ngâu ra sao nên không biết mưa hôm nay có liên quan gì đến nó hay không. Một điều tôi biết chắc rằng ở đây, Kingwood, Texas chưa nghe ai nói và dường như hiếm khi để thấy mưa trong khoảng thời gian này, thời gian mà đáng lẽ thời tiết nóng bức với độ ẩm rất cao, chứ không mát mẻ, thoải mái, dịu hiền như sáng hôm nay. Hơn nữa, tôi cũng đã ở vùng này 16 năm qua, đâu nhớ có mưa bụi trong những ngày cuối tháng Bảy bao giờ!

Buổi sáng, nhà tôi và con gái đã đi làm từ sớm. Đứa con trai út hãy còn ngủ yên trên lầu. Thanh thiếu niên thời nay thường hay thức ban đêm ngủ trễ ban ngày. Nhà có hai người đàn ông và hai người đàn

bà; thế mà hai đàn bà đi làm trong khi hai đàn ông lại ở nhà nhàn rỗi! Tôi muốn bật cười mỗi khi nghĩ tới cái chuyện tréo cẳng ngỗng như vậy mà cười có được đâu! Cái sự lỡ thầy lỡ thợ làm tôi cay đắng không ít! Kiến thức, kinh nghiệm của mình có thua kém gì ai mà sao vẫn phải luôn tranh đấu, vật lộn với công việc làm ở một đất nước có quá nhiều ngành nghề, lắm cơ hội này! Có thể một thời tôi đã như con ngựa không được che mắt; ngó chỗ nào cũng thấy có đường đi; lại thêm cái lưng quá thẳng, cái đầu quá cứng, tôi đã coi thường mọi khía cạnh “politic” của các hãng xưởng lớn! Bận bè thân thấy tôi năm lần ba lượt “rớt cuộc cũng trở về khởi điểm, bật cười xuân sắc đã phôi pha” nên cười bảo “tử vi nói mày có số cư thê, thôi thì cứ hưởng nhàn đi, bon chen làm gì cho mệt, đảng nào rồi cũng về không”! Biết rằng “đảng nào rồi cũng về không” nhưng tôi vẫn chưa cam lòng! Giá trị đời sống con người dù không thể định nghĩa bằng sự thành công về tài chánh, nhưng con người sẽ kém cỏi biết bao nếu suốt đời cứ phải loanh quanh ba chuyện cơm áo! Cũng may chỉ là mấy tháng hè ngắn ngủi; cũng may những buổi sáng đi qua rất nhanh! Nhưng nghĩ cho cùng, việc dạy học của tôi vẫn chỉ là nghề bắt đắc dĩ, và việc dạy võ cũng chỉ là sở thích trong khi tôi có thừa khả năng và có đủ điều kiện để làm một cái gì oanh oanh liệt liệt trong đời. Nhưng cũng lắm khi tôi tự nhủ “có lẽ khả năng của mình chưa tới mức, tài giỏi của mình cũng chỉ hạn hẹp, nên cứ phải loay hoay, cứ phải thăng trầm”! Cũng may tôi đã gặp được một người bạn đời hiểu biết và đảm đang với một tấm lòng vị tha, cao thượng. Những khi ngả lòng, nản chí, nhà tôi vẫn bền bỉ đứng bên cạnh với những câu nói quen thuộc: “con người ai cũng có số”, “cái gì cũng có hên xui”, “em hiểu anh cũng đã cố gắng hết mình, nhưng người định đâu bằng trời định”! Tôi

biết đó là những câu an ủi nhưng với tấm chân tình và cung cách đối xử của nhà tôi đôi khi cũng giúp tôi vơi bớt những nỗi muộn phiền đầy ắp trong tim!

Chờ cà phê phin nhỏ giọt trên chiếc bàn che dù phía sân sau, tôi rảo bước quanh khu vườn bên những cụm hoa đủ loại đang khoe sắc. Bốn cụm bằng lăng tím, đỏ nở loa thành hình dáng những bình bông vĩ đại do một bàn tay khéo léo sắp xếp; mấy chậu sứ tím cũng đầy hoa bên cạnh cây ngô đồng xanh mướt lá, mấy cành hoa điệp cũng vươn mình hứng mưa cùng với cụm hoa phù dung rực rỡ... Tôi đi rất chậm, mơn man từng nụ hoa trong khu vườn nhỏ. Vài con bướm bay liệng bên những nụ hoa ngậm đầy nước mưa như những chén rượu lưng chừng của người hào sảng. Không gian vô cùng tĩnh lặng và mưa cứ lất phất bay. Nhìn vẻ đẹp và cảnh sắc của vườn sau làm lòng tôi rung động. Đôi chân vui bước dần theo tiếng gọi vô tình nào đó về hướng bờ suối. Suối là một con kênh khá lớn và sâu bên ngoài hàng rào, chia cách hai khu nhà, quanh năm nước chảy. Nước suối chảy phẳng lặng, rất bình an qua những lau lách hai bên bờ. Thỉnh thoảng nhân viên bảo trì khu vực cắt xén rất tươm tất. Mưa lâm tẩm không đủ làm lu mờ mặt nước như tấm gương lớn phản chiếu khung trời thu hẹp với những tầng mây xám đục bay bay dưới mặt suối êm đềm. Đó đây vài con ếch nhảy tùm xuống suối tạo nên những vòng tròn tỏa rộng rồi mờ nhạt dần với gợn sóng. Con đường mòn bên bờ suối tưởng chỉ riêng tôi với những bước chân nhàn hạ nhưng thi thoảng cũng có người chạy bộ vượt qua trả lại cho tôi những câu đối đáp chiếu lệ.

Tôi cứ bước vui đến cuối lối mòn nơi cụm thông già nghiêng đầu rù rì năm tháng, rồi quanh về. Mưa đã dứt hẳn hồi nào cũng trong tĩnh lặng. Đã gần nửa buổi sáng mà thôn xóm vẫn như còn chìm trong giấc ngủ làm cho tôi liên tưởng đến những xóm thôn xưa với những bờ tre khóm trúc, những hàng cau cao lêu nghêu, những cây đa to, những cụm dừa rợp lá; với khói lam chiều quyện bên mái nhà tranh. Tai như thoảng nghe tiếng sáo diều, tiếng lịch bạch nặng nề của đàn trâu trở về từ đồng cỏ; mắt như thấy những tấm lụa nhung xanh mượt của đồng lúa non uốn lượn trong gió chiều! Tôi bỗng nhớ thiết tha một thời ấu thơ bên dòng sông Vệ, nhớ đến rưng rưng, nghẹn nghẹn vì hối tiếc một khoảng đời khi mà chữ “chiến tranh” chưa hề nghe ai nói! Tôi lại nhớ tới cái bến sông mà người lớn thường hăm he trẻ nít rằng ban đêm có ma. Cái bến sông làm tôi nhớ đời vì một lần lén theo Mẹ đi học ban đêm. Tôi nằm ngủ mê ở băng ghế trống phía sau mà không ai hay biết. Khi giật mình thức giấc thì đã quá khuya không còn một bóng người! Tôi ù té chạy về ngang qua bến sông đó, vừa chạy vừa lắng nghe tiếng thành thịch của bước chân mình mà cứ ngỡ có ma đuổi theo sau làm rợn gáy.

Ngồi nhâm nhi tách cà phê đã nguội, nhìn cụm phù dung rực rỡ bên góc vườn! Hoa phù dung nở bốn mùa, đóa hoa rất đẹp, màu đỏ tươi, đài hoa khá lớn. Mỗi sáng nở hàng trăm đóa hoa, rồi tàn lụi khi màn đêm buông xuống! Vài ba ngày tôi lại phải quét dọn những đóa hoa tàn rụng đầy cội. Tôi trồng bụi phù dung ở góc nhà để xe mà bất cứ lúc nào ra vô, đi về đều nằm trong tầm mắt như là một ngẫu nhiên

tình cờ nhắc nhở: “đời sống con người có khác chi những đóa phù dung!”. Không, không phải tôi bi quan mà là chấp nhận cái lẽ sắc không của đời người, dù nhiệt huyết trong tôi vẫn chảy, ý chí phấn đấu trong tôi vẫn còn... tôi vẫn cố gắng tiếp tục làm được những việc ích lợi có thể làm để đời sống còn có ý nghĩa hơn.

Kingwood, mùa Hè 2007

Những Khởi Đầu Của Một Gã Tha Hương

Hắn cứ sống với sức sống vươn lên trong cái ảo tưởng, mơ hồ như một người khách lạ. Hắn luyến tiếc quá tuổi thanh xuân cho nên rất ít khi hắn công nhận là hắn đã đứng bên kia một nửa cuộc đời! Hắn không sợ già nhưng hắn không muốn chấp nhận. Chưa làm được việc gì nên trò nên trống mà đã già rồi nghe thê thảm lắm! Hắn vẫn thường nói đùa với bạn bè, người quen là hắn sẽ không bao giờ quá 50 tuổi! Ai nghe qua cũng ngơ ngác trước khi hắn cười hiền giải thích: "kế tiếp 50 sẽ là 49 đến 48, 47... 40 rồi quành lại 41, 42... và cứ thế!

Có thể trong chiến tranh khốc liệt xưa kia, hắn đã không thể sống hết mình, sống buông thả như bao nhiêu người khác. Hắn đã sống một cuộc sống mà người đời thường cho là mẫu mực, nề nếp vì hắn tự

nguyện đánh ván bài "được ăn cả, ngã về không", có nghĩa là nếu số phận an bài cho hắn sẽ làm được gì trong đời thì nhất định không thể chết bất tử được. Hắn lo xây dựng tương lai trước sự ra đi vội vã của bạn bè hàng ngày; hắn cố bồi đắp cho tương lai trong những hoang tàn, đổ nát, khốc liệt của chiến tranh... Hắn đã nghĩ "nếu có chết cũng nên chọn cái chết oai hùng trong sự thanh bạch bản thân để trả ơn tác tạo của mẹ cha, và để lại cho những người thân yêu niềm thương mến và hãnh diện". Thế nên ở đơn vị nào, bay loại máy bay nào hắn cũng xông pha, cũng tình nguyện. Hắn không bao giờ từ chối khi có bạn bè nhờ đi bay thế khi bạn chuyện riêng tư, chuyện gia đình... dù ở đâu, lúc nào hắn cũng nghe khao là "đi bay thế rất dễ lên bàn thờ". Rất điển hình, có thằng bạn cùng tên khác họ với hắn, ngày xưa cùng chung đơn vị, đang ở gần đây. Bạn bè lâu lâu tụ tập lại với nhau để biết là còn có nhau. Bao giờ cũng thế, chuyện mới chỉ là chuyện áo cơm, rất ít; chuyện cũ ai cũng thuộc lòng, nói hoài vẫn như mới! Người bạn bao giờ cũng tìm dịp nhắc lại cho người chung quanh biết là ngày xưa, ngày xưa, khi nó mê đắm vợ nó bây giờ thường hay nhờ vả hắn bay thế... Và cứ thế, tuổi thanh xuân của hắn cứ ngày một ngày hai phiêu bồng với mây, với gió, với nắng, với mưa trên khắp vùng trời miền Nam nước Việt...

Ôi những toan tính rốt cuộc cũng bất chợt chạy bạt mạng theo đoàn người di tản buồn, không một lời từ giã; không biết mình đi đâu, về đâu vào buổi trưa ngày 29 tháng 4 năm 1975 giữa tiếng bom đạn vang rền, giữa những hỗn loạn cùng cực! Bất chợt đến nỗi không kịp mang theo người yêu dấu chỉ ở cách phi trường 45 phút chạy Honda! Cũng may là "ngã nhưng chưa về không" mà "ngã" cho hắn thêm nhiều cay đắng, đau thương hơn khi nhận ra mình phải sống đời tha

hương, viễn xứ, để lại sau lưng một quê hương nghiệt ngã, rách nát; để lại sau lưng bao tình thâm, nghĩa trọng, bao ơn nợ bạn bè! Những chặng đường hần đã đi qua từ khi tan đàn sảy nghé thật lắm gian truân. Hần may mắn một cách nhiệm mầu bốc theo được hai đứa em trai đang theo học ở Saigon - hai đứa rủ nhau chạy tìm anh ở khu cư xá độc thân, trong phi trường, từ chiều hôm trước - mà tiếng Anh của cả hai khi giao thiệp lại rất mỗi tay!

Sau vài tuần lễ trong trại tỵ nạn Eglin AFB ở Florida, anh em hần được bà già nuôi người Mỹ, ở San Antonio, bảo lãnh ra khỏi trại tỵ nạn vào một trưa thứ Bảy cuối tháng 5/1975.

Bà già nuôi là vợ của một cố Trung Tá Không Quân Mỹ thời đệ nhị thế chiến. Bà chia sẻ tuổi già với đứa con trai trung niên, ly dị vợ con, trong một căn nhà gạch cũ. Lợi tức của hai mẹ con là tiền cho thuê mấy mẫu nông trại cộng với tiền hưu bổng ít ỏi! Ở bà, hần thấy bà giàu nhất ở tấm lòng quý hiếm. Hần đã gặp và thân quen với bà từ những ngày vỗ cánh tập bay trên đất nước này vào mùa Thu năm 1969, giữa những háo hức tuổi trẻ và bầu nhiệt huyết tràn đầy mà tương lai và mộng ước ngập tầm tay, với niềm tự hào là một trong những đứa con tuyển chọn của đất nước Việt Nam. Tình cảnh bây giờ hoàn toàn trái ngược! Gặp lại bà trong thân phận một gã tỵ nạn, một thằng chiến bại với những ước mơ cùn lệt, lệt tòn! Hần đã cúi đầu rơi nước mắt với những dòng suy tư hụt hẫng đó. Hần là người cứng cỏi, hay ít nhất cũng làm ra vẻ, rất ít khi rơi nước mắt vô nghĩa; thế mà từ dạo cuối tháng tư đến nay, nước mắt ở đâu cứ chực tuôn trào! Hần nhìn bà đầy mặc cảm pha trộn quý mến, cùng lúc thoáng trong tâm tư muện phiền của hần có chút cay đắng nghĩ về những người bạn đồng minh đã đành lòng ngoảnh mặt, quay lưng với dân

tộc hấn! Trên đường từ phi trường về, hấn nhận ra những lối cũ thân quen, cũng những xa lộ trùng tréo lên nhau, với I.10 chạy mịt mù về miền viễn tây nước Mỹ xa xăm như cuộc đời vô định của anh em hấn mở ra trước mắt! Chốc chốc hấn lại thở dài, vũng buồn trào dâng menh mang như những đại dương bao la dưới cánh phi cơ trên những chặng đường tỵ nạn! Hấn ao ước có cái cớ gì để hấn có thể bật khóc cho vơi bớt những u uất trĩu nặng trong tâm hồn!

Sáng Chủ Nhật, anh em hấn theo chân bà già đi lễ nhà thờ! Bà bảo sẽ giới thiệu với người trong họ đạo có thể sẽ được mượn đi làm! Mặc dù hấn đã chuẩn bị tinh thần để bắt đầu cho cuộc sống mới từ trong trại, nhưng vẫn ngỡ ngàng khi nghe bà nói ba chữ "mượn đi làm". Từ hồi nào tới giờ hấn chỉ quen với các cụm chữ "đi chơi, đi học, đi lính, đi bay". Bây giờ cũng là chữ "đi" quen thuộc nhưng chữ "mượn" ở trước và chữ "làm" theo sau! "Mượn đi làm"! Cụm chữ đối với hấn như là một xác nhận đau đớn! Trong thâm tâm hấn có cái gì lạ lẫm lẫn bàng hoàng! Hấn than thầm: "thế là hết thiệt rồi một đời ngang dọc!" Nước mắt hấn lại chực rơi! Ôi quê hương tổ quốc! Ôi những người thân thương! Suốt buổi lễ hấn ngồi nghiền ngẫm trận chiến nội tâm, thỉnh thoảng lẩm bẩm ba chữ "mượn đi làm" như một gã điên! Hai đứa em, bốn mắt nhìn lạc lõng!

Lễ đã xong mà sao anh em hấn vẫn ngồi yên một chỗ, dường như có nhiều cặp mắt bám chặt anh em hấn. Hấn triền miên chao đảo và không biết hai đứa em nghĩ gì! Cả ba lúng túng, vụng về chưa biết xoay trở làm sao thì bà già tiến đến với một trung niên da trắng, tóc vàng. Bà giới thiệu hai bên ngập ngừng bắt tay bắt để cuối cùng biết rằng, kể từ sáng mai, Mike sẽ tới nhà bà đón hấn đi phụ việc bảo trì nhà cửa. Mike bảo hấn yên tâm, chỉ làm thợ vịn và học được chút

gì hay chút đó; hấn chỉ làm part time và được trả \$2/giờ! Bà già mừng rối rít, còn hấn thì lí nhí cảm ơn, bộ điệu ngập ngừng không ra thể thống nào cả! Số là trong đầu óc máy móc của hấn những con số đang chạy rì rào: "\$2/giờ vị chi \$16/ngày, hay ít nhất cũng \$320/tháng nhân cho khoảng 1.000 tiền Việt Nam cho mỗi đô la... whoa! Con số hấn chưa từng có suốt đời học trò cũng như lương sĩ quan phi công Việt Nam một trời ngang dọc!" Hấn thấy chát đặng trong miệng, mắt chột mờ cảm! Nhìn lại các em và chính bản thân hấn với bộ áo quần duy nhất của mỗi người đã mặc theo trong lúc chạy loạn, dường như chỉ một thoáng thôi niềm vui chột đến rồi vội đi!

Ở trại tỵ nạn người ta cũng phát đồ cũ, anh em hấn cũng lựa được vài ba bộ khả dĩ nhưng vẫn thùng thình; thế nên khi nào có dịp cho bánh bao thì vẫn phải mặc bộ đồ Việt Nam duy nhất, dù đã cũ nhưng vô cùng thân thiết! Bà già thấy hấn lúng túng vội đỡ lời, nói với Mike chắc là hấn "shy" (mắc cỡ) và vốn dĩ ít nói!

7 giờ sáng hôm sau là một ngày mới, một cuộc đời mới của hấn. Hấn ngoan ngoãn làm tất cả những gì thằng Mike biểu làm; hấn làm ngon lành, mau lẹ dù có lúc hấn thật sự rơi nước mắt - Chỉ một tháng thôi mà đã nghìn trùng xa cách, mà đã voi chó đổi đời! - Từ quét rác, lau cầu tiêu, cắt ráp kính cửa sổ đến sơn quét... đủ cả! Cái gì nó chỉ là hấn làm được ngay, nó có vẻ hài lòng lắm!

Buổi chiều trên đường về, thằng Mike đưa ngón tay cái lên trước mặt hấn rồi nói: "you are good, you are number one!" (mày hay quá, mày số một!) Hấn gượng cười cảm ơn trả lễ nhưng trong thâm tâm hấn, hấn sôi nổi nghĩ rằng: "máy bay mà tao còn lái đủ loại sá chi công việc không cần đầu óc này!" Hấn xoay người ra cửa sổ như mãi mê

với cảnh vật chung quanh nhưng cốt để dấu đôi mắt đỏ mọng nước! Hấn bắt đầu thấy giận hấn sao mau nước mắt, sao trở nên ủy mị quá chừng!

Để tránh buồn phiền, hấn bắt đầu tập võ ở vườn sau mỗi chiều đi làm về. Một hôm, John đề nghị đưa hấn đi thăm trường dạy võ gần nhà. Hấn hăng hái đi liền. Không biết John nói gì với ông thầy trong văn phòng mà hấn được ông ta tiếp đãi niềm nở. Ông ta là một huyền đai tam đẳng, Mỹ trắng, tên Guidry, khoảng hơn 30 tuổi, tính tình có vẻ hiền hòa. Trước khi ra về, ông ta ngỏ ý welcome hấn tới tập bất cứ lúc nào, ông sẽ tặng võ phục và không phải trả tiền gì cả. Được lời như cởi tấm lòng!

Thế là ngày đi làm vất vả, tối về đi bộ đến trường tập võ cho quên đời. Sau một tuần lễ siêng năng tập luyện, ông thầy đề nghị hấn giúp ông dạy hai lớp tối, cách ngày và mỗi lớp 1 tiếng 15 phút; mỗi tuần ông trả \$10 tiền mặt. Còn gì mừng hơn, vừa có cơ hội tập luyện, vừa được tiền!

Dạy được một tuần thì xảy ra chuyện! Số là có hai huấn luyện viên dạy ở đó đã lâu - một Mỹ đen 2 đẳng, Mễ bự con 1 đẳng - có lẽ thấy hấn là ma mới nên tính dần mặt, rủ hấn đấu giao hữu! Hấn đã thấy những ánh mắt không chút thiện cảm của hai đứa này từ lúc nhập trường.

Hấn nói nhỏ với hai đứa là hấn không thích các huấn luyện viên đấu nhau trước mặt võ sinh. Hai thằng cùng nói đâu có sao, ở đây thầy trò còn đấu nhau nữa huống chi chúng ta là huấn luyện viên; hơn nữa đây cũng là cách hướng dẫn cho võ sinh! Hấn tỏ ý không muốn nhưng hai thằng kia cứ ép buộc. Thiệt tình hấn đâu có sợ đấu bao giờ vì xưa kia đã là một trong bốn cột trụ của võ đường Thiếu Lâm

Bắc phái Phú Nhuận, và đã một thời mưa gió trên các võ đài tự do từ Saigon ra Đà Nẵng, chưa kể hắn còn là một tuyển thủ Thái Cực Đạo có hạng của Không Quân Tân Sơn Nhất!

Hắn giao hẹn chỉ đấu giao hữu thôi sau khi được sự khuyến khích của ông chủ. (Hắn nghĩ chắc ông chủ cũng muốn thử tài hắn!) Đấu giao hữu là không cố tình gây thương tích nhau. Nhưng thằng Mễ mắt dạy vừa ra tay đã muốn hạ độc thủ, cứ xông vào như con trâu cui, không có đòn thế gì cả, lại còn cứ mặt hắn mà đấm! Hắn mà không nhanh tay lẹ mắt thì lỗ mũi ăn trầu như chơi. Hắn chỉ dùng đôi chân nhanh lẹ né tránh dễ dàng. Cứ như mèo bỡn chuột khiến thằng Mễ tức giận sau một hồi đánh không khí. Hắn dừng lại hỏi "mày đấu Thái Cực Đạo hay đấu Quyền Anh? Đấu Thái Cực Đạo không được đấm vô mặt!"... nhưng có lẽ thằng Mễ không hiểu tiếng Mỹ của hắn hay sao nên cứ cái mừng cũ tấn công hoài. Hắn đã nhường vì thấy khả năng của thằng giặc này không bằng võ sinh đại xanh đậm của Việt Nam, phần nữa nó lại thấp đẳng hơn; nhưng hoàn cảnh trước mắt hắn không thể kéo dài hơn được... tự nhủ nếu không nặng tay sợ nó không phục. Hắn dừng lại cảnh cáo thêm lần nữa như thế... phân bua với cả trường trước khi dạy cho nó bài học lễ độ! Chờ thằng con xông tới, hắn không né nữa mà co chân trái lên dùng đầu gối cản sức tới của nó, tay trái đánh như vô mặt địch thủ cùng lúc chân trái đặt xuống, chân phải nhanh như cắt quạt gót 360 độ... nếu hắn không lưu tình co bót chân, dùng mũi bàn chân thay gót, chắc thằng con đã đo ván. Dù vậy, lỗ mũi nó cũng đã ăn trầu! Cả lớp vỗ tay! Thằng Mễ chưa kịp lên tiếng thì thằng Mỹ đen đã la lên:

- Tại sao mày vừa nói đấu Thái Cực Đạo không được đấm vô mặt mà mày làm?

- Nó bị đòn chân của tao rõ ràng mà sao mày lại nói tao đấm!
- Tao thấy mày đấm trúng mặt nó trước khi mày quay gót!

Hắn quay hỏi ông chủ:

- Guidry, ông nghĩ sao?
- Có lẽ mày đánh lẹ quá nên tao cũng không chắc thấy!
- Mày đấm vô mũi tao! Thằng Mẽ nói.
- Mày muốn xem lại đòn chân vừa rồi không?

Hắn cười hỏi.

Thằng Mẽ chưa kịp trả lời thì thằng đen lên tiếng:

- Tao muốn thử đòn chân của mày!

Thấy tình hình căng thẳng, hắn có chút e ngại nhìn ông chủ, thấy ông ta gật đầu và nói:

- Đấu giao hữu với nhau đừng để mất hòa khí!
- Mày nghe không Larry! Hắn nói với thằng đen như cố tình chọc giận nó.

Thằng đen không nói thêm một lời, thủ bộ đợi chờ, hai con mắt trông trắng nhiều hơn trông đen ngó hắn không chớp. Hắn thủ bộ với tiếng hét "ki-ai" để thị oai làm mọi người giật mình. Thằng đen tức tốc ra đòn mạnh bạo. Đôi chân nó di chuyển khá nhuần nhuyễn. Hắn nhủ lòng phải cẩn thận hơn rồi lại dùng tài tránh né để thăm dò lối đánh của đối thủ. Quái lạ, lũ này học Thái Cực Đạo mà dùng tay như quyền Anh, chân đá không cao hơn ngực! Dù vậy cú đá ngược chân phải của nó cũng khá thần tốc, còn chân trái rất giới hạn, chỉ đá phang ống yếu xù! Nó hay xông vô đấm liên hoàn xong là đá ngược; còn mỗi lần phang ống thì lui lại thủ thế! Lúc thằng đen phang lần thứ ba, hắn đưa ống chân trái lên chịu, thằng con đau quá nhăn mặt, chưa kịp lùi thì đã lãnh trọn cú đá ngược thẳng vô ngực, ngã ngời ra

đằng sau. Mọi người cùng ồ lên rồi vỗ tay tán thưởng. Cũng may là hắn đã giảm lực và thằng đen có mang áo giáp chứ không thì đã chết giắc! Hắn đưa tay đỡ đối thủ dậy nhưng thằng đen đã làm lơ tay hắn, tự đứng lên. Hắn xin lỗi đã lỡ chân! Guidry đứng dậy biểu cả ba người bắt tay và chấm dứt buổi tập. Thằng đen bắt tay lấy lệ mà mắt thì lườm dữ dằn!

Tan lớp, Guidry giữ hắn lại. Hắn nghĩ là có chuyện rồi đây. Nhưng không, Guidry chỉ nói là ông ta rất thích lối đánh, nhất là thái độ của hắn. Dù vậy cũng nên cẩn thận. Guidry hỏi hắn dự thi đấu ở Houston vào cuối tuần tới. Ông ta nói sẽ cùng đi với võ đường và ông sẽ đóng tiền dự thi cho hắn, \$20 cho cả thi quyền và đấu. Lúc đó số tiền \$20 rất lớn đối với hắn (xăng 40 xu/gallon; thuốc lá 15 xu/gói). Hắn ngần ngại nhưng Guidry ép hắn nhận lời rồi cười nói sẽ không trừ tiền hàng tuần đâu mà lo. Hắn cảm ơn Guidry rồi ra về.

5:30 giờ sáng sớm thứ Bảy mọi người lục tục lên xe 15 chỗ ngồi, khởi hành ngay cho kịp 10 giờ sáng khai mạc! Từ San Antonio tới Houston với hơn chục võ sinh các cấp, có cả hai thằng ông nội. Suốt chặng đường ba người không trao đổi với nhau một lời!

Lần đầu tiên tham dự đấu võ bên Mỹ, hắn không sợ nhưng cảm thấy hồi hộp! Trên xe, Guidry giảng giải cho hắn và mọi người biết thể lệ thi cử. Xe chỉ dừng lại đổ xăng và cho mọi người đi xả bầu tâm sự, vậy mà đến nơi cũng hơn 9 giờ! Guidry bảo mọi người tự túc mua đồ ăn tại chỗ, hắn thấy giá đắt quá không ăn và đi ra một góc ôn quyền. Thi quyền buổi sáng. Vận động trường là một sân đấu bóng rổ của trường Đại học Houston, vậy mà đầy nghẹt người thi đấu. Rất đông người về từ các thành phố và tiểu bang lân cận. Nhóm huyền đai của hắn có cả thằng Mỹ đen cùng trường! Chờ đến khi hắn thi quyền đã

gần 1 giờ trưa. Giám khảo là hai ông thầy Đại Hàn và một Mỹ đen. Kết quả, Đại Hàn nhất, Mỹ trắng nhì, thằng đen hạng Ba, còn hấn... lọt sổ! Hấn vẫn thù tụi Đại Hàn bao giờ cũng ăn gian nên dù tức lắm cũng đành. Chú Mỹ đen nghiêng đầu, rùn vai, mắt nhướng lên mỉm cười nhìn hấn tuồng như hả hê nhưng hấn tới bắt tay nói lời chúc mừng khi nó ôm trophy đi xuống!

Gần 5 giờ chiều mới tới lượt hấn thi đấu. Nhóm hấn có 12 người, hạng cân 130 lbs-150 lbs, từ 1-3 đẳng. Thằng Mễ ở hạng cân khác nhưng thằng bạn Mỹ đen ở chung nhóm. Nhờ Guidry mua thức ăn đầy đủ nên hấn thắng vòng loại dễ dàng, hạ đối thủ 3-0; Ở vòng hai gặp một chú Mỹ đen khác. Thằng phải gió này cũng chỉ có tay. Chạy vòng vòng, lâu lâu lại xông vô chọc cú vô ngực xong thụt lùi, hấn chưa kịp phản ứng thì trọng tài đã dừng đấu và cho điểm thằng phải gió! Hấn thấy buồn cười quá, chưa biết xoay trở ra sao thì lại bị cú liên tiếp! Trời ơi! Đánh với đám không ra sao cả! Chỉ cần một điểm nữa là ... tàn cuộc chiến! Không khéo thì cũng sẽ thua như đã chạy cuộc chiến vừa tàn, cũng oan uổng, cũng bất ngờ!ø Hấn nghĩ phải cấp tốc hành động! Để thua vớ vẫn như vậy sẽ mang nhục! Thằng khỉ gió tính ăn quen nhưng... nó vừa nhảy vô, hấn bước ngang chân trái qua, thằng con lỡ đà chưa kịp rút lui đã lãnh đủ một cú quay gót vô đầu với tất cả sức mạnh, thằng khỉ ngã ra bất tỉnh! Hấn bị loại vì cố tình đánh trọng thương (uncontrolled contact). Guidry phản đối dữ dội nhưng không được!

Trong khi chú đen phe ta vào được chung kết, đánh tam giác và lãnh hạng ba! Hấn cười buồn tới bắt tay chúc mừng chú đen (hấn thấy chú đen siết tay hấn chặt lắm), cùng lúc chú Mễ lãnh hạng nhì ở nhóm nặng cân. Tổng cộng võ đường mang về hơn 15 cúp lớn nhỏ

trong khi hắn chỉ cười trừ! Chú Mễ và chú đen chịu nói chuyện làm thân với hắn trên suốt đường về. Hắn chỉ đơn giản nghĩ chắc chúng nó đang vui trên sự kém may mắn của mình! Cả xe vui vẻ, cười nói huyền thuyên. Guidry và mọi người cho hắn trúng lô an ủi!

Sau chuyến đi Houston trở về, cả hai chú Mễ và chú đen đều tỏ ra thân thiện với hắn. Chú đen nói với hắn rất chân thành rằng chú rất cảm ơn hắn đã không cho chú đo ván vào tuần trước như chú Mỹ đen ở tournament. Chú Mễ không nói gì nhưng hay hỏi han hắn về kỹ thuật. Lớp hắn dạy đông hơn, thu hút thêm một số học trò con gái Mễ. Hắn tự nhủ "tuy thua trận nhưng thắng tình bạn bè cũng đáng"! Và ngày tháng vô tình, vô định vẫn tiếp tục dù trường võ đã cho hắn chút niềm vui tạm thời!

Những ngày hạnh phúc ngắn ngủi

Chiều thứ Sáu nào lớp võ cũng đông nghẹt học trò! Cái phòng rộng gần hai ngàn năm trăm square feet, bỏ ra một khoảng trống cho phụ huynh ngồi, một văn phòng nhỏ phía trước; hai phòng thay quần áo, hai phòng vệ sinh, một nhà bếp trải hết chiều ngang phía sau, sâu 5 feet; còn lại là khoảng trống không làm sân tập với đầy đủ dụng cụ cần thiết có thể di dời được, vậy mà chỉ còn đủ chỗ cho võ sinh quơ tay múa chân trong sự chật hẹp hữu hạn. Lớp thứ Sáu nào cũng

đông vì ngày thứ Sáu là ngày tập đấu! Thời nào cũng vậy, nơi chốn nào cũng thế, dân mình hay dân ngoại quốc cũng chẳng khác gì... Đấu là lãnh vực hào hứng nhất trong tiến trình học võ. Thế mà hai đứa con huấn luyện viên lại xin phép cho nó “đi đưa quà sinh nhật cho đứa bạn thân”!

- Ngày mai, giờ khác có được không?
- Dạ tụi con đi khoảng nửa tiếng về ngay! Tụi con muốn “surprise”... đứa bạn thân muh! Please Ba! Về ngay Ba nha!
- Tại sao phải đi hai đứa?
- Dạ bạn chung của tụi con mà!
- Nó là ai mà quan trọng dữ vậy?
- Con không nói bây giờ nhưng Ba gặp nó rồi!
- Máy con không thấy học trò quá đông Ba rất cần giúp sao?
- Có mấy huyền đai phụ Ba kìa!

Thấy tụi nhỏ lầu bầu sắp đâm bực mình mà học trò thì nhón nháo, phụ huynh ngồi chật phòng, hấn đành gắt nhỏ:

- Thôi đi ngay đi rồi về liền nha, đúng là lộn xộn!

Đang lu bu với tụi nhỏ, hấn nghe tiếng cửa mở và tiếng đứa con gái la lên:

- Daddy, we're back (tụi con về rồi đây, Ba)
- Còn ở đó mà la, vào giúp học trò ngay đi!

Hấn chỉ trả lời con bé mà không quay nhìn. Tiếng con bé lại kêu lên:

- Ba ơi bạn con chào Ba nè!

Sắp nổi quạu mà cũng quay nhìn. Oh là là... thằng lính!!!

Tự nhiên thấy nó như một người Mỹ to con, oai nghiêm trong bộ quân phục tác chiến rằn ri quen thuộc! Hấn bước như chạy về phía

cửa... tất cả mọi người dường như đang chăm chú nhìn cha con hấn, hấn phải chậm lại, dấu tất cả nỗi vui mừng trong tim và từ tốn ôm choàng thằng lính trong vòng tay rất chặt. Nỗi mừng vui làm nghẹn ngào, hấn cố nói một câu nghe đứt quãng:

- Welcome back my son!

Hấn cảm thấy như muốn nghẹt thở vì vòng tay mạnh bạo của thằng lính! Một tràng pháo tay thật dài của Phụ huynh và học trò nói lời chào đón.

Thằng lính đã ở lại trường chờ hấn đến cuối giờ dạy. Chúng nó lại kêu gọi sự gia nhập của hấn trong kịch bản chào mừng mẹ chúng nó. Hấn vào nhà như thường lệ bằng cửa sau, ngồi tại bàn ăn để nhìn vợ hấn đang lui cui sửa soạn bữa ăn tối cho bố con hấn và chờ màn kịch vui sắp diễn. Thằng lính vào nhà cửa trước, âm thầm đến sau lưng mẹ nó, dường như để tránh cho mẹ nó bị đứng tim nên con bé kêu lên

- Mẹ ơi mẹ xem cái này nè!

Mẹ nó quay lại và đánh rơi những gì đang cầm trên tay, mắt mở to, đứng bất động ngơ ngàng! Phải đến cả chục giây đồng hồ mới kêu thét lên mừng rỡ: “con”, rồi mẹ con ôm chầm nhau trong nghẹn ngào, vui sướng!

Gia đình hấn đang sống trong hồi hộp và chờ đợi từng ngày thằng lính trở về. Cuộc sống vẫn ngày lại ngày qua với những tất bật cơm áo. Bỗng nhiên thằng lính trở về! Dù chỉ là hai tuần nghỉ phép ngắn ngủi cũng đã làm xáo trộn tất cả những bình lặng trong đời sống hằng ngày của gia đình hấn. Sự có mặt của nó đã mang lại một sinh khí mới, một niềm hạnh phúc tuyệt vời, chưa từng có cho cả gia đình! Những tiệc tùng, hội họp, vui chơi không kể giờ giấc của anh

em chúng nó và bè bạn đã làm cho vợ chồng hấn theo huyệt hơi trong niềm vui và hãnh diện. Ngoài trừ những lần thăm Nội và gia đình các cô chú, hai tuần lễ nó chỉ loanh quanh ở nhà hoặc tụ họp chơi game, xi-nê, ăn uống với mấy người bạn thời Trung học cùng với hai anh em con dì đồng lứa tuổi về từ California ngày hôm sau. Té ra sự xuất hiện đột ngột của thằng lính chỉ là sự đột ngột cho riêng vợ chồng hấn! Rõ ràng mấy anh em chúng nó đã “ăn ro” với nhau cho Ba Mẹ một sự đả kích ngoạn mục!

Trong bữa ăn tối, mẹ nó hỏi:

- Con muốn ăn món gì ngày mai mẹ làm.
- Dạ món gì mẹ nấu cũng ngon. Suốt lộ trình vận chuyển trong hai ngày liên tục, từ Bagdad qua Kuwait, tới Scotland, về Dallas và ngay cả lúc hạ cánh xuống Houston... con mong ước sớm tới nhà để được ăn cơm nóng.

Dường như có tiếng rên khế của mẹ nó vì xúc động! Trong lúc ăn nó kể chuyện có gặp cặp vợ chồng người Mỹ xa lạ, ở phi trường Dallas, xin được mời nó bữa ăn sáng vì họ nói họ rất cảm kích những người đang chiến đấu trong hiểm nguy ở một đất nước xa lạ nhằm bảo vệ sự bình yên, thịnh vượng cho họ cũng như nhân dân Hoa Kỳ! Nó nói lần đầu tiên mới nghe được có người với cái nhìn rất thật tế đúng với quan điểm của nó từ khi cuộc chiến Iraq bắt đầu. Nghe câu nói này, hấn giơ bàn tay “hi five” biểu đồng tình với thằng lính vì hấn đã và đang nhìn cuộc chiến như là một thể võ tự vệ sau thảm cảnh 9/11. “Nếu bị địch tấn công ta phải đỡ từ xa, nếu để sát người quá có khi vô dụng”; hoặc là “cách phòng thủ tốt nhất vẫn là cách tấn công như vũ bão để địch thủ không đủ thì giờ trả đòn”. Có lẽ cách diễn dịch này đã cho hấn sự đồng tình với hai ngài Tổng Thống Bush.

Dù vậy, khi nghĩ về trận chiến năm xưa, hấn không khỏi cay đắng và bi phẫn! Gốc rễ sự sa lầy và thua trận của quân đội Hoa Kỳ ở chiến trường Việt Nam là do những sách lược tồi tệ của đám chính trị “da” rỗng ruột, gây nên lòng phẫn nộ của dân chúng Hoa Kỳ, đưa tới một hậu quả tàn khốc cho toàn dân Việt Nam! Sự hy sinh sinh mạng của năm mươi tám ngàn quân nhân Hoa Kỳ và đồng minh cùng hàng triệu người Việt hai miền Nam Bắc cho cuộc chiến, vì vậy, trở nên oan uổng! Sự bỏ rơi miền Nam Việt Nam năm xưa là một sự ác độc, vô lương tâm, thiếu trách nhiệm của những người ngồi nhà mát ăn bát vàng, của những cơ quan truyền thông thiếu trung thực! Là một vết nhơ lịch sử, là một nỗi nhục khó quên! Hấn cầu mong bài học đau thương đó không lặp lại để người dân Mỹ ngẩng cao đầu trong niềm hãnh diện là con dân của một nước siêu cường; để nước Mỹ luôn xứng đáng là quốc gia lãnh đạo trong trận chiến bảo vệ tự do và nhân quyền cho thế giới. Tuy nhiên, cuộc chiến Iraq càng ngày càng có những chỉ dấu tồi tệ, đáng lo! Người ta bắt đầu xôn xao bàn tán về kết quả đau thương của cuộc chiến Việt Nam có thể tái diễn.

Thật sự là hấn có biết thằng lính sẽ được đi phép trong tháng Sáu như trong một mẫu tin ngắn nó nhấn lại sau khi được hỏi bao giờ con về phép: “Ba ơi con nghĩ chắc là trong tháng Sáu trừ phi cấp trên quyết định gây khó dễ cho con, haha!”... Trong thâm tâm hấn nghĩ giá mà nó về phép trong tuần lễ sinh nhật của nó thì hay biết mấy! Thế mà đã gần nửa tháng Sáu, và ngày mai đã là sinh nhật của nó rồi, nó biết tằm! Những tin tức chiến trận ở Iraq vẫn nhan nhản trên báo hàng ngày, hấn chỉ lo sợ thằng lính có thể bị cúp phép bất cứ lúc nào! Hấn có dọ hỏi hai đứa em nó cũng chỉ ậm ừ! Nói chuyện về

chiến trường với thằng lính kể như zero! Cái gì nó cũng bảo không thể nói được! Hấn cũng thông cảm vì ngành nghề của nó nên lâu ngày trở thành thói quen! Lo lắng cứ lo lắng, bận tâm tiếp tục bận tâm mà không thể dò hỏi chi tiết gì được! Một lần cả gia đình đang chuyền nhau điện thoại hỏi thăm nó, bất thành linh nghe tiếng còi hụ inh ỏi và tiếng nói gấp gáp của nó qua phone “Ba, Ba! I gotta go! Xin lỗi Ba, it’s an emergency!”... đã làm cho cả gia đình thất ruột và hấn nghĩ chắc là đơn vị vừa bị bọn du kích tấn công bất ngờ! Sau này có dịp hấn hỏi thăm thì nó lại nói đó không phải là điều bất thường! Chuyện đối mặt kẻ thù vẫn xảy ra bất cứ ở đâu, bất cứ giờ phút nào vẫn như cơm bữa!

Gia đình rất lấy làm an ủi vì thằng lính vẫn thường xuyên liên lạc về gia đình bằng mọi phương tiện có thể được – internet, Instant Messenger, điện thoại. Nếu trong vòng hai tuần lễ không nghe thấy tin tức của nó là cả nhà cứ trông ngóng, quỳnh quáng lên! Có một dạo thằng con bắt tin rất lâu, gia đình xôn xao, lo lắng, thay nhau viết thư và tin nhắn. Một hôm, trong giờ nghỉ ở lớp học, hấn mở hộp thư và nhận được thư của nó. Hấn vui mừng chi xiếc, đọc ngấu ngiên từng chữ từng câu.

“Ba thương mến, con vô cùng sung sướng để nhận được thư Ba và gia đình. Thư từ của gia đình, cũng như những gói quà thân thương đối với đám lính xa nhà của tụi con bao giờ cũng là món quà vô cùng quý báu. Nhất là những lúc tinh thần và thể chất kiệt quệ! Con nghĩ chắc Ba đã có thừa kinh nghiệm rồi! Con xin lỗi là phương tiện liên lạc ở đây rất khó khăn và thực tế con không có đủ thì giờ! Con luôn luôn nhớ nghĩ đến Ba Mẹ và gia đình kể cả trong giấc ngủ hiếm hoi! Hôm nay con ‘ăn gian giờ’ để viết thư này cho Ba Mẹ và gia đình.

Đời sống và sinh hoạt hàng ngày ở đây, Iraq, thật tình con không biết bắt đầu từ đâu và dĩ nhiên không thể đi vào chi tiết để bảo toàn bí mật quân sự. Mặc dù mỗi ngày có những việc nhất định của một quân nhân chiến đấu phải làm, nhưng cũng rất nhiều công việc cá biệt rất bề bộn và căng thẳng, khó có thể diễn đạt bằng lời nói. Dĩ nhiên thời gian ở đây dường như không đủ để làm tất cả những công việc cần thiết. Mỗi ngày đều làm việc cật lực từ 16 đến 20 tiếng đồng hồ; nào là canh phòng cẩn mật, nào là hành quân, thu lượm và phân tích tin tức tình báo, viết tường trình cho sớ, lau chùi vũ khí, tắm rửa, giặt giũ, ăn uống gấp gáp... nếu ngày nào con ngủ được 5 tiếng đồng hồ, dù với những cơn ác mộng, thì đó là niềm hạnh phúc vô biên! Mọi người phải tìm cách làm việc và làm việc để tránh áp lực và căng thẳng.

Cuộc sống không hào nhoáng, không nổi bật như mọi người tưởng đâu, nếu không nói có nhiều lúc cảm thấy trống trải, mệt mỏi lẫn bi quan! Dù vậy, Ba đừng hiểu lầm con. Con bao giờ cũng muốn chu toàn trách nhiệm và nỗ lực phấn đấu để làm việc cần làm và giữ vững tinh thần để tin rằng binh sĩ và quân đội Hoa Kỳ đang tận lực giúp nhân dân Iraq có được tự do, no ấm; giúp đất nước Iraq văn minh hòa bình trong an ninh trật tự và thịnh vượng! Mặc dù trong thực tế, đôi khi rất khó để lạc quan vì trong dân chúng không rõ bạn thù và một số người trong chúng con cũng có những hành động cầu thả vô trách nhiệm! Trong mọi tình huống, điều con có thể nói một cách an toàn là những kinh nghiệm trải qua đã làm cho con cay đắng và một chút ngò vức (all in all, I can safely say that the whole experience has

made me bitter and a bit of a cynic). Con hứa sẽ tìm cách gọi điện thoại cho Ba Mẹ. Con rất vui mừng sống sót, mà con chắc Ba Mẹ cũng vậy (!), vì con mới được biết là tất cả quân nhân đang phục vụ trên chiến trường Iraq bị triển hạn thêm ba tháng! Vậy mà trước lúc lên đường thượng cấp còn đồng ý hứa hẹn ‘chúng tôi bảo đảm thời gian phục vụ chiến trường của các bạn không quá một năm’. Bây giờ con đã biết là không nên tin tưởng những gì người ta hứa hẹn, chỉ có thể biết chắc khi việc đó đã xảy ra rồi! Nhưng Ba ơi! Ba cũng biết rồi ‘người ta không sợ thua trận chiến quân sự ở đây mà chỉ sợ thua trận chiến bên nhà!’ Hay nói khác hơn, quân đội Hoa Kỳ không thể nào thua trên chiến trường mà chỉ sợ thua từ trong hậu tuyến! Truyền thông báo chí chỉ thổi phồng những điều bất lợi trong khi có quá nhiều thành quả thì không thấy nhắc đến!

Ba ơi con rất nhớ Ba Mẹ và các em mỗi ngày. Con hy vọng sẽ được về phép thăm gia đình sớm. Ba Mẹ đừng quá lo cho con vì ở đây tại con phải ngủ với đôi mắt mở rộng và không khi nào ra khỏi cổng nếu không cùng đi với đơn vị có trang bị hỏa lực hung hậu cả!

Thằng lính.

Con ơi! Con có biết những điều con viết trong thư của con là những thực tế oan nghiệt, phũ phàng cho đất nước của Ba hơn ba mươi hai năm về trước không!?

Nhớ mùa lễ Tạ Ơn năm trước, gia đình hẳn nhận được một đoạn phim ngắn của thằng lính qua “youtube”. Không nói thì ai cũng biết là gia đình cảm kích biết bao khi thấy được đứa con thân yêu qua video webcam. Không biết vì bản tính hèn của nó hay hoàn cảnh không cho

phép nên nó chỉ nói chuyện bằng cách viết từng hàng chữ trên giấy cứng. Mỗi bản nó chiếu đủ giờ cho đọc rồi thay ngay bản khác. Từng bản lần lượt: “Con chào Ba Mẹ và gia đình”, “Con vẫn khỏe”, “happy thanksgiving Ba Mẹ và các em”, “con biết nhà mình sắp ăn gà tây”, “Con chỉ nhớ món ăn của Mẹ nấu”, “con nhớ cơm nóng dẻo của người Việt”, “bây giờ là 2g sáng, mọi người đang ngủ”, “chỉ có lúc này con mới có giờ”, “thời tiết ở đây rất nóng”, “nghe nói mùa hè có thể hơn 120°F”, “quân phục và thiết bị nặng phải mang suốt ngày”, “con chỉ mới vừa thay quần áo”, “con phải đi ngủ ngay bây giờ”, “con chào Ba Mẹ và các em”, “chúc mọi người bình an”, “thằng lính”. Xong nó nhe răng cười, làm mấy cử chỉ hề rồi biến mất! Cả gia đình ngồi lặng đi một lúc lâu khá lâu vì vẫn còn xúc động về những câu viết của thằng lính. Và đó là lần duy nhất gia đình nhìn được mặt nó kể từ ngày ra đi! Trông nó gầy rạc, mặt rám nắng nhưng dáng vẻ khỏe mạnh cũng yên lòng.

Ngày vui bao giờ cũng qua mau! Quay qua quay lại đã hết một tuần! Thật sự những ngày qua thời gian đi như bay! Những tiếng nói cười rộn rã của lũ trẻ, sự lui tới tấp nập của bạn bè thằng lính cho hẳn sống lại những cảm giác năm xưa những lần về phép! Hẳn mỉm cười và có chút ân hận là “năm xưa” hẳn đã tệ quá so với thằng lính bây giờ! Những lần hẳn đi phép thường là đàn đúm với bạn bè, sáng say chiều xỉn đã làm buồn lòng không ít cho cha mẹ, anh em! Hẳn hay so sánh hai môi trường, hai hoàn cảnh, hai thể hệ để tự an ủi phần nào. Cuối tuần lễ đầu tiên là đám cưới của Jason White, bạn thân của thằng lính và cũng là võ sinh cũ của hẳn. Tụi nó đã quen nhau từ thời trung học đệ nhất cấp. Jason đang là giảng sư đại học Rice và cô vợ

sắp cưới lại là con của một người Việt Nam gốc Trung Hoa, là một bác sĩ trong tương lai rất gần. Cô dâu không nói được tiếng Việt trong khi Ba Mẹ cô ấy nói rất sành sỏi! Mãi sau ngày cưới hẳn mới biết là chúng đã ước hẹn với nhau, thằng lính sẽ làm phụ rể chính và đám cưới sẽ xảy ra khi thằng lính về phép. Vì là chỗ thân tình nên gia đình hẳn cùng với thằng con tát bật với đám cưới như một phần tử của gia đình. Bạn bè của chúng, một số lại là võ sinh cũ hơn mười năm qua, hoặc là những đứa đã nhiều lần lui tới nhà hẳn, nên buổi tiệc cưới của Jason cho hẳn cái cảm nhận thân tình trong không khí tung bừng và vui nhộn. Đã lâu lắm hẳn không uống được nhiều rượu như buổi tối hôm đó, hẳn cụng ly liên tục với đám trẻ. Có lẽ chúng nó rất ngạc nhiên để thấy được phía bên kia của một võ sư nghiêm khắc! Trong lúc mọi người chúc tụng Jason, hẳn tới bên thằng lính định hỏi bao giờ tới phiên con; thằng lính dường như đã cảm nhận nên cười nói:

- Ba, I know what you're gonna tell me but don't even think about it! (con biết Ba sắp nói với con điều gì nhưng chớ có nghĩ đến điều đó Ba ơi!)

Những ngày kế tiếp lũ chúng nó kéo nhau đi biển sớm, đi café khuya, đi ăn chỗ này, đi tiệc tùng chỗ khác. Vợ chồng hẳn không tham dự vào những cuộc vui bên ngoài vì muốn chúng nó có dịp chơi đùa với nhau thoải mái. Những lúc nó ở nhà trò chuyện với hẳn, hẳn đều muốn hỏi những sinh hoạt hàng ngày của nó ra sao nhưng đều bị từ chối một cách khéo léo. Sau vài ba lần như vậy, thằng lính nói:

- Ba ơi con muốn có hai tuần nghỉ phép thật an bình với gia đình và bè bạn; chuyện chiến trường con đã dứt khoát bỏ lại sau lưng một

khi con ngồi được trên phi cơ đi phép. Có điều này con muốn nói cho Ba biết trước để Ba chuẩn bị tinh thần, và chỉ nói cho Ba thôi! Theo lịch trình đơn vị của con sẽ trở về Mỹ vào tháng giêng 2008; và sẽ phải lên đường đi chiến trường Afghanistan, sau khi nghỉ ngơi sáu tháng! Mỗi lần đi như vậy ít nhất là một năm! Kỳ hạn giải ngũ của con vào tháng 11, 2008! Như vậy, ít nhất con còn phải ở trong quân đội cho đến khi hoàn thành đợt chuyển quân thứ hai!

Rồi thằng lính bật cười nói tiếp:

- Quân đội đã tốn khá nhiều tiền và công sức huấn luyện cho ngành nghề của con thì làm sao con được giải ngũ dễ dàng vậy Ba há! Con đã dự định vào tháng 11 năm sau, khi ra khỏi quân đội, con sẽ tiếp tục việc học cùng với Bảo-Quốc; hai anh em cùng học với nhau, con chắc sẽ có kết quả tốt sớm hơn dự định... nhưng bây giờ mọi toan tính chắc phải hoãn lại thêm một thời gian nữa, nếu không có gì thay đổi khác hơn!

Hắn giật mình tỉnh giấc bởi những tiếng động và tiếng nói cười của lũ con và bạn bè của chúng. Đêm qua hắn đi ngủ rất muộn mà chúng nó vẫn còn thức chơi games với nhau. Wow! 3 đứa con và 6 đứa bạn thi nhau thức đêm! Thỉnh thoảng những trận cười bất chợt trong đêm làm hắn choàng tỉnh giấc để sung sướng biết rằng thằng lính của hắn vẫn đang an toàn trong tình thương yêu của gia đình và bè bạn.

Cũng giống như hai anh chị em con dì không muốn rời tay vào buổi chiều hôm qua khi phải lên phi cơ trở về. Lũ nhỏ như cổ bám víu vào những phút giây cuối cùng của hai tuần lễ nghỉ phép của thằng lính. Cũng như lũ nhỏ, hai tuần qua là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hắn và gia đình. Đêm nào hắn ngủ cũng rất ngon giấc, bữa ăn

nào cũng rất ngon miệng trong tiếng nói cười rôm rả của mọi người!
Hai tuần lễ vụt qua như giấc mơ và sáng nay thằng lính phải lên
đường sớm để trở lại đơn vị ở chiến trường Iraq mù xa!
Sương buổi sáng phủ mờ cả rừng thông Kingwood. Vạn vật vẫn còn
chìm đắm trong giấc ngủ uể oải đầu hạ, kể cả mấy cành hoa điệp
ngậm đầy sương, nhô ra dừng dưng trên lối đậu xe bên hông nhà!
Ba chiếc xe rời chỗ đậu làm lũ đi về hướng phi trường. Hấn lại liên
tưởng đến “những chuyến đi về” năm xưa mà nhớ thương vô vàn về
người cha yêu quý giờ không còn nữa! Lòng buồn bã rưng rưng
nhưng hấn cũng thấy an ủi vì nghĩ đến Mẹ hấn vẫn còn khỏe mạnh
đang sống chung với chú em út chỉ cách gần một giờ lái xe. Trong
thâm tâm hấn gọi thầm “Mẹ ơi con thương Mẹ lắm”! Phải, trong ca
dao tục ngữ Việt Nam có câu: “nuôi con mới biết lòng cha mẹ”. Câu
nói này đâu xa lạ gì với hấn, nếu không nói hấn đã thuộc nằm lòng,
nhất là kể từ lúc thằng lính, đưa con trai lớn, chào đời, vậy mà ngay
lúc này nghe thấm thía vô cùng! Thiếu gì chuyện con người ta đã
biết, đã được dạy nhưng chỉ như con vẹt thuộc lòng câu nói đầu môi,
đợi đến khi chính bản thân trải nghiệm mới thấy ra thì nhiều thứ cũng
đã muộn màng! Thế mới biết kinh nghiệm bản thân bao giờ cũng là
vốn liếng quý báu mà học lực khó có thể thay thế được.
Sau khi gửi xe, tất cả mọi người lục tục theo chân thằng lính vào
phòng soát vé. Nhìn lũ nhỏ đã dượt, mắt đỏ ngầu như có những hạt
sương làm nặng đầu cánh lá, hấn không nghĩ là lũ nhỏ xúc động vì
cảnh kẻ ở người đi mà có lẽ vì thiếu ngủ đêm qua, hay là sự tương
lân với hai đứa em của thằng lính thỉnh thoảng quay đi để dấu những
giọt chia ly lăn dài trên má! Những đứa này là bạn thân của thằng
lính và em gái của nó từ thời trung học cho đến giờ, cả nam lẫn nữ.

Nhóm trẻ tuổi trước mắt, trừ thằng con trai út của hấn vừa xong trung học, có đứa đã thành đạt với công việc và địa vị vững vàng trong xã hội; đã là giáo sư đại học nổi tiếng, là những kỹ sư giỏi của các hãng xưởng trong vùng... còn thằng lính thì chọn xông pha lửa đạn... thế mà chúng vẫn có nhau, vẫn rất thân thích với nhau. Nhớ trong dịp sau Tết vừa qua, chúng nó đã cùng nhau mang đến tặng cho vợ chồng hấn chậu hoa lan tươi đẹp kèm theo tấm card viết: “we all thankful and appreciate you both and your family for giving us love and care as your own children ever since” (chúng cháu rất biết ơn và trân quý hai bác cũng như gia đình vì lúc nào cũng thương yêu và đối xử tốt với chúng cháu như con cháu trong nhà).

Hấn nhìn chừng mẹ thằng lính... ô kìa! Đêm qua thấy nàng ngủ say mà sao mắt cũng đỏ hoe! À thì ra nàng vẫn chỉ là một trong những bà mẹ đoan hậu với tấm lòng thương con bao la như biển thái bình! Wow thằng con yêu lại sắp phải xông vào sương gió hiểm nguy, nơi mà bậc làm cha mẹ không thể đặt chân tới, hỏi ai không buồn, không thương, không lo lắng, không bất an! Hấn chợt rung mình rồi tự nguyện rửa vì một ý nghĩ đen tối thoáng hiện trong cái đầu óc trở trăn “biết đâu... biết đâu... trời ơi suy nghĩ gì mà đại dột hết sức, ngu dại hết biết!” Hấn chợt quay qua nhìn con, mở rộng vòng tay ôm chặt thằng lính vào lòng. Hấn thuộc vào dạng người cao ráo mà khi đứng với thằng lính chỉ mới khỏi đầu vai! Ai bảo là dân Việt Nam bé nhỏ! Có lẽ cuộc sống kham khổ quá, thiếu thốn quá nên con người không thể phát triển nổi, thế thôi! Hấn cố gắng nói cười tự nhiên để không vẽ thêm chi tiết vào bức tranh chia ly buồn não ruột. Thằng lính cố ngồi lại với mọi người cho tới giây phút cuối mới vội vã

chạy vào cổng an ninh. Mọi người nhìn theo cho tới khi bóng nó mất hút bên trong trạm kiểm soát. Hấn chờ đợi bàn tay vẫy của thằng lính trước khi không còn nhìn thấy; nhưng không, nó đã không một lần quay nhìn lại! Ai mà không ghét cảnh chia ly! Hấn đứng yên, hệt hững trong khoảng trống mắt mát to lớn! Vừa quay lại đã bắt gặp vòng tay của mẹ nó với đôi mắt mọng nước và câu nói mỏng manh nghe thẳng thốt “con đã đi rồi hả anh”!

Trên đường về buồn tênh! Hai đứa em ngồi băng sau lặng yên không một tiếng nói cười như những ngày qua. Hấn biết mọi người đang buồn lắm như tâm sự của hấn lúc bấy giờ! Hấn cũng nghĩ thằng lính chắc đang cảm thấy cô độc dữ lắm như tâm trạng của hấn trong những ngày tháng năm xưa khi phải trở về đơn vị sau những ngày nghỉ phép ngắn ngủi. Lòng hấn dào dạt niềm thương yêu vô bờ. Thương nhớ mẹ cha, thương cho hấn ở một thời bão nổi, thương cho thằng lính xông pha nơi chiến trường xa lạ!

Về tới nhà thấy nhà trống trải quá! Đứa con trai út rút vào phòng ngủ; vợ hấn và đứa con gái loay hoay một lát lại muốn đi làm. Có lẽ họ không muốn nhìn căn nhà trống vắng chỉ tạo buồn lòng thêm. Trước khi rời nhà vợ hấn còn nói “anh ở nhà an ủi con trai nhỏ nha anh”. Hấn pha ly cà phê phin, để nó rơi từng giọt thánh thót trên chiếc bàn sân sau, dưới chiếc dù che nắng, ngồi lặng ngắm cỏ cây với muôn ngàn hình ảnh những ngày qua để luyến tiếc và xót thương thằng lính! Lòng lại dào dạt tưởng nhớ người cha! Cha ơi! Năm xưa... làm sao cha đã có thể “handled” được sự vắng mặt của ba đứa con trai đầu cùng một lúc trên ba chiến trường hung hiểm khác nhau!? Hấn thật sự ước ao phải chi Ba còn sống, ở bên hấn ngay lúc này, chắc

chấn hấn sẽ sà vào lòng Người như bé thơ để cảm nhận tấm lòng trời biển!

Tản mạn chuyện buồn vui

Trong đời người có lắm chuyện buồn vui! Chuyện buồn vui kể sao cho xiếc, nhưng tôi cũng xin được chia sẻ với mọi người những chuyện xảy ra cho tôi trong mấy ngày hôm nay! Tôi không bao giờ dám than oán bởi vẫn biết “sông có khúc người có lúc”! Dẫu biết rằng “áo quần còn có số, hướng chi con người”, chuyện hên xui may rủi trên đời không thiếu gì! Tôi tin tưởng “trời kêu ai người đó dạ”, chỉ là khi ông trời các có kêu đến tên mình, tôi sẽ giả vờ như chưa hề nghe thấy!

Kể từ khi bị thôi việc ở công ty điện toán HP, vì cảm nhận cái ngành chuyên môn đầy bạc bẽo “Commercial Desktop Technical Support Engineer” của mình không còn chỗ đứng trong cái thế giới cạnh tranh xả láng này, mà đã “ôm cầm sang thuyền Ấn Độ”, tôi mở trường dạy võ. Tất cả những lớp dạy đều vào buổi chiều tối. Ban ngày tôi có khá nhiều thì giờ rảnh rỗi, khi thì nhận dạy thế (Substitute Teacher) ở các trường Trung học, khi thì làm việc cộng đồng. Ăn cơm nhà vác và đánh bóng ngựa voi. Khi thì văn thơ, lúc lại hội hè! Những nhiều

nhường này cũng làm tôi tất bật. Sợ tôi “ở không sinh chuyện” nên “nhà tôi” – my house/my wife - khuyến khích tôi tiếp tục như thế để bớt thấy trống vắng khi số tuổi chưa kịp già! Vâng, tôi quyết định không thêm già mặc dù tôi vẫn biết đang nhích dần trong hàng đi về hướng mặt trời lặn! Lòng tôi sẵn sàng bao dung, độ lượng cho những ai muốn chen lấn, cắt hàng phía trước mặt tôi. Tôi cũng dự định khi tới gần đầu “cầu định mệnh”, sẽ rất lịch sự tránh đường quanh lại khúc sau!

Sở dĩ tôi chọn nghề dạy học vì biết rằng “đang dạy gọi là còn dạy, hết dạy sợ bị mất... mất”! Đi “dạy thế” mới đầu cũng vui, nhất là dạy môn mình thích. Dạy các lớp 6, lớp 8 còn có uy nhưng gặp những lớp 11, 12 ở khu trường nhiều Mỹ đen và Mễ thì nản ơ là nản! Ở trường võ, học trò kỷ luật nghiêm minh bao nhiêu thì ở đây trái ngược hoàn toàn. Lũ học trò những lớp này, con trai đứa nào cũng cao to như con bò mộng, ăn nói bất kể, chửi thề xoành xoạch! Con gái thì đỏng dắn ra phéch, áo quần “nghèo nàn”, rách chỗ này, thiếu vải chỗ kia. Mỗi lần chúng vào lớp thì đứa nào cũng cell phone, cũng gương, cũng lược! Đôi khi chúng còn ôm nhau xà nẹo trước mặt thầy; thầy có la rầy cũng vô dụng, thầy nói thầy nghe! Đôi khi có đứa còn nhảy lên bàn thầy ngồi, head phone hai bên tai, ipod trên tay nhún nhún giựt giựt như khỉ mắc phong, thiết không ra cái thể thống gì hết! Thầy giảng bài cứ giảng, trò ngồi đẩu lảo như không! Thầy tự hỏi những học trò như thế này mai một trưởng thành sẽ đi về đâu! Tôi chợt hiểu ra tại sao nước Mỹ có rất nhiều găm cầu và ngửi tư đèn xanh đèn đỏ! Nghĩ lại thời học trò xưa kia của mình, của bạn bè trang lứa mà thấy thương mến vô vàn!

Đùng một cái cơn bão Katrina kéo tới! Bà con người Việt, bạn bè bên

New Orleans tay xách nách mang, hót ha hót hải chạy về! Ai có người thân thì ở tạm nhà người thân; ai có bạn bè trú ngụ với bạn bè; ai không có, hoặc không liên lạc được thì xông vô khách sạn nếu có sẵn một số tiền trong túi, nếu không thì nằm la liệt trong khu chợ Hongkong Mall, đường Bellaire; hoặc các chùa chiền, nhà thờ vùng Southwest Houston. Những nơi tạm trú to lớn như Georg R. Brown Convention Center dưới phố, hoặc sân Football Reliant chất chứa cả mấy chục ngàn người; vì thế cũng xảy ra lắm chuyện bi hài và vô cùng hỗn tạp lẫn hiểm nguy; thôi thì người Việt sống trong lòng người Việt an toàn hơn.

Giữa lúc dân Houston đang nỗ lực cứu giúp nạn nhân bão Katrina, bão Rita lại hung hăng xông vào vùng Vịnh Mexico! Ôi cái kinh nghiệm đau thương của Katrina qua giới truyền thông Texas, dân Houston và các vùng lân cận, nhất là các vùng bờ Vịnh, bàng hoàng hoảng hốt bồng bế nhau chạy về phương Bắc làm nghẽn tất cả mọi lối ra. Mẹ tôi và các gia đình các em sống gần Galveston nên cũng chạy theo đoàn xe lũ lượt trên đường xa lộ xuyên bang North 45 và Freeway North 59. Tôi nghĩ tôi liều lĩnh có thừa nhưng rốt cuộc cũng gần như hoảng hốt, muốn chạy nhưng không biết chạy cách nào vì tất cả con lộ tiến về phía Bắc đều kẹt cứng những xe và người! Hàng ngày, hàng giờ mỗi mắt ngồi trước đài truyền hình, ngẩn ngơ âu lo trên các làn sóng phát thanh Việt Mỹ để theo dõi tin tức với bao nhiêu thảm cảnh xảy ra trên đường; phần tiếp tục liên lạc với Mẹ và các em. Sau 11 tiếng đồng hồ vượt qua quãng đường 42 dặm, Mẹ tôi và các em, các cháu bé tí xuất hiện trong vóc dáng hốc hác, xanh xao vàng vọt trước cửa nhà tôi! Tôi nghiệp Mẹ tôi phải đứng lại một lúc anh em tôi mới diu vào nhà được! Ôi nỗi mừng vui có khác nào

những ngày chạy giặc năm xưa! Thế là mọi người quyết định không chạy đâu nữa cả! Cũng may ông trời độ lượng cho dân Houston và các vùng lân cận nên bão Rita giảm hẳn tốc độ và đổ vào Beaumont và Port Arthur thay vì Galveston! Gần chục ngày sau mọi người mới lục tục trở về chốn cũ, cùng nhau thu dọn chiến trường!

Phản đang chán ngấy cảnh “thầy trò thời đại”, phần lại ham vui giống như chính hiệu con nhà hăng xăng, thích chạy lui chạy tới; tôi tình nguyện làm việc tại một cơ quan thiện nguyện lo việc cứu giúp nạn nhân của hai cơn bão hiện đang còn sống rải rác khắp vùng. Càng đi sâu vào trong chương trình tôi càng gặp phải những điều chướng tai gai mắt! Sau vài tháng làm việc không ngừng nghỉ, cuối cùng tôi đã phải đầu hàng, phải mất hết bình tĩnh để chào thua và trả lại những rác rưởi về cho đại dương hung hiểm!

Buổi sáng vào sở làm - Vâng sở làm, dù chỉ là sở làm thiện nguyện – người ta hô hào, giương cao khẩu hiệu “chương trình giúp nạn nhân lánh bão ổn định cuộc sống”! Nghe rất cao thượng, rất tình người! Thực chất là có quá nhiều việc, nhiều người không nhằm phục vụ cho những khẩu hiệu đã cố tình giương cao mà chỉ nhằm phục vụ cho những mưu đồ, lợi lộc riêng tư! Sự làm việc không nhằm tận lòng giúp nạn nhân mà chỉ loanh quanh chơi trò chính trị. Họ cố tìm đủ mọi cách để tự đánh bóng mình, để làm vui lòng cấp trên, để cho đủ “con số” theo sự vẽ vờ trong nội dung xin tài trợ!

Hầu hết những người trách nhiệm khi nhận lãnh “project” đều không có những khái niệm việc sẽ làm, không có kế hoạch khả thi, không đi sát với thực tế... chỉ biết thúc đẩy nhân viên vừa làm vừa tự học hỏi để công việc nhanh chóng hơn, hiệu quả hơn! Ví dụ đưa một người

Mỹ trắng từ một phương trời xa lạ, không có một kinh nghiệm nào về văn hóa, tập quán người Việt, về Houston để giữ vai trò phục vụ nạn nhân người Việt đang cư ngụ trong thành phố! Ví dụ như đưa một cô tóc vàng vừa xong đại học lãnh trách nhiệm giao tiếp với Cộng đồng Việt Nam trong chương trình tìm kiếm cho đủ “con số” nạn nhân Á châu đang sống rải rác trong lòng thành phố! Chưa kể tới những lung củng trong chương trình của các sắc dân khác. Lý do “cấp trên” đặc biệt qua tâm đến người Việt Nam vì sự đóng góp tích cực và to tát của cộng đồng người Việt khắp nơi trong các vụ thiên tai vừa qua và số nạn nhân người Việt lánh nạn qua hai vụ bão rất đông ở những ngày đầu tiên. Thực tế số nạn nhân người Việt dự định ở lại Houston không nhiều. Các cha, các anh trong gia đình thường chạy đi chạy về vùng bão lụt để lo sửa chữa nhà cửa, lo dọn về chốn cũ. Các bà, các chị trong khi chờ đợi thì học nghề, học sử dụng máy điện toán, học tiếng Mỹ, hoặc lung kiếm những sự trợ giúp thức tế. Chưa có người Việt Nam nào than oán chính quyền, kêu gọi biểu tình, trách cứ dân cư sở tại! Nội cái chuyện tổ chức Đại Hội Mừng Xuân Bính Tuất ở Khu Vực Sâu vừa rồi cũng đã gây sự ngưỡng phục và kính nể của chính phủ và các sắc dân khác! (Khu Versaille, nơi dân Việt sống đông đúc nhất Louisianna, vùng thiệt hại nặng nề nhất, ít có bảo hiểm tàu bè, nhà cửa, đồ đạc trong nhà)

Tôi đã cố gắng hết sức để giúp họ tìm phương cách khả thi; đã đưa ra những đề nghị thực tế những mong đồng bào mình có thể được nhờ vả phần nào! Càng làm việc với những người thiếu kinh nghiệm, thiếu hiểu biết như thế càng nản chí. Càng giao tiếp với những nông cạn càng ngã lòng! Dường như họ dồn nỗ lực chơi trò chính trị, cố tìm cách “chu toàn” những ràng buộc của cơ quan tài trợ bằng những

phương pháp dễ dàng nhất, có lợi nhất cho họ. Họ dồn hết những trách nhiệm xuống người bên dưới mà không có một sự chỉ đạo nào rõ ràng, mạch lạc! Thay đổi quyết định như chóng chóng, nhảy loi choi trước những đổi thay thực tế như con chim biển đứng trên bờ cát ướt mỗi khi có đợt sóng đập vào bờ!

Tôi rời sở bắt chọt về tới trường để buổi chiều hôm đó biết rằng cả ba đứa học trò học giỏi nhất, dễ thương nhất phải dọn nhà cùng gia đình đi xứ khác! Hơn 30 năm trong nghề, tôi đã có nhiều kinh nghiệm về việc học trò vẫn đến và đi không ước hẹn, mà thường thì những đứa học trò có nhiều triển vọng nhất lại sớm rời trường nhất vì nhiều lý do khác nhau!

Tại sao chẳng biết tại sao

Chẳng biết cách nào, chẳng biết vì đâu!

Buổi tối về tới nhà nghe vợ bảo thằng con đi lính bị thương ở cánh tay trong lúc tập trận! Cũng may là không nặng lắm nhưng khi nghe cũng xót ruột thương con. Tôi liền gọi điện thoại hỏi thăm, nó cười nói với tôi: “Ba don’t worry, I’m alright! Just an accident, bạn con made a mistake, con bị ra nhiều máu nhưng đã much better now!”

Tôi đã trưởng thành trong chiến tranh, đã đối diện với sự sống chết hàng giờ, hàng ngày chưa từng chùn bước nhưng nghĩ tới khi thằng con sẽ phải đi Iraq làm tròn nhiệm vụ quân nhân cũng thấy se lòng!

Tôi gạn hỏi thằng con:

“Bao giờ con đi Iraq?”

“Khoảng tháng 10 sắp tới”

“Ba tưởng dân Iraq đâu có nói tiếng Quan Thoại?”

“.....”. Một khoảng yên lặng, chắc tại thằng con không biết tôi muốn nói gì.

“Thì con được học tiếng Trung Hoa gần hai năm, bây giờ lại biệt phái sang Iraq?”

Thằng con giờ mới hiểu ra cười ha hả trong phone.

“Con đi Iraq có lo không?”

Nó cười nói “Everybody phải do the same mà Ba! It’s a duty, đi lính là phải accept chứ! Nervous đâu có help được gì!”

Nó nói chuyện nửa Việt nửa Mỹ nghe buồn cười như vậy nên tôi cười theo con và cảm thấy bớt lo lắng phần nào qua sự trưởng thành của nó.

“Vậy mới phải chứ, con nhà lính không giống tính cũng giống... oai... của bố chứ”

Hình như tôi nghe có tiếng “hú” của nhà tôi!

Hôm qua vào lại cơ quan bàn giao hết công việc, tôi về thẳng nhà chờ đợi nhà tôi từ sở về để nói lời tiễn biệt! Nhà tôi đã vào sở làm từ 4 giờ sáng để thanh toán công việc tồn đọng trước khi cùng bốn chị em lên đường trở về Việt Nam thăm thầy xưa bạn cũ trong kỳ Đại Hội cựu học sinh nhóm Trường Pháp Việt tổ chức ở Saigon (tôi hay nói đùa là nhà tôi và các chị em ngày xưa học trường “Con Chim” ở Đà Lạt). Tội nghiệp nhà tôi đêm qua đã thức trọn đêm để thu xếp hành lý sau khi lo bữa ăn tối cho gia đình.

Mãi tới bốn giờ chiều nhà tôi mới về đến nhà, rộn ràng với hành lý, giấy tờ để chuẩn bị lên phi trường đi chuyến tám giờ tối; tôi loay hoay giúp cân hành lý và chuẩn bị ra trường dạy lớp sáu giờ. Lời tiễn biệt không nói được suông câu, một vòng tay ôm vội, một nụ hôn giã từ phớt qua, rồi việc ai người ấy tiến hành! Trên đường lái xe ra trường lòng tôi nao nao chùng xuống, tự nhiên thấy trống vắng lạ thường!

Nhà tôi là một người vợ mẫu mực và hiểu biết. Trong suốt khoảng thời gian dài chung sống, tôi không có gì để than phiền về bốn phận, trách nhiệm làm vợ, làm mẹ, làm con dâu, làm chị em dâu trong một đại gia đình người đông kẻ tây vì những chia ly, mất mát nghiệt ngã sau khi Việt Cộng cưỡng chiếm miền Nam! Đây là lần đầu tiên nàng rời xa bố con chúng tôi. Chương trình mấy chị em đi với nhau năm tuần lễ, riêng nhà tôi cắt bớt đi một tuần, nấn ná lại để đưa Mẹ tôi về thăm con cháu còn ở bên nhà. Và cũng sắp đặt để đưa Mẹ tôi trở lại Mỹ. Theo nhà tôi “được cùng bốn chị em trở về chốn xưa lần này là một chuyến đi hằng mong ước!”

Nhà tôi xứng đáng được nghỉ xả hơi sau những tháng năm tận tụy với bốn phận và trách nhiệm. Tôi hỗ trợ chuyển đi của nhà tôi mặc dù trong thâm tâm tôi rất bất an, rất buồn bã, lo lắng! Không bất an lo lắng sao được sau mấy chục năm tùy thuộc vào nhà tôi! Từ việc cơm nước tới con cái một tay nhà tôi đảm nhận một cách vui vẻ. (Nhà tôi cho là tôi rất “vụng về chuyện nội trợ” như rửa bát thì bát vỡ, nước tung toé ra ngoài, tay chân quờ quạng; giặt đồ thì hỏi tới hỏi lui; ẵm con thì con cứ khóc thét từng hồi). Mặc dù bây giờ không phải bận tâm vì con cái nhưng bốn tuần lễ tới chúng tôi sẽ ăn uống làm sao đây! Nơi chúng tôi ở lại cách xa khu phố, hàng quán Việt Nam hàng tiếng đồng hồ lái xe! Con gái tôi được mẹ nuông chiều, lúc còn đi học chỉ biết sách vở trường lớp, sinh hoạt xã hội; bây giờ đi làm chỉ biết việc sở và các công tác thiện nguyện; việc bếp núc kể như pha, cùng lắm chỉ biết nấu món macaroni and cheese, và giúp mẹ rửa bát sau buổi cơm tối mỗi ngày. Bố con chúng tôi lo lắng khi mẹ chúng ngỏ lời sẽ đi chơi mấy tuần với các chị em. Bố con bàn luận với nhau là cứ “phớt tỉnh” để cho mẹ đỡ bận tâm kém vui, nhưng trong đầu cứ

hình dung tới những chiếc hamburger nhảy múa... mỗi ngày mà ê ẩm bao tử!

Sáng nay dậy sớm chạy đưa Mẹ tôi ra phi trường đi California trên đường về Việt Nam. Tôi ở cách xa Mẹ tôi khoảng một tiếng đồng hồ lái xe. Sở dĩ Mẹ tôi đi một mình về San Francisco (điểm hẹn với nhà tôi để cùng đi Việt Nam) vì nếu đi cùng chuyến “Frequent Mileage” của nhà tôi thì rất đắt tiền – Frequent Mileage là vé được hãng máy bay tặng sau khi mỗi một người sử dụng phương tiện di chuyển của họ nhiều lần. Trung bình, mỗi người mua vé khoảng hai mươi lần sẽ được tặng một vé với giá trị tương đương.

Mẹ tôi năm nay đã 85 tuổi. Bà cụ vẫn rất minh mẫn và khoẻ mạnh. Sau khi đến Mỹ năm năm, để giúp bảo lãnh mấy đứa con đi theo diện PIP hợp pháp, Mẹ tôi miệt mài học tiếng Mỹ ở hội cao niên dưới phố! Sau thời gian gần một năm, Cụ bắt đầu nói và hiểu được tiếng Mỹ dù nghe rất “ba xí ba tú” nhưng hàng xóm hiểu, ông xe bus hiểu, bà phát thư cũng hiểu. Khi được gọi phỏng vấn quốc tịch, Cụ lại càng miệt mài học mấy chục câu tử bằng tiếng Mỹ. Ngày đi thi chúng tôi lo lắng! Vậy mà Cụ thi đậu ngay lần đầu! Những năm trước Cụ vẫn đi Việt Nam một mình! Bên nhà nào là mợ mả, hương khói ông bà; nào là con cháu; nào là họ hàng, anh chị em. Thế nên mỗi năm Cụ vẫn đi một lần thường vào dịp Tết hay những dịp cúng giỗ lớn. Mẹ tôi rất thích ăn trầu. Cụ nói bà Ngoại tôi đã dạy Cụ đã ăn trầu từ năm 16 tuổi. Năm xưa, khi Cụ mới qua Mỹ đoàn tụ, tôi có thử đề nghị Cụ bỏ trầu vì khó kiếm! Cụ đồng ý... nhưng chỉ được mấy hôm! Nhớ có một lần Cụ về mang trầu cau qua Mỹ, bị bắt phạt ở phi trường Los Angeles, không biết Cụ nói năng làm sao mà họ tha, chỉ bị tịch thu hết Cụ tiếc lắm! Hỏi Cụ làm sao không bị phạt, Cụ nói “nó nói tiếng

Mỹ nó nghe, Mẹ cứ nói tiếng Việt và ra dấu, chắc nó nản lòng nên tha Mẹ”; nói xong Cụ cười ngất! Năm nay Cụ không về thăm vào dịp Tết Nguyên Đán vì sửa khoẻ không cho phép. Cụ đã tính cuối năm nay sẽ đi nhưng khi nghe nhà tôi đi, Cụ thay đổi ý định liền, mặc dù Cụ biết là sẽ phải đi một mình tới San Francisco.

Tôi đưa Mẹ tôi ra phi trường và xin được tiễn Cụ ra tận cổng phi cơ vì Cụ đi đứng khó khăn. Tôi xin cho Cụ được ngồi xe lăn vì khoảng đường ra phi cơ rất xa. Khi người phục vụ đẩy xe Cụ gần khuất qua làn cửa, Cụ còn cố quay lại dặn tôi ăn uống đàng hoàng! Vâng, Mẹ tôi vẫn xem anh chị em chúng tôi như con nít. Mỗi cuối tuần chúng tôi tụ họp về bên Cụ, Cụ vẫn tát bật, lăng xăng trong bếp với mấy mợ con dâu và một O con gái; chúng tôi nói cách nào cũng không thay đổi được, riết rồi quen luôn. Khi ngồi vào bàn ăn, Cụ hay gấp miếng này, múc miếng khác bỏ vào từng chén cho mấy thằng con trai! Nhà tôi các cô nói “Mẹ đối xử không công bình, sao Mẹ không gấp cho mấy con dâu”, Mẹ chỉ cười nói “Mẹ chỉ làm giúp các con dâu thôi mà”!

Chúng tôi có một lũ anh em trai, vài đứa em gái. Thế nhưng bao năm thăng trầm của gia đình Ba Mẹ tôi đều có các cô em dự phần. Lũ con trai chúng tôi hết đi học lại đi lính. Đứa nào còn nhỏ thì ở với gia đình một thời gian rồi cũng được Ba Mẹ tôi cho đi học xa, vì gia đình Ba Mẹ tôi ở một quận lỵ nhỏ. Có lẽ vì ít được ở gần Ba Mẹ nên lũ chúng tôi lúc nào cũng được cưng chiều. Hơn nữa, xưa kia Ba Mẹ tôi quan niệm con gái không cần học nhiều nên các cô cứ mãi loanh quanh với hai Cụ. Tôi tự nghĩ, phong tục Á Đông thường trọng nam khinh nữ; nhà nào cũng mong có con trai để nối dõi tông đường... thật là bất công! Vì nhan nhản trước mắt, qua thời gian chiến tranh, và cả

ngay trên đất nước văn minh này... thường người gần gũi nhất, khổ cực nhất, lo cho Ba Mẹ nhiều nhất lại là con gái. Như các em gái tôi chẳng hạn; hai đứa đã cùng Ba Mẹ tôi trôi nổi suốt cuộc đời, cùng Ba Mẹ tôi chạy giặc bao lần; qua bao nhiêu hoạn nạn gia đình đều do các cô gánh vác, ngay cả lần Ba tôi nằm xuống; trong khi lũ con trai chúng tôi kẻ đông người tây, hoặc đi học xa nhà hoặc mãi mê chinh chiến; rồi đưa ở trong tù, đưa chạy sang Mỹ khi giặc về! Tôi đã mãi mê trong chiến trận, không về thăm được gia đình gần hai năm sau cùng vì chiến trận mỗi ngày thêm khốc liệt. Thế rồi miền Nam bị cưỡng chiếm và tôi lưu lạc quê người suốt mấy mươi năm! Khi hay hung tin Ba tôi nằm xuống, tôi đã không thể về để được nhìn mặt người Cha yêu quý lần cuối! Như vậy là tôi đã không thấy mặt Ba tôi gần 17 năm dài trước khi Người nhắm mắt lìa đời!

Bây giờ gần 12 giờ khuya. Mấy đứa con đã an giấc nồng. Tôi ngồi trong phòng một mình, rất tĩnh lặng. Ngó qua vuông cửa sổ, dưới ánh đèn đường vàng vọt, cỏ cây cũng yên tĩnh lạ thường. Tôi quay lại nhìn lên bàn thờ, nhìn rất kỹ vào bức hình của Ba tôi! Râu tóc Người bạc phơ, đôi mắt như đang lung linh soi rọi tấm lòng tôi buồn bã! Tôi bỗng giật mình... vì vài ngày nữa đã là ngày giỗ thứ 17 của Ba tôi! Tôi đứng lên thắp nhang lên bàn thờ Phật, bàn thờ Ba và các anh tôi. Trong lòng thành khẩn nguyện cầu, xin cho Mẹ và nhà tôi đi đường bình an, sức khỏe tốt lành, đi tới nơi về tới chốn. Quay lại bàn viết, lật bài thơ cũ đã viết cho Ba tôi năm nào, vừa đọc lại vừa rưng rưng trong lòng với nhớ thương vời vợi!

Tiến con đi chiến trường Iraq

Đang lái xe, suy nghĩ mông lung trên đường từ nhà đến trường; tiếng reng của cell phone làm tôi giật mình, rung tay lái:

- Ba ơi Ba, con là PQ đây!

Tôi vui mừng nghe tiếng nói của đứa con xa mặc dù nó mới về phép mấy tuần trước đây để dự đám cưới của chú em trai họ dì cậu của nó. Con cái mặc dù bao lớn, người làm cha mẹ vẫn thấy chúng trẻ thơ, cần được săn sóc:

- Con khỏe không?

- Dạ thưa Ba con rất khỏe, con có võ mà, con là Lục quân mà!

Nó cười thành tiếng làm tôi cũng cười theo. Nó thường trả lời chúng tôi như vậy mỗi khi được hỏi về tình trạng sức khỏe. Nó có tính khôi hài giống tôi, theo lời mẹ nó nói. Cũng theo mẹ nó, như bất cứ bà mẹ nào trên cõi đời này, cái thói hư tật xấu gì của con cũng giống bố; ví dụ như cái tính ham bạn, mê chơi, hút thuốc, uống rượu của nó...

- Con gọi thăm Ba hay có chuyện gì không con?

- Dạ cả hai!

- Chuyện gì quan trọng không con?

- Dạ con đang làm giấy tờ để đi Iraq! Có một cái form cần quyết định của Ba trước khi con đi. Câu hỏi là nếu con bị tử nạn, Ba muốn gia

đình tự lo việc chôn cất cho con hay để cho Quân đội sắp đặt theo truyền thống của họ?

Tôi ghen ngào, thẳng thốt! Như có ai vừa đâm sâu một mũi nhọn vào tim dù biết đây chỉ là hình thức giấy tờ tự nhiên. Vậy mà tôi vẫn xúc động, ngay cả lúc này ngồi viết ra những lời đối thoại với con. Dù tôi cũng đã từng sống trên bờ sinh tử trong cuộc chiến năm xưa; dù biết trước sau gì con tôi cũng tham dự chiến trường Iraq, vậy mà tôi cứ lo, cứ buồn. Bạn bè vẫn hỏi tôi có lo lắng gì khi con đi Iraq, tôi vẫn nói dối một cách tỉnh bơ "lo thì được cái gì, cho con đi lính thì phải chấp nhận"... nào là mình đã ở trong lòng cuộc chiến năm xưa, thô bạo hơn, khốc liệt hơn mà mình đâu có sợ!!! Nói chỉ để giữ vững tinh thần cho mẹ và các em nó, che lấp những nỗi lo sợ ám ảnh của một người cha trước mặt mọi người, chứ làm sao an tâm cho được!

Chẳng thà chính mình tham dự còn đỡ lo hơn. Tôi chạnh lòng nghĩ tới cha tôi cứ mỗi lần loay hoay trong trách nhiệm làm cha, tôi lại nghĩ đến người! Tôi chỉ có một đứa con đi quân đội, trong khi Ba Mẹ tôi có tới ba người và hai đứa ở tuổi động viên! Tôi nhớ thương Ba Mẹ tôi quá đời! Nhớ những năm còn đi học, hai anh tôi trong quân ngũ; tôi đã nhiều lần thấy sự âu lo của Ba Mẹ tôi mỗi khi nghe tin qua đài phát thanh cho biết có đụng trận ở những nơi các anh tôi trú đóng. Nhất là Ba tôi. Bao giờ Người cũng tỏ ra cứng rắn với tinh thần chịu đựng và chấp nhận. Thế nhưng, giữa những đêm thâu tôi tình cờ bắt gặp Người ngồi hút thuốc ngoài hiên, mắt nhìn mông lung về hướng trời xa với những tiếng thở dài đầy áp âu lo, với bao nỗi băn khoăn, trăn trở.

- Ba! Ba có nghe con nói gì không Ba?

- À, Ba... Ba... Ba cũng không biết nữa tôi ngập ngừng trả lời, trong

khi đầu óc như tê điếng trong nỗi muộn phiền.

- Chỉ có một trong hai chọn lựa; hoặc gia đình tự lo hay là Quân Đội họ lo hết!

- Ba không biết Mẹ con muốn sao, theo Ba thì Ba muốn...

Trong đầu óc tôi chớp nhoáng những ý nghĩ đen tối... nếu nhớ con mình... một ngày nào đó... ôi kinh khủng quá... làm sao đây? Làm sao đây? Mình phải tự lo cho con mình chứ, mình phải được nhìn thấy nó... lần cuối cùng chứ!

- Ba nghĩ thôi hay là để gia đình lo!?

- Ba quyết định vậy hử Ba?

- Ba thật sự không biết nữa con à! Con có thể chờ hỏi ý kiến Mẹ được không? - Tôi ghen ngào như đang muốn khóc!

- Ba chờ con một chút để con hỏi Sergeant của con có thể có quyết định sau được không nha Ba?

- Ừ con hỏi thử và Ba gọi Mẹ con hỏi ý kiến, rồi lát nữa Ba gọi lại cho con?

- Dạ Ba!

Tôi cúp máy mà lòng vẫn băng khuâng! Tôi gọi nhà tôi ở sở làm, thuật lại cuộc điện đàm giữa hai cha con. Nhà tôi nói ngay rằng đâu có gì để phải suy nghĩ, nếu con có hy sinh trong công vụ thì hãy để quân đội họ lo chứ mình biết gì mà lo! Tôi muốn chia sẻ với nhà tôi những băn khoăn, những xúc cảm mà tôi đang có, nhưng lại thôi vì tôi phải cố gắng hành xử vai trò trụ cột gia đình. Bỗng nhiên tôi có sự so sánh "cách sống, cách suy nghĩ" giữa Ba Mẹ tôi và vợ chồng tôi... tính tình nhà tôi chẳng khác mấy với Mẹ tôi, có nghĩa là cả hai đều cứng rắn hơn chồng! Tôi lại thở ra chấp nhận, có lẽ ông trời sắp đặt để người này hỗ trợ người kia trong cuộc sống chung! Tôi gọi lại

cho thằng lính với quyết định là để cho quân đội lo, và hỏi nó bao giờ nó lên đường.

- Con không nói cho gia đình biết được vì sự bảo mật của quân đội!

- Vậy làm sao Ba Mẹ và các em biết lúc nào lên thăm và tiễn chân con?

- Ba Mẹ với các em đâu cần phải đi vất vả vì con cũng mới về thăm nhà hơn nửa tháng trước!

- Nhưng... các em muốn thăm con trước khi con lên đường vì con đi cả năm dài mới về kia mà!

- Nếu vậy, theo con nghĩ, Ba Mẹ và các em nên đi Colorado khoảng cuối tháng Chín. Con không thể nói gì hơn được!

- Whoa! Như vậy chỉ còn có hai tuần lễ nữa! Nhưng cũng được, Ba quyết định là gia đình sẽ lên thăm con mấy ngày vào tuần lễ cuối tháng Chín. Con sắp xếp trước để có thì giờ chơi với Ba Mẹ và các em mấy hôm.

- Dạ, con chắc là con có thể xin phép được! và chiều nay con sẽ email hướng dẫn để Ba Mẹ biết đường tới căn cứ của con.

*

Mùa thu Colorado tuyệt đẹp! Xa lộ xuyên bang 25 Bắc Nam ngoằn ngoèo, nối liền thành phố Denver với căn cứ Lục Quân Fort Carson ở Colorado Spring. Hơn 100 dặm đường với những núi đồi chập chùng. Có nhiều khu đồi hoặc sườn núi toàn lá vàng! Mùa thu hiển hiện trong buổi sáng ngập đầy hơi lạnh, bầu trời xanh ngắt với vài dải mây trắng lượn lờ trong ánh nắng vàng mong manh như lụa mỏng. Trên đầu những ngọn núi cao đã có tuyết trắng lốm đốm. Trong đầu tôi chợt nhuộm lên một sự so sánh giữa cái oi nồng nóng bức của xứ Houston và hơi lạnh mùa Thu nơi này; giữa cái phẳng lì, thẳng tắp

của đất đai Texas và những đồi núi thơ mộng đang trải dài trong tầm mắt tham lam của tôi. Có lẽ với tâm hồn lãng mạn, với đầu óc mộng mơ tôi thích hợp hơn với cảnh trí nơi đây, ngoại trừ mùa băng tuyết. Tôi đã từng sống một thời gian ngắn ở Tulsa, Oklahoma; ở Nashville, Tennessee... tuyết giá đã khiến tôi chạy thực mạng về miền nắng ấm California như chạy theo tiếng gọi vô hình nào đó để rồi tôi gặp nhà tôi. Rồi dòng đời đưa đẩy, rồi đời sống áo cơm đã khiến cho gia đình chúng tôi trở thành dân cao bồi Houston, Texas hơn một phần mười thế kỷ nay! Vâng, phải dùng chữ "thế kỷ" mới lột tả được hết những nổi thăng trầm của một quãng đời người!

- Ba có cần xem lại bản đồ không Ba, sao chạy xa quá vậy? con gái tôi hỏi.

- Theo bản chỉ dẫn của anh con thì khoảng nửa tiếng nữa sẽ tới căn cứ.

Mặc dù thằng con mới về thăm nhưng cả gia đình ai cũng rất nôn nao để gặp lại nó! Nhất là hai đứa nhỏ - anh em chúng nó rất gắn bó với nhau từ thuở ấu thơ cho đến bây giờ. Một đứa bị la rầy thì hai đứa kia tìm cách bênh vực. Giống như tất cả các anh chị em của mỗi gia đình riêng của chúng tôi, ai cũng sẵn lòng hy sinh cho người khác. Có lẽ nhờ cái gia phong đó nên con cái cũng sống trong nề nếp.

*

Xe dừng ở trạm gác trước cổng vào căn cứ để nhân viên quân cảnh kiểm soát những xe cộ ra vào. Họ yêu cầu tất cả mọi người rời khỏi xe và mở tung tất cả cửa xe, từ đầu máy cho tới những nơi chứa chứa đồ đạc, giấy tờ.

Sau 15 phút khám xét, họ để chúng tôi đi tự do sau lời chỉ dẫn đến

nơi thẳng con trú đóng. Sau khi quanh quẹo hơn 10 phút lái xe, chúng tôi dừng lại trước một trong những dãy chung cư 4 tầng. Thằng con và các bạn, cả nam lẫn nữ, đã chào đón chúng tôi tại bãi đậu xe.

Vừa mở cửa xe, hai đứa nhỏ đã phóng tới ôm chầm lấy anh chúng nó cứ như đã không gặp nhau đến cả năm dài! Tôi chạnh lòng nghĩ tới những ngày tháng sắp tới... một năm dài nó sẽ ở vùng hỏa tuyến với biết bao nhiêu hiểm nguy chờ đợi, bao nhiêu sương gió dạn dày! Tôi chợt bùi ngùi nhớ nghĩ đến chiến trường xưa, nhớ bạn bè kẻ còn người mất, nhớ thương những anh hùng vô danh và gia đình của họ trong cuộc chiến cốt nhục tương tàn, để cuối cùng sảy đàn tan ghé, hàng triệu người phải đau lòng bỏ nước xa quê, sống đời lưu lạc! Tôi cũng xót thương cho mấy chục ngàn lính Mỹ đã nằm xuống trên một quê hương, mà với họ hoàn toàn xa lạ, không có hận thù. Tôi xúc động đến trào nước mắt nên vội quay đi như đang quan sát chung quanh doanh trại cho lòng lắng xuống.

Thấy có vài nữ quân nhân rất trẻ, dáng dấp Á đông, tôi hỏi và thằng con cho biết họ là công dân Mỹ gốc Đại Hàn và Trung Hoa, ở cùng building với nam quân nhân, chỉ khác tầng lầu. Họ cũng sẽ đi Iraq chuyến này. Tôi tự hỏi không biết nam nữ có thể "chung sống hòa bình" ra sao? Nhớ xưa kia trong căn cứ Tân Sơn Nhất cũng có nữ quân nhân nhưng họ được ở một khu riêng biệt, vậy mà cũng có lắm câu chuyện tình lâm ly bi đát! Tôi buột miệng hỏi thằng con:

- Ở chung nam nữ không sợ "rắc rối" sao con?
- Đâu có sao Ba, kỷ luật nghiêm ngặt lắm!
- Yeah right! tôi tỏ vẻ nghi ngờ.
- Con nói thiệt mà!

- Ủ thì Ba... tin con!

Bạn bè thằng con đã tản mác sau lời mời buổi cơm tối với gia đình chúng tôi. Theo đề nghị của thằng con, chúng tôi phải chờ đợi tại chỗ vì không được vào trong cư xá dù chỉ để giúp nó xếp đồ đạc cá nhân, không cần dùng đến, gửi chúng tôi mang về giữ ở nhà. Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, thằng con khệ nệ mang xuống hai vali đầy ắp, và chúng tôi trực chỉ nơi tạm trú. Nơi tạm trú của chúng tôi trong những ngày ở Colorado Spring là ngôi nhà của đứa cháu gái con của một người bạn thân thiết.

*

- Phát à, đơn vị của PQ sắp chuyển quân sang Iraq đầu tháng tới, gia đình tao sẽ đi Colorado thăm nó trước khi nó lên đường, nhân tiện mày cho tao số điện thoại của bé Thảo để tụi tao gọi thăm cháu!

- PQ đi bao lâu vậy?

- Một năm!

- Ủ thì cũng như thằng Hưng, chồng con Thảo, cũng đi cả năm đó mà! Don't worry my man, the situation is not as bad as the media sound like (đừng lo mày ơi, tình hình không tồi tệ như tụi báo chí truyền thông loan tải đâu)!

- Tao biết rồi! Chiến tranh Việt Nam xưa kia cũng thế! Mình thua là do đám giặc ôn này, thua do lũ chính trị ngồi nhà mát ăn bát vàng, nhất là tụi Đảng Dân Chủ gà mái!

- Mày nhắn với PQ là tao gửi lời chúc nó lên đường bình yên!

- Tao sẽ nói lại!

- Ủ, gia đình mày lên đó ở nhà con Thảo cho tiện. Nhà nó cũng gần căn cứ, rộng thênh thang, không có ai khác hơn ngoài nó. Nghe con Thảo nói PQ thỉnh thoảng vẫn đến nhà dùng cơm với chị nó.

- OK, để tao nói chuyện với con bé!

Gọi là con bé nhưng thực ra Thanh Thảo đã có số tuổi của một đời ty nạn. Cuối tháng tư bảy lăm, con bé một tuổi với hai bím tóc dài, đôi má phính và đôi mắt tròn đen, kinh mang khóc suốt mướt, bám chặt mẹ nó chạy xác bác xang bang theo ba rời khỏi cư xá sĩ quan giữa tiếng bom nổ đạn bay từ phía giặc thù! Con bé bây giờ đã là một Tiến sĩ giỏi dang, là vợ của một Trung úy bộ binh, đang mong ngóng nhớ thương chồng từ chiến trường Iraq xa xăm, nơi mà bạn và thù rất khó phân biệt! Thấy hoàn cảnh Thảo tôi càng thương kính những người vợ lính ngày xưa vì ít ra Thảo còn có nhà cửa thơm mát, có công ăn việc làm đàng hoàng và đang sống trong một đất nước giàu mạnh, tự do, an ninh!

Ba của Thanh Thảo với tôi là đôi bạn thân từ những ngày đầu bước chân vào quân ngũ. Chúng tôi cùng vào lính một lượt, cùng quân trường, cùng học sinh ngữ, cùng trường bay, cùng phi đoàn, cùng sở thích đánh bóng chuyền. Khi nó cưới vợ thì tôi làm phù rể... rồi cùng nhau chạy, cùng trại ty nạn, cùng người bảo trợ, cùng có công việc làm đầu tiên trên đất nước này đi làm thợ vịn bán thời gian cho một anh chàng sửa chữa nhà cửa gặp ở nhà thờ ngày Chủ Nhật đầu tiên ra khỏi trại ty nạn - rồi cùng một thời làm nông dân trên nông trại Mỹ nắng cháy da! Chỉ có khác là Phát đã có gia đình còn tôi vẫn lông bông đi đây đi đó một quãng thời gian khá dài! Đã bao lần hợp tan tan hợp, cuối cùng bây giờ lại ở gần nhau! Tôi không biết nó thương tôi bao nhiêu nhưng tôi thương nó như anh em ruột thịt! Tôi thương con bé Thảo vô vàn tại vì nó là hiện thân của bao nỗi thăng trầm trong cuộc sống ly hương của chúng tôi. Mỗi lần nhìn Thảo là đầu óc tôi như cái máy chiếu phim cũ chạy rè rè chiếu lại nhiều khúc phim

đầy rẫy những kỷ niệm cùng những nỗi vui buồn của một thời!
Trước ngày đi Colorado tôi đã gọi điện thoại cho Thanh Thảo và được biết Thảo sẽ về lại Houston dự đám cưới của một người bạn thân trong dịp chúng tôi có mặt ở Colorado Spring; tuy nhiên, Thảo vẫn một mực yêu cầu chúng tôi nên ở nhà của Thảo vì nhà rất rộng, đầy đủ tiện nghi, gần căn cứ rất thích hợp cho không khí sinh hoạt của gia đình, lại không phải tốn kém!

- Bác ở nhà con cũng giúp được cho con một việc quan trọng!
- Việc gì con?
- Bác nhớ giúp mở nước cho sân cỏ mới trồng chung quanh nhà và tưới nước giùm con mấy chậu hoa mới mua!

*

Từ căn cứ chạy về nhà của Thanh Thảo có đến nửa tiếng đồng hồ vậy mà nó nói "gần"! Quãng đường dài hơn mười dặm, từ Xa lộ xuyên bang 25 về phía đông, có nhiều chỉ dấu phát triển mạnh với những building nhiều tầng, những khu shopping to lớn đang được xây cất, nhất là ở những ngã tư đường chính; nhiều khu nhà mới thành hình, rải rác khắp nơi chen lẫn giữa những cánh đồng thênh thang hai bên đường.

Cuối cùng, chúng tôi cũng đã tới nhà Thanh Thảo, một căn nhà rất khang trang còn thơm mùi sơn mới trong một khu subdivision tân lập. Vừa vào trong nhà đã thấy một cái "note" viết tay để trên quầy nhà bếp:

"Kính hai bác, con rất tiếc là con không thể ở lại để đón tiếp hai bác và các em vì đám cưới của một người bạn thân không thể không đi được! Con mong hai bác và các em có được những ngày vui vẻ ở đây. Hai bác coi nhà này như nhà của hai bác. Con vừa mới mua

mấy bộ khăn tắm và vật dụng cần thiết để hai bác và các em sử dụng; đồ ăn trong tủ lạnh, trong nhà bếp là con mua để hai bác và các em dùng. Beer trong tủ lạnh con cũng cố ý mua cho bác trai, không mua thuốc lá vì không muốn khuyến khích bác hút thuốc có hại cho sức khỏe". Cỏ và hoa chung quanh nhà con đã nhờ ông hàng xóm tưới, nếu bác trai sợ bị thất nghiệp thì bác cần thảo luận với ông ấy (vẽ cái mặt cười với một con mắt nheo)! Con chỉ nhờ bác chăm sóc mấy chậu hoa trong nhà. Chúc hai bác và các em luôn vui vẻ.

Con Thảo

Đọc xong cái note, chúng tôi rất lấy làm cảm động về sự chu đáo của cháu, thấy càng thương mến con bé vô vàn! Nhà cửa rất gọn gang, ngăn nắp. Cách trưng bày tuy đơn giản nhưng rất nghệ thuật. Tôi ngỏ ý khen thì PQ nói là nó có góp phần ý kiến.

Sau những thảo luận về buổi cơm chiều với các con, chúng tôi quyết định ở nhà để các cháu có những giờ phút thoải mái và tự nhiên với nhau hơn. Xong buổi cơm tối, chúng nó kéo hết về nhà rất đông có tới bốn nữ quân nhân trong bọn - và bày ra những trò chơi tập thể và uống bia xả láng. Cái hoạt cảnh này nhắc tôi nhớ tới bạn bè của một thời quân ngũ năm xưa! Mãi đến khuya cả bọn mới tan hàng và hẹn gặp nhau sớm sáng hôm sau. Một số đông ra về chỉ còn vài đứa ngủ lại, nằm rải rác quanh phòng khách.

Buổi sáng tôi thúc giục các cháu dậy sớm để chuẩn bị cho những dự định hôm nay. Khi xong buổi ăn sáng, PQ và bạn bè liên tục thảo luận với nhau qua điện thoại cầm tay về những sinh hoạt hôm nay, trong khi tôi ra ngoài mở nước tưới cây cỏ. Ông hàng xóm đến bên tôi nói chuyện, hỏi tôi có phải là uncle của chủ nhà hay không. Ông

nói là ông qua dự định tưới cỏ giùm nhưng thấy tôi đã làm. Ông là một trung niên da trắng, nói chuyện rất thân mật, và luôn miệng khen ngợi Thảo làm tôi cũng thấy hãnh diện trong lòng.

Sau khi tôi vào nhà ăn sáng cùng gia đình một lúc khá lâu thì một số bạn bè của PQ cũng lục tục kéo tới, số khác thì hẹn ở đầu đường xa lộ 25. Lúc mọi người lên xe, tôi nhìn đồng hồ thấy gần 12g trưa!!!

Chúng tôi dành mọi ưu tiên cho PQ để mong nó, bạn bè, và các em có cơ hội vui chơi với nhau trong khoảng thời gian ở đây, nên không có bất cứ một ý kiến nào dù nó vẫn muốn chúng tôi ngỏ ý. Cuối cùng thì chúng nó quyết định đi Denver chơi ở Six Flagg Park.

Bốn chiếc xe chạt ních người nối đuôi nhau chạy suốt quãng đường gần một trăm dặm! Đến nơi thì đã gần hai giờ chiều! Tôi đề nghị với nhà tôi là thả chúng nó xuống đi chơi với nhau còn mình đi thăm phố xá, khi nào xong chúng nó gọi cho mình quay lại đón. Tôi điện thoại cho Nguyễn Mai, Nguyễn Minh Hoàng, Đoàn Sáu... những thằng bạn một thời sinh tử với nhau lâu ngày chưa gặp lại, nhưng rất tiếc người thì đi làm xa, người thì chỉ có thể để lại lời nhắn.

Phố xá Denver cũng như bất cứ phố xá nào của các thành phố lớn nước Mỹ! Có nghĩa là rất tấp nập xe cộ, hàng quán trong những ngày cuối tuần. Nắng vàng như lụa mỏng, vài cơn gió nhẹ làm lá vàng rơi lả tả trong nắng từ hai hàng cây bên đường, đẹp như bức tranh vẽ. Thời tiết quá tuyệt vời cho nên người đi bộ chen chúc nhau trên khắp nẻo đường phố. Đặc biệt con đường 16 thẳng tắp, xe điện chạy hai bên, ở giữa như khu công viên, đầy bóng mát từ những hàng cây cao và các dinh thự chung quanh. Người ta đặt nhiều loại kiosks bày bán những hàng mỹ nghệ và trang sức như ở dưới phố Las Vegas. Cũng có ban nhạc lưu động đàn hát rất vui, lôi kéo một số khán giả

một điệu như đường phố San Francisco hay Khu French Quarter ở New Orleans. Người đi bộ, thỉnh thoảng bỏ vào hộp đựng tiền những đồng bạc biết ơn! Chúng tôi đi dọc mấy block đường, chen lấn cho vui và xem tranh vẽ. Cuối cùng chúng tôi cũng vào ngồi một quán café rộng lớn bên đường, đông nghẹt khách để gọi café và ngồi thư giãn, ngắm ông đi qua bà đi lại! Trong lòng tôi rất thanh thản, rất bình yên! Giá cuộc sống mãi được thế này, con người ta sẽ dễ quên đi thời gian và những bon chen khắc nghiệt của đời sống thì tốt biết mấy!

Chúng tôi về lại nhà gần 9g tối. PQ xin cho các em đi chơi với bạn bè, còn chúng tôi lại ở nhà coi phim truyền hình. Thực ra chúng tôi rất muốn cùng chung vui với các con trong tất cả các sinh hoạt của chúng, nhất là chúng tôi sắp phải xa PQ cả năm dài đằng đằng một ý nghĩ đen tối lâu lâu cứ xâm chiếm tâm hồn tôi làm cho tôi lảo nhao - nhưng nghĩ rằng lũ chúng nó chơi đùa với nhau vẫn thích hơn, thoải mái hơn khi không có sự hiện diện của ba mẹ!

Lũ trẻ đi mãi hơn 1g sáng mới về, thấy chúng tôi vẫn thức đợi, chúng xin lỗi và đi ngủ. Tôi trần trọc không ngủ được mặc dù thường ngày tôi rất dễ ngủ. Cứ nghĩ tới ngày mai sẽ xa con trong một thời gian dài, nghĩ tới những rủi may trong trận chiến với súng đạn vô tình ở một đất nước hoàn toàn xa lạ mà thương xót cho con vô vàn.

Tôi chớp mắt được một lúc thì trời đã sáng. Thấy các con vẫn còn ngủ, tôi ra sân mở nước tưới cỏ. Lòng vẫn buồn vơi vơi! Tôi lại nghĩ thương ba mẹ tôi đến xót xa khi phải lo lắng, mong ngóng ba đưa con trai ở ba chiến trường khắc nghiệt! Tôi nhớ lại Ba tôi như lịm đi không nói một lời cả ngày dài khi được tin anh cả tôi đã hy sinh đền nợ nước! Tôi bỗng rùng mình thẳng thót, nước mắt đoanh tròn!

Không biết tôi thương nhớ Ba tôi hay tôi thương mông lung cho chính tôi!

*

Có trì hoãn gì thì giờ chia tay với thằng lính cũng đã tới! PQ nhờ bạn tới đưa nó theo tiễn chân chúng tôi tới phi trường, nhưng tôi nghĩ ra tới phi trường tôi còn phải trả lại xe thuê, rồi phải vội vã vào cổng cho kịp giờ lên máy bay... như vậy việc tiễn đưa của nó chẳng được việc gì mà đường xá khá xa xăm, trong khi đó nó lại phải làm phiền người khác lái xe riêng chạy theo! Tôi phân tích sự việc nên nó cũng buồn lòng lưu luyến chia tay với gia đình!

Nắng vẫn vàng và mỏng như lụa đậu trên những khóm cây làm rực rỡ mùa thu hai bên sườn đồi! Trong xe im phăng phắc, mỗi người như đang bận theo đuổi những ý nghĩ riêng tư. Tôi nhìn hai chị em ngồi đằng sau qua kính chiếu hậu, thấy dường như chúng đang rưng rưng nước mắt! Nhà tôi im lặng không nói gì nhưng tôi cũng chủ quan nghĩ rằng nàng cứng rắn hơn lòng tôi đang mềm nhũn! Con đường hơn 100 dặm dài mà chúng tôi đã từng chạy lên chạy xuống mấy lần, không nói ai cũng có thể hiểu tại sao nó có vẻ dài hơn mong đợi!

Những người lính Mỹ đã rời chiến trường Việt Nam trong đau thương và tủi nhục hơn ba thập niên trước; tôi cầu mong con trai tôi và hàng trăm ngàn quân nhân Mỹ đang ngày đêm cận kề sinh tử sẽ không bị bán đứng bởi lũ chính trị gia ngồi ở văn phòng, hoặc do sự vô trách nhiệm của đám truyền thông báo chí. Tôi cầu mong họ trở về nước từ chiến trường Iraq trong huy hoàng của một chiến thắng rực rỡ và trong niềm hân hoan và hoan lạc của toàn dân.

Nguồn: Yên sơn
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 10 tháng 7 năm 2007